

JULES VERNE

Bayraĝa Karşı

2. BASIM

Jules Verne

1828'de Fransa'da doğdu. Jules Verne, denizcilik geleneği olan bir ailenin çocuğuydu ve bu durum onun yazın hayatını derinden etkiledi. Küçük bir çocukken gemilerde tayfalık yapmak için evden kaçtı ama yakalanıp ailesine teslim edildi.

1847'de hukuk öğrenimi görmesi için Paris'e gönderildi. Ancak Paris'teyken tiyatroya ilgisi derinleşti. 1850'lerin sonlarında ilk oyunu yayımlandı. Babası, hukuk öğrenimini bıraktığını duyduğunda aralarında büyük bir tartışma çıktı ve harcamaları için gönderilen para kesildi. Bu durum Jules Verne'i öykülerini satarak para kazanmaya zorladı.

Paris'in kütüphanelerinde jeoloji, mühendislik ve astronomi okunarak geçirilen uzun saatlerden sonra, Jules Verne ilk kitabı *Balonla Beş Hafta'yı* yayımladı. Bu romanı, *Dünya'nın Merkezine Seyahat*, *Dünya'dan Ay'a* ve *Denizler Altında 20 Bin Fersah* gibi romanlar izledi.

Romanlarının büyük beğeni toplaması Jules Verne'i zengin bir adam yaptı. 1876'da büyük bir yat aldı ve Avrupa'nın çevresini yatıyla dolaştı.

1905'te Amiens'te öldü.

Jules Verne
Bayrağa Karşı
Özgün Adı: Face au drapeau

İthaki Yayınları - 565
Edebiyat - 458
ISBN 978-975-273-367-1

2. Baskı Eylül 2009, İstanbul
e-Kitap: SAM ~ V1 ~ Ağustos 2014

© *Türkçe Çeviri: Ender Bedisel, 2007*
© *İthaki, 2007*

Yayıncının yazılı izni olmaksızın herhangi bir alıntı yapılamaz.

Sanat Yönetmeni: Murat Özgül
Redaksiyon: Pınar Güzelyürek Çelik
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Yeşim Ercan Aydın

Kapak, İç Baskı: İdil Matbaacılık
Emintaş Kazım Dinçol Sanayi Sitesi No: 81/19
Topkapı-İstanbul
Tel: 0(212) 674 66 78

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti. 'nin yan kuruluşudur.
Mühürdar Cad. İlder Ertüzün Sok. 4/6 34710 Kadıköy İstanbul Tel: 0(216) 330 93 08 - 348 36 97
Faks: 0(216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com

Jules Verne

BAYRAĞA KARŞI

Çeviren

ENDER BEDİSEL

*Jules Verne Kitaplığı;
Jules Verne kitaplarını yıllar önce
Türkçeye kazandırmış olan
Ahmet İhsan Tokgöz 'e ithaf edilmiştir.*

HEALTHFUL-HOUSE

Healthful-House başhekiminin bugün -15 Haziran 189- aldığı ne amblem, ne de ünvan bulunan kartvizitin üzerinde düzgün biçimde şu yalın isim yazıyordu:

Kont D'Artigas

Bu ismin altında, kartvizitin köşesinde, kurşun kalemle aşağıdaki adres yazılmıştı:

“*Ebba* Yelkenlisi, demir attığı yer New-Berne, Pamplico-Sound.”

Kuzey Karolina'nın başkenti -o tarihte Birleşik Devletlerin kırk dört devletinden biri— oldukça önemli bir kent olan ve eyaletin yaklaşık yüz elli mil içerisinde bulunan Raleigh'dir. Merkezi konumundan ötürü adalet organı bu kentte toplanmıştır. Çünkü Wilmington, Charlotte, Fayette-ville, Edenton, Washington, Salisbury, Tarboro, Halifax, New-Berne gibi kentler ticari ve sınai bakımdan ya bu kentle aynı seviyede ya da ondan daha üstün bir konumdadırlar New Berne, Pamplico-Sound'a dökülen Neuze-river'in oluşturduğu halicin dibinde yükselir Haliç, Karolina kıyılarının ada ve adacıklarından oluşmuş doğal bir bent tarafından korunan, denizciliğe elverişli bir çeşit büyük göldür.

Healthful-House başhekimi, üzerine Kont d'Artigas'nın hastaneyi ziyaret izni isteyen bir pusula iliştilmemiş olsaydı, hangi nedenden ötürü bu kartviziti aldığını hiçbir zaman anlayamayacaktı. Bu kişi, ziyaret isteğinin başhekim tarafından kabul edileceğini umuyordu; böylelikle öğleden sonra, *Ebba* Yelkenlisinin kaptanı Spade'la birlikte başhekimi ziyarete gelecekti.

O zamanlar çok ünlü olan ve Birleşik Devletlerdeki varsıl hastalar tarafından çok rağbet gören bu hastanenin içine girme isteği bir yabancı açısından en doğal isteklerden biri olarak görülebilirdi. Kont d'Artigas kadar şatafatlı adı olmayan başkaları daha önce ziyaret etmişler ve Healthful-House başhekimine iltifatlar yağdırmaktan kendilerini alamamışlardı. Başhekim istenen izni hemen verdi ve kapılarını Kont d'Artigas'ya açmaktan onur duyacağını bildirdi.

Seçkin bir personelin hizmet gördüğü Healthful-House, en ünlü hekimlerin orada çalışmak için rekabet ettiği özel bir kuruluştur. Hastanelerle düşkün yurtlarından bağımsız, ama Devletin gözetimi altında bulunan kuruluş, bu türden işletmelerde olması gereken tüm sağlık ve konfor koşullarını bir araya getiriyor ve çok varsıl bir müşteri çevresine hizmet veriyordu.

Healthful-House'dan daha cazip bir yer zor bulunurdu. Bir tepenin arkasında iki yüz dönümlük büyük bir park uzanıyordu; parkın içine, bitki bolluğu bakımından Kanarya ve Madeira Adaları'yla aynı iklim koşullarında olan Kuzey Amerika'nın bu toprak parçasında bolca yetişen olağanüstü cins ağaçları dikilmişti. Parkın aşağı kısmı, Pamplico-Sound'dan esen yellerle ve açık denizden, dar kıyı dilinin üzerinden geçerek gelen rüzgarlarla sürekli serinletilen Neuze'ün geniş halicine açılıyordu.

Varsıl hastaların çok iyi koşullarda tedavi edildiği Healthful-House, genellikle müzmin hastalıkların tedavi edildiği bir yerdi, ancak hastane, zihinsel rahatsızlıkları bulunan hastaları tedavi edilebilir olması koşuluyla da kabul ediyordu.

İşte tam da o sırada, dikkatlerin Healthful-House üzerine toplanmasına neden olabilecek ve belki

de Kont d'Artigas'nın ziyaretinin de nedeni olabilecek bir durum söz konusuydu. On-sekiz aydan beri, çok ünlü bir zat, burada çok özel koşullarda gözlem altında tutuluyordu.

Söz konusu zat, kırk beş yaşında Thomas Roch adında, bir Fransızdı. Zihinsel bir hastalıktan mustarıptı; buna hiç kuşku yoktu. Bununla birlikte, ruh doktorları zihinsel yeteneklerini kesinlikle yitirdiğini şimdiye dek saptamamışlardı. Yaşamın en basit eylemlerine ilişkin şeyleri doğru algılayamadığı kesindi. Yalnız, dehasına başvurulduğu zaman aklı tümüyle yerinde, güçlü ve sarsılmazdı. Delilikle dâhiliğin çoğu kez birbirinin sınırdaşı olduğunu kim bilmez ki! Belli olan bir şey varsa, o da duyumsal ya da duygusal yeteneklerinin derinden rahatsız olmasıydı. Bu yetenekleri kullandığı zaman, tutarsızlıklar ve sayıklamalar belirliyordu. Bellek yokluğu, dikkat dağınıklığı söz konusuydu; artık bilinci ve ayırdetme yetisi yoktu. Thomas Roch bu durumuyla akıldan yoksundu, kendine yetemiyordu; hayvanda bile olan o doğal içgüdüden -kendini koruma içgüdüsünden-yoksundu; sürekli göz önünde tutulması gereken bir çocuk gibi özene ihtiyaç duyuyordu. Nitekim Healthful-House parkının aşağısında, kaldığı 17 nolu pavyonda bir bekçi gece gündüz onu gözetim altında tutuyordu.

Genel anlamıyla deliliğin iyileşmesi mümkün olmadığından, ancak ruhsal yöntemlerle tedavisi yoluna gidilirdi. Tıp ve tedavi yöntemlerinin bu bakımdan eli kolu bağlıydı; hiçbir çözüm bulamadıkları uzun zamandan beri uzmanlarca kabul edilmişti. Ruhsal yöntemler Thomas Roch olayına uygulanabilir miydi? Bu da kuşkuluydu; hattâ Healthful-House'un dingin ve sağlıklı ortamında bile. Gerçekten de, endişe, mizaç bozuklukları, öfkelenme, karakter tuhaflıkları, hüznün, uyuşukluk, hazzardan ya da ciddi uğraşlardan tikslenme gibi çeşitli hastalık belirtileri açıkça görülüyordu. Hiçbir hekim bu konuda yanlıya düşmüyordu, ancak hiçbir tedavi bu belirtileri iyileştirecek ya da hafifletecek gibi görünmüyordu.

Deliliğin aşırı ölçüde içe dönüklük olduğu söylenmişti; yani ruhun iç etkinliğe aşırı kapılması, dış etkilere yeterince ilgi göstermemesi hali. Thomas Roch'da bu kayıtsızlık hali hemen hemen mutlaklı. Sabit bir fikrin esiri olarak salt içine dönük halde yaşıyordu; bu saplantısı onu içinde bulunduğu duruma sokmuştu. Herhangi bir özel durum, bir tepki, deyim yerindeyse "dışa açılmasını" sağlayabilir miydi? Bu, hiç olası görünmemekle birlikte olanaksız da değildi.

Şimdi bu Fransızın hangi koşullarda Fransa'dan ayrıldığını, onu Birleşik Devletlere hangi nedenlerin çektiğini, federal hükümetin onu bu hastaneye önlem olarak ve gerekli görerek niçin kapattığını açıklamak gerekir. Öyle ki geçirdiği nöbetler sırasında ağzından bilinçsizce kaçan her şey orada inceden inceye, özenle kaydediliyordu.

On sekiz ay önce, denizcilik bakanı Washington'da, adı geçen Thomas Roch konusunda bir görüşme düzenlenmesine ilişkin bir dilekçe aldı.

Sırf bu adı görünce, bakan neyin söz konusu olduğunu anladı. Görüşmenin hangi iddiaları öne süreceğini, hangi konuya ilişkin olacağını bilmekle beraber, duraksamadı ve görüşme hemen düzenlendi.

Gerçekten Thomas Roch'un ünü öyle büyüktü ki o ünün sağlayacağı yararlardan hiç kuşku duymayan bakan, istek sahibinin önerisini kabul ederken duraksayamazdı. Öte yandan görüşme isteğinde bulunanın ona kişisel olarak sunacağı öneriler konusunda da bilgilenmiş olacaktı.

Thomas Roch bir mucitti, - dâhi bir mucit. Önemli buluşlar onun ses getiren kişiliğini çoktan ışığa çıkarmıştı. Şimdiye dek tamamen kuramsal olan problemler onun sayesinde uygulamaya geçirilmişti. Bilim alanında bilinen bir isimdi. Bilim adamları çevresinde ön sıralarda yer alıyordu. Ne sıkıntılar, ne acılar çekmiş; ne düş kırıklıkları, ne ağır hakaretler görmüştü; basının saldırı ve sövgüleriyle karşı

karşıya kalmıştı. Sonunda bu delilik aşamasına gelmiş, onu Healthful-House'a kapatmak gerekmişti.

Son buluşu, savaş araçlarına ilişkindi; Roch Patlayıcısı adını taşıyordu. Bu silah, söylediğine göre, bütün öteki silahlardan çok üstündü. Onu eline geçiren Devlet, kıtaların ve denizlerin mutlak egemeni olacaktı.

Buluşları söz konusu olduğunda ve onları bakanlık komisyonlarına kabul ettirmeye kalkıştıklarında mucitlerin can sıkıcı zorluklarla karşılaştıkları bilinir. Bunun sayısız örneği -ve en ünlüleri- hâlâ belleklerde. Bu konuda ayak diremek boşunadır; zira bu türden işler bazen aydınlatılması kolay olmayan karanlık noktalar içerir. Ancak Thomas Roch, kendisinden önce gelen mucitlerin pek çoğu gibi öyle aşırı iddialarda bulunuyor, yeni silahının fiyatını öyle yanına yanaşılmaz değerlere yükseltiyordu ki onunla anlaşmaya varmak neredeyse olanaksız hale geliyordu.

Önceki buluşlara kıyasla -bunu özellikle belirtmek gerekir- diğerlerine oranla, bu savaş aracının çok daha etkili olduğunu ileri sürüyordu. Ona göre bu silahı kullanmak başlı başına bir cesaret gerektirecekti. Haklı olarak buluşundan beklediği kazancı elde edemeyince, hırçınlaşmaya başlamış, güvenini yitirmişti, olağanüstü koşullar dayatıyor, öyle hatırı sayılır miktarda para istiyordu ki henüz hiç deneme yapmadan böylesi öneriler kabul edilemez göründüler.

İlk aşamada Fransız mucit, Roch Patlayıcısını Fransa'ya önerdi. Kendisiyle görüşmeyi kabul eden komisyona silahını tanıttı. Çok özel imal edilmiş bir çeşit kendiliğinden itmeli bir araçtı bu. Yeni maddelerden oluşturulmuş bir patlayıcıyla yüklüydü ve o da yeni olan bir ateşleme aygıtıyla etkisini gösteriyordu.

Bu savaş silahı herhangi bir şekilde bir yere gönderildiği zaman patlıyordu. Ancak patlama öngörülen hedefi vurarak değil de o hedefe birkaç yüz metre mesafede meydana geliyordu. Atmosfer katmanlarında yarattığı etki öyle şiddetliydi ki on bin metrekarelik bir alan içinde bulunan bütün yapılar, tabyalar ya da savaş gemileri havaya uçabilirdi. O devirde çoktan denemesi yapılmış olan Zalinski'nin prensibi de aynıydı; Zalinski sıkışmış havayla çalışan toptan gülle fırlatıyordu. Ancak onun doğurduğu sonuçlar bu silahın yüzde biri kadardı.

Eğer Thomas Roch'un buluşu bu gücü elinde bulunduruyorsa, ülkesinin saldırı ya da savunma üstünlüğü güvence altına alınmış demektir. Kendi yöntemleriyle tartışmasız bir randıman almış ve diğer silahlarla karşılaştırmalı deneyler yapmıştı; buna rağmen, mucid kendi buluşunu abartmış olmuyor muydu? Bunu yalnız deneyler kanıtlayabilirdi. Ne var ki bu denemelere büyük miktarda para alırsa razı olacağını ileri sürüyordu. Ona göre Patlayıcısı milyonlar değerindeydi.

O zaman, Thomas Roch'un zihinsel yeteneklerinde bir çeşit dengesizlik meydana geldiği belli olmuştu. Artık beyinsel dengesi tümüyle çökmüştü. Bu tavrının onu kesin deliliğe götüreceği anlaşılıyordu. Onun dayattığı koşullarda bir anlaşmaya varmak hiçbir hükümetin göze alamayacağı bir şeydi.

Fransız makamları bütün görüşmeleri kesmek zorunda kaldı ve gazeteler, hattâ radikal muhalefette yer alan basın bile bu işi sürdürmenin zor olduğunu kabul etti. Thomas Roch'un önerileri geri çevrildi. Üstelik aynı önerileri bir başka Devletin kabul edeceğine de kimse ihtimal vermemişti.

Thomas Roch'un derinden altüst olan ruhunda, o aşırı içe dönüklük giderek çoğaldı. Bunun sonucunda, yurtseverlik duygusunun yavaş yavaş azalıp sonunda silinmesine şaşmamak gerek. İnsan doğasının onuru adına şunu yinelemek gerekir ki Thomas Roch o anda bilincini yitirmişti. Yalnızca doğrudan buluşuyla ilgili konularda bilinci yerindeydi. O konuda dehasından hiçbir şey yitirmemişti. Ancak yaşamın en sıradan ayrıntılarına karşı gösterdiği ruhsal çöküntüsü her geçen gün biraz daha artıyor ve eylemlerinden tümüyle sorumlu olma durumunu ortadan kaldırıyordu.

Thomas Roch böylece reddedildi. O zaman, belki buluşunu başka yere vermesini önlemek uygun olacaktı... Ama bu yapılmadı ve hataya düşüldü.

Olan olmuştu. Bir öfke patlaması sonucunda, düş kırıklığına uğrayan bu ruhun içindeki yurtseverlik duyguları söndü. Bu duygular yurttaşın özünü oluşturur, öyle ki yurttaş kendisine ait olmadan önce ülkesine aittir. Thomas Roch başka ulusları düşündü, sınırı aştı, unutulmaz geçmişi unuttu ve Patlayıcıyı Almanya'ya önerdi.

Orada, hükümet Thomas Roch'un aşırıya kaçan iddialarını öğrenir öğrenmez, görüşmeyi geri çevirdi. Zaten Alman savunma bakanlığı yeni bir balistik silahın üretimiyle ilgileniyordu, böylelikle Fransız mucidin buluşunu önemsemeyebileceğini düşündü.

Özellikle Büyük Britanya Deniz Kuvvetleri Komutanlığı nezdinde yaptığı girişimler de sonuçsuz kalınca, nefretiyle -insanlığa karşı içgüdüsel bir nefret- birlikte öfkesi iki katına çıktı. İngilizler pratik insanlar olduğundan ilk başta Thomas Roch'u geri çevirmedi; önce nabzını yokladılar, kandırmaya çalıştılar. Thomas Roch hiçbir şey kabul etmek istemedi. Onun sırrı milyonlar değerindeydi; ya o milyonları alacak ya da sırrı saklı kalacaktı. Deniz Kuvvetleri Komutanlığı sonunda onunla görüşmeyi kesti.

Bu gelişmelerin sonucunda, zihinsel rahatsızlığı günden güne daha kötüye gidiyordu. Bu hikayenin başlangıcından aşağı yukarı on sekiz ay önce, Amerika nezdinde son bir girişimde bulundu.

Amerikalılar İngilizlerden daha pratik olduklarından Roch Patlayıcısı konusunda pazarlık yapmadılar; Fransız kimyacının ününe layık olan istisnai bir değer üzerinden anlaştılar. Haklı olarak onu bir dâhi gibi görüyorlardı. Ruhsal durumunun gerektirdiği önlemleri aldılar. Daha ilerde hak ettiği tazminatı ona ödeyeceklerdi.

Thomas Roch açık bir şekilde zihinsel rahatsızlık belirtileri gösterdiğinden, hükümet sırf buluşunun yararı için bir hastaneye kapatılmasını uygun buldu.

Bilindiği gibi Thomas Roch bir tımarhaneye götürülmedi, hastanın iyileşmesi için güvence veren Healthful-House'a yatırıldı. Tedavisi için büyük titizlik gösterilmesine rağmen, bugüne dek sonuç alınmamıştı.

Bir kez daha -bu konuda ısrar etmek gerekiyor- yineleyelim ki Thomas Roch'un her ne kadar bilinci yerinde değilse de buluşları söz konusu olduğu zaman aklı başına geliyordu. Canlanıyor, otoriter, kendine güveni olan bir adamın sarsılmazlığıyla konuşuyordu. Coşkun bir hayal gücü içinde, güzel konuşarak Patlayıcısının harika niteliklerini açıklıyor, ondan elde edilecek gerçekten olağanüstü sonuçları anlatıyordu. Fakat patlayıcı ve ateşleme aygıtının özellikleri, onu oluşturan elemanlar, onların imal edilmesi, onları gerekli kılan el çabukluğu söz konusu olduğu zaman, hiçbir şeyin içinden çıkaramayacağı kapalı dünyasına gömülüyordu. Bir iki kez çok şiddetle yakalandığı nöbetlerden birinde, gizini ağzından kaçıracağını sandılar ve bütün önlemleri aldılar... Ama nafileydi. Thomas Roch kendini koruma duygusuna sahip olmasa bile, hiç değilse buluşunu koruyordu.

Healthful-House parkındaki 17 nolu pavyonda, yüksek çitlerle çevrili bir bahçenin ortasındaydı; Thomas Roch bekçisinin gözetimi altında bahçede dolaşabiliyordu. Bu bekçi onunla aynı pavyonu paylaşıyor, aynı odada yatıyor, bir saat bile yanından ayrılmadan gece gündüz onu gözlüyordu. Genellikle uykuyla uyanıklık arasındaki ara bölümlerde geçirdiği hezeyanlar sırasında ağzından çıkan en hafif sözlere bile kulak kabartıyor, gördüğü düşleri bile dinliyordu.

Bu bekçinin adı Gaydon'du. Thomas Roch'un kapatılmasından az sonra, mucidin dilini akıcı şekilde konuşan bir bekçinin arandığını öğrenince, Healthful-House'a başvurmuş, yeni hastanın bekçisi olarak işe alınmıştı.

Sözüm ona Gaydon, aslında, uzun yıllar bir kimyasal ürünler şirketinde çalıştıktan sonra New Jersey'e yerleşen Simon Hart adında Fransız bir mühendisti. Simon Hart kırk beş yaşındaydı, dikkat kesilmenin yarattığı kırıksıklarla belirlenmiş geniş alnı, dayanıklılıkla birleşen gözüpekliliğin işareti olan kararlı bir tavrı vardı. Modern silahlanmanın üst düzeye çıkarılmasına ilişkin çeşitli sorunlara çok kafa yormuştu, bu yöndeki buluşların değerini çok iyi bilen bir adamdı. Simon Hart o devirde sayısı bin yüzlere varan patlayıcı türlerine ilişkin her şeyi biliyordu; Thomas Roch gibi bir adamı takdir etmemesi mümkün değildi. Onu Patlayıcısının gücüne inandığından, gerek saldırı, gerek savunma bakımından denizde ve karada savaş koşullarını değiştirebilecek güçte böyle bir silahın varlığından kuşku duymuyordu. Deliliğin içindeki bilim adamını etkilemediğini ve kısmen zedelenmiş bu beyinde hâlâ bir ışığın, bir alevin, bir deha alevinin parıldadığını biliyordu. O zaman şöyle düşündü: Nöbetleri esnasında sırrı açığa çıkarsa, bir Fransızın buluşundan Fransa değil de bir başka ülke yararlanacaktı. Fransızca'yı çok iyi bilen bir Amerikalı kimliğine bürünerek Thomas Roch'un bekçisi olmaya karar verdi. Avrupa'ya bir yolculuk yapacağını bahane etti, orada istifasını verdi, adını değiştirdi. Kısacası işler yolunda gitti ve yaptığı bekçilik başvurusu kabul edildi. İşte böyle, on beş aydır Simon Hart, Healthful-House'da yatan hastanın yanında bekçilik görevini sürdürüyordu.

Bu karar az bulunur bir bağlılık ve soylu bir yurtseverlik örneğine tanıklık ediyordu, zira Simon Hart gibi eğitilmiş ve düzeyli bir adam için zahmetli bir hizmet söz konusuydu. Ancak -şurası göz ardı edilmesin- buluşu ele geçirmeyi başarırca, mühendisin hiçbir şekilde Thomas Roch'u soymak gibi bir niyeti yoktu ve yasal kazancı gene mucide kalacaktı.

Bu şekilde Simon Hart, daha doğrusu Gaydon on beş aydır, bu bunağın yanında yaşıyor, onu gözlüyor, gözetliyor, hattâ ağzından tek bir söz alamadan sorguya çekiyordu. Kaldı ki Thomas Roch'un buluşunun ne denli önemli olduğuna da bir türlü inanmamıştı. Nitekim, her şey bir yana, korktuğu şey, hastanın kısmi deliliğinin tam bir deliliğe dönüşmesi ya da şiddetli bir nöbetin onunla birlikte gizini de yok etmesiydi.

İşte Simon Hart'ın durumu böyleydi, ülkesinin yararı için tümüyle kendisini adayarak üstlendiği görev de buydu.

Bu arada, o denli sonuçsuz çabalara ve düş kırıklıklarına rağmen, güçlü yapısı sayesinde Thomas Roch'un sağlığı tehlikeli bir gidiş göstermiyordu. Mizacının sinirsel sağlamlığı, bir yığın yıkıcı etkilere karşı direnmesini sağlamıştı. Orta boylu, sağlam kafalı, alnı genişçe açık, hacimli bir kafatası, kül rengine çalan saçlar, saplantılı düşüncesi şimşek gibi parıldadığı zaman ara sıra sertleşen, ama canlı, dik, buyurgan bakışlar, çarpıntılı kenarlı bir burnun altında kalın bıyıklar, gizini ele vermek istemezmişçesine sımsıkı kapanan dudaklarla bir ağız, düşünceli bir yüz ifadesi, uzun zaman mücadele etmiş ve hâlâ mücadele etmekte kararlı bir insan tavrı... Mucid Thomas Roch işte buydu, Healthful-House'un pavyonlarından birine kapatılmış, belki de bu kapatılmanın bilincinde olmaksızın bekçi Gaydon'a dönüşen Mühendis Simon Hart'ın gözetimine emanet edilmişti.

KONT D'ARTIGAS

Gerçekten, kimdi bu Kont d'Artigas? İspanyol mu?... Aslında, adı İspanyola benziyordu. Ancak yelkenlisinin kış tarafında altın harflerle *Ebba* yazıyordu. Bu isim tamamen Norveç kökenliydi. Bu zata *Ebba* kaptanının adı nedir diye sorulsaydı Spade diye cevap verecek, baştayfanının Efronat, aşçıbaşının de He(sağ)lim olduğunu söyleyecekti. Bütün bu ahenksiz tuhaf isimler çok farklı milliyetleri temsil ediyordu.

Kont d'Artigas'nın tipinden herhangi akla yakın bir varsayım çıkarılabilir mi?... Kolay değil. Ten rengi, simsiyah saçları, davranışlarındaki iyimserlik İspanyol kökenli biri olduğunu düşündürse de bütün olarak bakıldığında İberik Yarımadası insanların özelliklerini hiç de göstermiyordu.

Ortanın üzerinde boyu olan, çok sağlam yapılı, en fazla kırk beş yaşındaydı. Kibirli ve sakin duruşuyla Malezya'nın görkemli tiplerinin kanını taşıyan bir Hindu senyörüne benziyordu. Soğuk mizaçlı olmasa da buyurgan hareketleri, kısa konuşmalarıyla en azından öyle görünmeye çalışıyordu. Mürettebatının ve kendisinin konuştuğu dile gelince, Hint Okyanusu adalarında ve civar denizlerde kullanılan bir dildi. Şurası doğru ki deniz yolculukları onu yeni dünyaya ya da eski kıtanın kıyılarına götürdüğü zaman, telaffuzu onun yabancı kökenli olduğunu azıcık ele vermekle beraber, dikkat çekici bir kolaylıkla kendini İngilizceyle ifade ediyordu.

Kont d'Artigas'nın geçmişi, kuşkusuz heyecan dolu ve gizemliydi. Bugün de farklı değildi. Serveti nereden geliyordu? Soylu bir kişi gibi, şatafatlı yaşadığına göre, kuşkusuz hatırı sayılır bir servetti. Her zaman oturduğu konutu nerede bulunurdu? Hiç değilse, yelkenlisinin bağlı olduğu liman hangisiydi? Bu konuda hiç kimse bir şey diyememiş, çok ketum görüldüğünden kimse ona bir şey sorma fırsatını yakalayamamıştı. Amerikalı röportaj muhabirlerinin yararına olsa bile, bir mülakatla saygınlığını küçük düşürecek adama benzemiyordu.

Onun hakkında bilinen şey, yalnızca gazetelerde çıkan haberlerden ibaretti. Bu haberler de *Ebba'nın* herhangi bir limanda ve özellikle Birleşik Devletlerin doğu kıyılarındaki limanlarda bulunduğunu bildirirlerdi. Gerçekten, yelkenli neredeyse aynı tarihlerde o limana gelir, uzun bir deniz yolculuğu için gereken yiyecek içecek ihtiyaçlarını karşılardı. Ancak bu ihtiyaçlar, ekmek, bisküvi, konserveler, kuru ve taze et, sığır ve koyun paçası, şarap, bira, alkollü içkiler gibi erzakla sınırlı kalmaz; giysiler, kap kakak, lüks ve zorunlu eşya gibi ihtiyaçları da kapsardı. Bütün bu mallar yüksek fiyatla, ister dolar, ister İngiliz lirası ya da başka bölgelerin paralarıyla satın alınırdı.

Buradan şu anlaşılıyor ki Kont d'Artigas'nın özel yaşamı hiç bilinmese de kendisi Amerikan kıyılarının çeşitli limanlarında, Florida Yarımadasından tutun da New England limanlarına kadar oldukça iyi tanınıyordu.

Şu halde, Kont d'Artigas'nın ziyaret isteğinden Healthful-House başhekiminin çok onur duymasına ve saygıyla kabul etmesine hayret etmemeli.

Ebba Yelkenlisi New-Berne Limanı'na ilk kez yanaşıyordu. Herhalde yelkenliyi Neuze ırmağının ağzına sırf sahibinin kaprisi getirmişti. Burada ne işi vardı?... Erzak mı alacaktı?... Hayır, çünkü

Pamplico-Sound, Boston, New York, Dover, Savannah, Kuzey Karolina'daki Wilmington ve Güney Karolina'daki Charleston gibi başka limanların sunduğu kaynakları sağlamazdı. Neuze halici, New-Berne'in önemsiz bir pazarıydı, Kont d'Artigas banknotlarını ve kuruşlarını hangi mallar karşılığında harcayabilirdi? Craven kontluğunun merkezinde olsa olsa beş altı bin kişi oturuyordu. Ticaret, ipek böceği tohumları, domuz eti, mobilyalar ve deniz gereçleri ihracatıyla sınırlıydı. Üstelik, birkaç hafta önce, yelkenli on gün boyunca Charleston Limanı'nda kalmış ve her zamanki gibi bilinmeyen bir yöne yapılacak bir yolculuk için erzakla doldurulmuştu.

Peki bu gizemli zat sırf Healthful-House'ı ziyaret etmek için mi gelmişti?... Olabilir, bu işletmenin çok haklı ve çok doğru bir ünü olduğuna göre, bunda şaşılacak bir şey yok.

Belki de Kont d'Artigas, Thomas Roch'la karşılaşmak hevesine kapılmıştı! Fransız mucidin evrensel ünü bu merakı uyandırıyor. Bir deli dâhinin buluşları çağdaş askerlik sanatının yöntemlerinde devrim yapmayı vaad ediyordu!

Pusulasında belirttiği gibi Kont d'Artigas öğleden sonra Healthful-House'm kapısında kendini tanıttı. *Ebba*'nın kaptanı Spade ona eşlik ediyordu.

Verilen emirlere uyularak ikisi de içeri alınıp başhekimin odasına götürüldüler.

Başhekim, Kont d'Artigas'yı saygıyla karşıladı, emrine amade oldu, onun kılavuzluğunu yapmak onurunu kimseye bırakmak istemedi ve ilgisinden dolayı içtenlikli teşekkürleri kabul etti. Hastanenin genel salonları ve özel odalar ziyaret edilirken, başhekim hastalara gösterilen özeni anlata anlata bitiremiyordu -söylediğine göre, özenli ve konforlu bakımları ve tedavileri sayesinde hastalar ailelerine geri dönmüş, bu sonuçlar Healthful-House'a haklı bir başarı sağlamıştı.

Kont d'Artigas her zamanki soğukluğunu ısrarla sürdürerek dinliyor, bitmez tükenmez ağız kalabalığına ilgi gösterirmiş gibi yaparak büyük olasılıkla onu buraya getiren arzusunu çok iyi gizliyordu. Bu sırada, bir saatin feda edildiği bu gezintinin sonunda konuşma gereği duydu:

“Mösyö, son zamanlarda kendisinden sıkça söz edilen bir hastanız vardı sanırım. Hattâ kamuoyunun ilgisini büyük ölçüde Healthful-House'ın üzerine çekmişti, öyle değil mi?”

Başhekim:

- Sanırım Thomas Roch'tan söz ediyorsunuz mösyö kont? diye sordu.
- Aslında... şu Fransız... şu mucit aklını büyük ölçüde bozmuş gibi görünüyor...
- Çok bozmuş mösyö kont, belki böyle olmasına şükretmeliyiz! Kanımca bu buluşların insanlığa kazandıracağı hiçbir şey olamaz, bunlar zaten sayıları çok fazla olan, yıkıcı araçları çoğaltıyor...
- Çok doğru mösyö. Bu konuda sizinle aynı fikirdeyim. Gerçek gelişme bu yönde olamaz, bu yönde yürüyenleri zararlı dehalar olarak görürüm. Ama bu mucid zihinsel yeteneklerini gerçekten tümüyle yitirdi mi acaba?...

-Tümüyle... Hayır... Mösyö kont, yaşamın olağan şeyleri dışında hayır. Bu bakımdan, artık ne sorumluluk bilinci, ne de kavrama yeteneği var. Ancak mucit dehası olduğu gibi yerinde, zihinsel bozulmadan hiç etkilenmedi ve kötü niyetli iddialarına göz yumulursa onun ellerinden yeni bir savaş silahının çıkacağına kuşku yok... Üstelik hiç gerek duyulmayan bir şey...

Kont d'Artigas:

- Hiç gereği yok, diye yineledi.

Kaptan Spade onun sözünü onaylamış gibi göründü.

- Bununla birlikte mösyö kont, bizzat kendiniz değerlendirebilirsiniz, işte Thomas Roch'un pavyonu önüne geldik. Kamu güvenliği açısından içeri kapatılması gerekse de durumunun gerekli kıldığı bütün özen gösterildi ve her bakımdan ilgi ve saygıyla davranıldı. Ayrıca Healthful-House'da

boşboğaz kişilere karşı güven de sayılır.

Başhekim çok anlamlı bir şekilde başını sallayarak cümlesini bitirdi. Bu sözler yabancıların dudaklarında fark edilmeyen bir gülümsemeye neden oldu.

Kont d'Artigas:

“Ancak Thomas Roch hiç tek başına bırakılmıyor, değil mi?” diye sordu.

- Asla, mösyö kont, asla. Yanında kendisine mutlak güvendiğimiz bir bekçi bulunuyor, onun dilini konuşuyor ve sürekli gözetim altında tutuyor. Şöyle ya da böyle ağızdan buluşuna ilişkin bir şey kaçırarak olursa, söylediği şeyler anında kaydedilecek ve değerlendirilecek.”

O sırada, Kont d'Artigas Kaptan Spade'a hızlı bir bakış attı, o da “anlaşıldı” der gibi bir jestle karşılık verdi. Gerçekten de, bu ziyaret sırasında, kaptanı gözlemleyen bir kimse, onun bu 17 no'lu pavyonu çevreleyen parkı en ince ayrıntısına kadar incelediğini, bütün giriş çıkışları -büyük olasılıkla önceden tasarlanmış bir plan doğrultusunda- belirlediğini fark ederdi.

Pavyonun bahçesiyle Healthful-House'ın ana duvarı yanyanaydı. Dışarıdan bu duvar tepenin ayaklarını sarıyor, tepenin arka yönü hafif bir yokuş halinde Neuze ırmağının sağ kıyısına kadar uzanıyordu.

Pavyonun bir zemin katı vardı, üzerinde de İtalyan tarzı bir taraça bulunuyordu. Zemin kat, pencereleri demir parmaklıklarla kaplı iki oda ve bir giriş odasından oluşmuştu. Konutun her yanında olağanüstü güzellikle yapraklarla örtülü muhteşem ağaçlar yükseliyordu. Ön tarafta, kadifemsi körpe çimenlikler yeşillere bürünmüştü; çimenlik görkemli çiçekler, envai çeşit küçük ağaçlarla süslüydü. Yaklaşık yarım dönüm genişliğindeki bu bahçede Thomas Roch bekçisinin gözetiminde dolaşabiliyordu.

Kont d'Artigas, Kaptan Spade ve başhekim duvarla çevrili bu alana girdikleri zaman, ilkin kulübenin kapısında duran bekçi Gaydon'u fark ettiler.

Kont d'Artigas'nın bakışları birdenbire bekçinin üzerine çevrildi. Sanki bekçi tuhaf bir ısrarla onu gözlemliyor gibiydi. Ancak başhekim bunu hiç fark etmemişti.

Ne var ki 17 no'lu konutta bulunan hastayı yabancılar ilk kez ziyaret etmiyorlardı; zira Fransız mucide, haklı olarak Healthful-House'da bulunan en ilginç hasta gözüyle bakılıyordu. Bununla birlikte, Gaydon'un dikkati, uyruğunu bilmediği bu iki kişinin ilginçliği üzerine toplanmıştı. Kont d'Artigas adı ona yabancı sayılmazdı ama, doğudaki limanlara uğradığı sırada bu varsıl soylu kişiyle karşılaşmak fırsatını hiçbir zaman yakalayamamıştı ve *Ebba* Yelkenlisinin Healthful-House tepesinin dibine, Neuze'ün girişine demirlediğini de bilmiyordu.

Başhekim:

“Gaydon, şu anda Thomas Roch nerede?...” diye sordu.

Bekçi, pavyonun arkasında, düşünceli adımlarla ağaçların altında gezinen bir adamı eliyle göstererek:

- Orada, diye cevap verdi.

- Mösyö Kont d'Artigas, Healthful-House'ı ziyaret etme iznini almıştır. Son zamanlarda kendisinden çok konuşulan Thomas Roch'u görmeden gitmek istemedi...

Kont d'Artigas ekledi:

- Federal hükümet kendisini bu kuruluşa kapatarak önlem almasaydı, daha ondan çok söz edilecekti...

- Zorunlu önlem, mösyö kont.

- Gerçekten zorunlu, sayın başhekim. İnsanlığın huzuru için bu mucidin sırrıyla beraber sönüp

gitmesinden daha hayırlı bir şey olamaz.

Gaydon, Kont d'Artigas'ya baktıktan sonra, tek kelime etmedi, iki yabancının önünden giderek duvarla çevrili konutun dibindeki sık ağaçlığa doğru yöneldi.

Ziyaretçiler birkaç adım atmışlardı ki Thomas Roch'la burun buruna geldiler.

Thomas Roch onların geldiğini görmemişti. Çok yakınlaştıklarında bile, büyük olasılıkla onların farkında değildi.

Bu arada, Kaptan Spade hiç kuşku uyandırmadan, yerlerin durumunu, Healthful-House parkının alt bölümünde bulunan 17 no'lu pavyonun konumunu incelemeye devam ediyordu. inişli ağaçlıklı yolları tekrar çıkarken ana duvarın üstünden yükselen bir gemi direğinin tepesini fark etti. *Ebba* Yelkenlisinin direklerini tanıması için bir göz atması yetmişti. Böylece bu tarafta, duvarın Neuze'un sağ kıyısı boyunca uzandığından emin olmuştu.

Bu sırada, Kont d'Artigas Fransız mucidi inceliyordu. Hâlâ güçlü olan bu adamın sağlığı -bunu görebiliyordu- on sekiz aydır süren bir kapatılmadan zarar görmemişe benziyordu. Ancak tuhaf duruşu, tutarsız hareketleri, yabani bakışları, etrafındaki her şeye karşı ilgisizliği, tümüyle bilincini yitirdiğine ve zihinsel yeteneklerinin derinden azaldığına işaret ediyordu.

Thomas Roch bir bankın üzerine oturdu, elinde tuttuğu bastonun ucuyla yere bir kale çizdi. Sonra diz çökerek, kale burçlarını simgeleyen küçük kum yığınları oluşturdu. Ardından yakınındaki çalıdan birkaç yaprak kopardı, onları kum yığınlarının üzerine dikti, bunlar küçük bayrakları andırıyordu. Bu işi öyle ciddiyetle yapmıştı ki onu seyreden kişilere aldırış bile etmemişti.

Bu, bir çocuk oyunuydu, ama bir çocuk kendine özgü bu ciddiyeti gösteremezdi.

Her zamanki kaygısızlığına rağmen, biraz hayal kırıklığına uğrayan Kont d'Artigas:

“Tam anlamıyla deli mi?...” diye sordu.

Başhekim:

- Sizi uyarılmıştım mösyö kont, diye cevap verdi. Yaptıklarından hiçbir şey anlaşılıyor.
- Hiç olmazsa, biraz dikkatini çekemez miyiz?...
- Onu ikna etmek epey zor olacak.

Sonra bekçiye dönerek:

“Ona bir şeyler söyleyin Gaydon, belki sesinizi işitince karşılık verecektir...”

Gaydon:

- Bana karşılık vereceğinden emin olabilirsiniz sayın başhekim, dedi.

Sonra hastanın omuzuna dokunarak oldukça yumuşak bir sesle:

“Thomas Roch?...” dedi.

Adam başını kaldırdı, orada hazır bulunan kişilerden yalnızca bekçisini gördü. Oysa Kont d'Artigas, Kaptan Spade ve başhekim ona sokulmuşlar, etrafında çember oluşturmuşlardı.

Gaydon İngilizce konuşarak:

“Thomas Roch, dedi, işte sizi görmeyi arzulayan yabancılar... Sizin sağlığınızla, çalışmalarınızla ilgileniyorlar...”

Bu son sözcük, mucidi kayıtsızlığından uzaklaştırır gibi oldu.

Anadili gibi konuştuğu İngilizceyle yineledi:

“Çalışmalarım mı?...”

O zaman, bir çocuğun parmakları arasında bilyeyi tutuşu gibi yerden bir çakıl taşı aldı, onu kum yığınlarından birine fırlatarak devirdi.

Bir sevinç çığlığı attı.

“Devrildi!... Burç devrildi!... Patlayıcım bir vuruşta onu yere serdi!”

Thomas Roch ayağa kalkmıştı, gözlerinde zafer ateşi parıldıyordu.

Başhekim Kont d’Artigas’ya dönerek:

“Görüyorsunuz ya,” dedi, “buluşunun saplantısı asla onu terk etmiyor...”

Bekçi Gaydon ekledi:

- Ve onunla beraber ölecek!”

- Gaydon, ona Patlayıcısından söz ettiremez misiniz?...

- Emrediyorsanız sayın başhekim... Denerim...

- Emrediyorum, çünkü öyle sanırım, bu konu Kont d’Artigas’yı ilgilendirebilir...

İçinden geçen duyguları hiç belli etmeyen soğuk yüz ifadesiyle Kont d’Artigas:

- Doğrusu evet, diye karşılık verdi.

Bekçi uyardı:

- Ancak bu, yeni bir nöbet geçirmesine neden olabilir. Bunu göze aldığımı belirtmek zorundayım.

- Yeterli gördüğünüz zaman konuşmayı kesersiniz. Patlayıcısını satın almak için bir yabancıyla

onunla görüşmek istediğini Thomas Roch’a söyleyin...

Kont d’Artigas:

- Ama gizini ağzından kaçırmasından korkmuyor musunuz? diye sordu.

Bu sözler öyle heyecanla söylenmişti ki Gaydon kuşkulu bir bakış atmaktan kendini alamadı. Ancak gizemli zat bu bakıştan hiç endişelenir gibi görünmedi.

Gaydon:

“Korkacak bir şey yok,” diye cevap verdi, “istediği milyonları onun eline vermedikçe hiçbir vaat

Thomas Roch’un gizini ağzından alamaz!...”

Kont d’Artigas sakin sakin:

- Üzerimde o kadar yok, dedi.

Gaydon hastasının yanına döndü, omuzuna dokunarak:

“Thomas Roch,” dedi, “bu yabancı baylar sizin buluşunuzu satın almayı öneriyorlar...”

Thomas Roch ayağa kalktı.

“Buluşum,” diye haykırdı, “patlayıcım... Ateşleme aygıtım?...”

Giderek artan bir hareketlilik, Gaydon’un sözünü ettiği ve bu türden soruların neden olduğu nöbetin pek yakında başlayacağını gösteriyordu.

Thomas Roch sordu:

“Benden kaç paraya satın almak istiyorsunuz... Kaç paraya?...”

Çok büyük bir miktar önermekte hiçbir sakınca yoktu.

“Kaç para?... Kaç para?...” diye yineledi.

Gaydon:

- On milyon dolar, dedi.

Thomas Roch:

- On milyon mu?... diye bağırdı. On milyon... Şimdiye dek yapılanlardan on milyon kez daha güçlü

bir Patlayıcı!... On milyon... Kendiliğinden itmeli bir mermi, öyle ki patladığı zaman yıkıcı etkisini on

bin metrekarelik bir alana yayabilir!... On milyon... Patlamayı meydana getirebilecek güçte biricik

ateşleme aygıtı!... Ama dünyanın tüm zenginlikleri benim silahımın bedelini karşılamaya yetmez, bu

fiyata onu vermektense dilimi dişlerimle keserim!... On milyon mu? Onun değeri bir milyar... Bir

milyar... Bir milyar!...

Pazarlık söz konusu olduğu zaman Thomas Roch son derece doyumsuz bir adam oluyordu. Hattâ Gaydon ona on milyar önerseydi, bu çılgın daha fazlasını isteyecekti.

Kont d'Artigas ile Kaptan Spade nöbetin başlangıcından beri onu gözlemlemekten geri kalmamışlardı. Kont, alnı kederle kırışmış olsa bile hâlâ soğukkanlı duruyordu. Kaptansa “kesinlikle bu zavallıyla bir şey yapılmaz!” dercesine başını sallıyordu.

Bu sırada, Thomas Roch yanlarından kaçar. Öfkeden boğuklaşan bir sesle bağırarak bahçede koşmaya başlar.

“Milyarlar... Milyarlar!”

Gaydon o zaman başhekime dönerek:

“Sizi uyarmıştım!” dedi.

Sonra, hastasının peşinden gitti, onu yakalayıp kolundan tuttu, fazla bir direnişle karşılaşmadan pavyonuna götürdü, ardından pavyonun kapısı hemen kapandı.

Kont d'Artigas başhekimle baş başa kalmıştı. O sırada, Kaptan Spade alt duvar boyunca bahçeyi son kez dolaşıyordu.

Başhekim:

“Hiç abartmadım mösyö kont,” dedi. “Thomas Roch'un hastalığının her geçen gün ilerlediği kesin. Kanımca, deliliği artık iyileşmez. İsteddiği bütün para ayaklarının altına serilse de ağzından hiçbir şey alınmaz...”

Kont d'Artigas:

- Doğrudur, dedi, üstelik parasal istekleri saçmalık boyutlarına varıyor. Sonsuz gücü olan bir silah icat etmiş değil ya canım..

- Yetkili kişilerin görüşleri de aynı mösyö kont. Geçirdiği nöbetler sıklaşıp daha yoğunlaşıyor. Keşfettiği şey o nöbetlerden biriyle birlikte kaybolmakta gecikmeyecek. Hattâ çok geçmeden, ondan sağlayacağı çıkar düşüncesi, yani ruhunda yaşayan yegane şey de yok olacak...

Kaptan Spade bahçe kapısının önünden onun yanına geldiği anda Kont d'Artigas mırıldandı:

- Belki salt kini kalacak!”

ÇİFT KAÇIRMA

Yarım saat sonra, Kont dArtigas ile Kaptan Spade, Neuze'ün sağ kıyısıyla Healthful-House Hastanesi'ni ayıran, kenarına yaşlı gürgen ağaçları sıralanmış yolu izliyorlardı, ikisi de başhekimin yanından ayrılmıştı, - başhekim onların ziyaretinden çok onur duyduğunu söylemiş, onlar da misafirperverliklerinden dolayı teşekkürlerini bildirmişlerdi. Hastane personeline dağıtılan yüz dolar, Kont dArtigas'nın cömert eğilimlerine tanıklık ediyordu. Yüksek konumun ölçüsü cömertlikse, hiç şüphesiz çok yüksek konumda bir yabancıydı bu.

Kont dArtigas ile Kaptan Spade tepenin yarısını Healthful-House'a kapatan parmaklıklılı kapıdan çıktılar, ana duvarın çevresini dolandılar. Duvarın yüksekliği, onu her türlü aşma girişimine karşı meydan okuyordu. Kont düşünceliydi; arkadaşı her zamanki gibi onun lafi açmasını bekliyordu.

Kont d'Artigas yolda durup arka tarafında 17 no'lu pavyonun bulunduğu duvarın tepeliğini göz kararıyla ölçtüğü anda lafi açtı:

‘Terlerin kesin bilgisini edinecek kadar zamanın var mı?...’ diye sordu.

Kaptan Spade yabancının kullandığı “kesin” sözcüğünün üzerinde durarak cevap verdi:

- Kesin, mösyö kont.

- Gözünden hiçbir şey kaçmadı mı?

- Bilinmesinde yarar olan şeylerin dışında hiçbir şey. Bu duvarın arkasındaki konumuna göre pavyona kolayca ulaşılabilir ve projenizde ısrar ediyorsanız...

- Ediyorum, Spade.

- Thomas Roch'un zihinsel rahatsızlığına rağmen mi?...

- Ona rağmen ve onu kaçırmayı başarırsak...

- O, benim işim. Karanlık basınca Healthful-House'ın parkına girerim, sonra kimseye görünmeden pavyonun çevre duvarının içine...

- Girişteki parmaklıklılı kapıdan mı?...

- Hayır... bu taraftan.

- Ama bu tarafta duvar var, onu aştıktan sonra yeniden Thomas Roch'la birlikte nasıl aşağı ineceksin? O deli bağırmağa başlarsa... Direnerek karşı çıkarsa... Bekçisi alarm verirse...

- Endişelenmeyin... Sadece şu kapıdan girip çıkacağız.”

Kaptan Spade birkaç adım ötedeki dar kapıyı gösteriyordu. Ana duvarın ortasında bulunan kapıyı Neuze kıyılarında servise çağırıldıkları zaman her halde hastane personeli kullanıyordu.

Kaptan Spade:

“Bu taraftan parka gireriz, dedi. Hem de merdiven kullanmaya gerek kalmadan.

- O kapı kapalı...

- Açılacak.

- İç taraftan sürgüsü yok mu?

- Parkın aşağısında dolanırken sürgüyü çektim. Başhekim hiçbir şey görmedi...

Kont d'Artigas kapıya yaklaştı ve:

“Onu nasıl açacaksın? diye sordu.

Kaptan Spade:

- İşte anahtar, dedi.

Sürgüyü yuvasından çektikten sonra kilidin üzerinden aldığı anahtarı gösterdi.

Kont d'Artigas:

“Bundan âlâsı olmaz Spade,” dedi, “büyük olasılıkla kaçırma eylemi çok zorluk çıkarmayacak.

Yelkenliye dönelim. Saat sekize doğru, karanlık bastığı zaman, filikalardan biri beş adamla birlikte seni karaya çıkaracak...”

Kaptan Spade:

- Evet... beş adam, diye cevap verdi. Bekçi uyanırsa, onun icabına bakmak için beş kişi yeterli olacak...

Kont d'Artigas:

- Onun icabına bakmak... diye yineledi. Öyle olsun, eğer kesinlikle gerekiyorsa... Ama o Gaydon'ua

ele geçirip Ebba'ya götürmek daha önemli. Belki de Thomas Roch'un gizinin bir bölümünü ele geçirmiştir, kimbilir?...

- Bu, doğru.

- Üstelik Thomas Roch ona alıştı ve alışkanlıklarını hiç değiştirmedini sezdim.

Bu cevapla birlikte Kont d'Artigas'nın yüzünde oldukça anlamlı bir gülümseme belirdi; bunun üzerine Kaptan Spade Healthful-House bekçisinin oynadığı rolün öneminden emin olmuştu.

Bu iki kişiyi birden kaçırma planı böylece belirlenmiş oldu. Başarı şansı yüzde yüz gibi görünüyordu.

Yeter ki günün geri kalan iki saatinde, park kapısında anahtarın bulunmadığının ve sürgünün çekildiğinin farkına varılmasındı. Kaptan Spade ve adamlarının Healthful-House parkının içine girmeleri böylece güvence altına alınmış olacaktı.

Zaten özel olarak gözetim altında tutulan Thomas Roch dışında hastanedeki diğer hastalar için hiçbir önlem alınmadığını da belirtmek gerekir. Onlar parkın üst bölümünde bulunan özel odalarda ya da pavyonlarda kalıyorlardı. Thomas Roch ve bekçisi Gaydon kimse fark etmeden ele geçirilecek, ciddi bir direniş göstermeden, hattâ yardım isteyemeden Artigas için Kaptan Spade'in yapacağı kaçırma eyleminin kurbanı olacaklardı. Bu neredeyse kesinleşmişti.

Böylelikle, yabancıyla arkadaşı *Ebba'nın* kayıklarından birinin onları beklediği küçük bir koya doğru yöneldiler. Yelkenli kıyıda üç yüz yetmiş metre açıkta demir atmıştı, yelkenleri sarımtırak mahfazaları içine sıkıştırılmış, serenleri gezi yatlarında olduğu gibi düzenli biçimde karge edilmişti. Direk tepeliklerinin üzerinde hiçbir bayrak görünmüyordu. Yalnız ana direk tepesinden kırmızı, küçük bir flama sarkıyordu; durgunlaşmaya başlayan flamayı doğu rüzgarı biraz olsun dalgalandırıyordu.

Kont d'Artigas ve Kaptan Spade kayığa bindiler. Birkaç dakikada, dört kürek çekişte yelkenliye yanaşarak yanlamasına sarkan merdivenden tırmandılar.

Kont d'Artigas hemen kış taraftaki kamarasına girdi. O sırada, Kaptan Spade son emirlerini vermek üzere pruva tarafındaydı.

Kasaranın yanına gelince, sancak tarafındaki küpeştenin üzerinden eğildi ve birkaç kulaç ötede suyun üstünde duran bir nesneyi bakışlarıyla aradı.

Bu, küçük boy bir şamandıraydı; Neuze'ün kıyısında denizin çekilmesiyle meydana gelen

çalkantının içinde hafif hafif titriyordu.

Hava yavaş yavaş kararıyordu. New-Berne'nin belirsiz silueti dolambaçlı ırmağın sol kıyısında yok olmaya başlamıştı. Evlerin karanlık gölgeleri, batıdaki bulutların ufukta oluşturduğu uzun ateşten bir çizginin içinde hâlâ görünüyordu. Karşı tarafta, gökyüzü birkaç kalın bulutla örtülmüştü. Ancak yağmur olasılığı görünmüyordu; korkacak bir şey yoktu, çünkü bu bulutlar havanın yüksek katmanlarında tutunmuşlardı.

Saat yediye doğru, New-Berne'in ilk ışıkları evlerde parıldadılar; o sırada, aşağı semtlerin ışıkları da uzun zikzaklar halinde yansıyor, kıyıların altlarında hayal meyal titreşiyorlardı. Zira rüzgar geceyle birlikte hafiflemişti. Balıkçı teknelerinden birkaçı gerilmiş yelkenlerine son bir esinti arayarak, ötekiler uzaklara ritmik ve sert darbelerini yayan kürekleriyle hareket ederek ağır ağır limanın küçük koylarına dönüyorlardı, iki buharlı gemi siyahımsı dumanlar çıkaran çift bacalarından kıvılcımlar saçarak geçti. Çarkları bir deniz canavarı gibi inleyerek yükselip alçalıyor, güçlü çark kanatları suları dövüyordu.

Saat sekizde, Kont d'Artigas yelkenlinin güvertesinde yeniden görüldü; yanında elli yaşlarında biri vardı. Ona şöyle dedi:

“Vakit tamam, Serkö...”

Serkö:

- Spade'a haber vereyim, diye cevap verdi.”

Kaptan onların yanına geldi. Kont d'Artigas:

“Harekete geçmek için hazır ol, dedi.

- Hazırız.

- Healthful-House'da hiç kimse bir şeyin farkına varmayacak ve Thomas Roch'la bekçisinin

Ebba'ya götürüldüğünden kimse kuşkulamayacak...

Serkö ekledi:

- Zaten aramaya gelirlerse, bulunamayacaklar.”

Sonra keyifle gülerek omuzlarını silkti.

Kont d'Artigas:

“Yine de hiç kuşku uyandırmamak en doğrusu” diye karşılık verdi.

Filika hazırlandı. Kaptan Spade'la beş adamı yerlerini aldılar, içlerinden dördü küreklere sarıldılar. Beşinci adam, filikayı kollayacak olan tayfabaşı Effrondat Kaptan Spade'm yanına, dümen yekesine geçti.

Serkö gülümseyerek haykırdı:

“İyi şanslar Spade. Bir âşığın sevgilisini kaçırmaması gibi işini sessiz sedasız gör...”

- Evet... ama şu Gaydon olmasa...

Kont d'Artigas:

- Roch da Gaydon da bize lazım, dedi.

Kaptan Spade:

- Anlaşıldı! diye karşılık verdi.

Filika uzaklaştı. Karanlıkta gözden kaybolana dek tayfalar onu izlediler.

Onların dönüşünü beklerken *Ebba*'nın hiçbir yol hazırlığı yapmadığını da belirtmek gerekir. Her halde kaçırmadan sonra New-Berne'den ayrılmayı düşünmüyordu. Kaldı ki açık denize nasıl açılacaktı? Yaprak kıvıldamıyordu ve yarım saat önce rüzgarla çıkan dalga, Neuze'ün yukarısında, yüzlerce mil uzakta kendini anca belli ediyordu. Nitekim yelkenli demir almaya gerek görmemişti.

Irmağın yamacından üç yüz yetmiş metre öteye demirlemiş olan *Ebba* karaya daha fazla yaklaşabilir ve hâlâ on beş yirmi ayak derinlik bulabilirdi. Filika yelkenliye yanaştığı zaman bu işlem filikanın güverteye çekilmesini kolaylaştıracaktı. Ancak bu manevra başlatılmamıştı çünkü Kont d'Artigas'nın bu emri vermemesinin nedenleri vardı.

Filika hiç belli olmadan süzüldü ve mesafe birkaç dakikada aşıldı.

Kıyı da büyük gürgen ağaçlarının altına gizlenen ve Healthful-House parkına kadar uzanan yol da ıssızdı.

Irmağın yamacına fırlatılan çapa sağlam şekilde tutundu. Kaptan Spade'la dört tayfa, tayfabaşını filikada bırakarak karaya çıktılar. Ve karanlık ağaç kümelerinin içinde gözden kayboldular.

Park duvarına ulaşıncı, Kaptan Spade durdu ve adamları kapının iki yanına dizildiler.

Kaptan Spade önceden önlemini alıp anahtarı ele geçirdiğinden, yapacağı iş anahtarı kilide sokup kapıyı itmekten ibaretti. Yeter ki hastane hizmetkarlarından biri kapının her zamanki gibi sürgülü olmadığını fark etmemiş ve içerden sürgülememiş olsundu.

Aksi halde, duvarı aşarak sorun çözülse bile kaçırma eylemi oldukça zorlaşacaktı.

İlk önce, Kaptan Spade kapı kanadına kulağını dayadı.

17 no'lu pavyonun etrafında kimse dolaşmıyor, parkta hiçbir ayak sesi duyulmuyordu. Yolda sıralanan gürgen ağaçlarında yaprak kıılmıyordu. Her yanda, dümdüz çimenliğin kımlıtsız karanlığında boğulan bir sessizlik vardı.

Kaptan Spade cebinden anahtarı çıkarıp kilidin içine kaydırды. Kilit dili oynadı, hafif bir itişle kapı içeriye doğru açıldı.

Healthful-House'ı ziyaret ettiklerinden beri her şey yerli yerinde duruyordu.

Pavyonun etrafında kimsenin olmadığından emin olduktan sonra, Kaptan Spade içeri girdi. Tayfalar da onu izlediler.

Kaptanla tayfaların hızla parkın dışına kaçmalarını sağlamak için kapı aralık bırakılmıştı.

Yüksek ağaçlarla gölgelenen bu kısım öyle karanlıktı ki pencerelerden birinden canlı bir ışık yansımasaydı pavyonu seçmek zor olurdu.

Hiç kuşkusuz, bu pencere, Thomas Roch ve bekçi Gaydon'un oturdukları odanın penceresiydi. Bekçi Gaydon gözetimine emanet edilen hastanın yanından gece gündüz ayrılmıyordu. Nitekim Kaptan Spade onu da hastanın yanında bulacağından emindi.

Dört adamıyla kaptan ihtiyatla ilerlediler; kendilerini ele verecek herhangi bir gürültü çıkarmamak için bir taşa çarpmamaya, bir dalı ezmeye dikkat ediyorlardı. Sonunda yanda bulunan kapıya ulaşacak şekilde pavyonun yanına sokuldular. Kapının yanındaki pencere perdesinden ışık sızıyordu.

Ama kapı kilidiyse, Thomas Roch'un odasına nasıl gireceklerdi? Kaptan Spade bu soruyu kendine sormak zorunda kaldı. Elinde kapıyı açacak bir anahtar olmadığına göre, pencere camını kırıp espanyoleti bir anda yerinden oynatarak odanın içine atılacaklar ve aniden Gaydon'un üzerine saldırarak yardım çağırmasını önlemek için etkisiz hale getirmek zorunda kalacaklardı. Gerçekten de başka çözüm yolu olabilir miydi?...

Bununla birlikte, bu kuvvet gösterisi bazı tehlikeler doğuracaktı. Genelde şiddet göstermekten çok kurnazlıkla iş görmesini bilen bir adam olan Kaptan Spade bunun kesinlikle farkındaydı. Ancak seçim yapma şansı yoktu. Zaten önemli olan Thomas Roch'u kaçırmaktı ancak Kont d'Artigas'nın isteği doğrultusunda Gaydon fazladan bir iş olmasına karşın her ne pahasına olursa olsun başarmak gerekiyordu.

Pencerenin altına gelince, Kaptan Spade ayaklarının üzerinde dikildi, perde aralığından odanın

içini boydan boya gözden geçirdi.

Gaydon orada, Thomas Roch'un yanındaydı. Kont d'Artigas'nın oradan ayrılışından beri hastanın nöbeti hâlâ son bulmamıştı. Bu durum üçüncü bir kişinin verdiği bilgiler doğrultusunda bekçinin hastaya uyguladığı özel bir bakım gerektiriyordu.

Bu kişi, Healthful-House hekimlerinden biriydi. Başhekim onu hemen 17 no'lu pavyona göndermişti.

Hekimin orada bulunması, besbelli durumu karıştırabilir, kaçırma eylemini zora sokabilirdi.

Thomas Roch giyinik halde bir şezlonga uzanmıştı. O anda, oldukça sakin görünüyordu. Nöbet yavaş yavaş yatışmış, ardından birkaç saat süren durgunluk ve uyuşukluk anları gelmişti.

Kaptan Spade pencerenin önünde ayakları üstüne dikildiği anda, hekim gitmeye hazırlanıyordu. Kulak kabartarak gecenin olaysız geçeceğini ve ikinci kez müdahale etmesine gerek kalmadığını Gaydon'a söylerken işitti.

Bunları söyledikten sonra, hekim kapıya doğru yöneldi. Kapı, bilindiği üzere Kaptan Spade'la adamlarının beklediği pencerenin yanındaydı. Pavyonun bitişiğindeki ağaç kümelerinin arkasına büzülüp gizlenmeseydiler sadece hekim değil, dışarıya kadar ona eşlik eden Gaydon da onları fark edecekti.

İkisi kapının önündeki merdivene çıkmadan önce, Kaptan Spade bir işaret yaptı ve tayfalar dağıldılar, kendisi de duvarın dibine çöktü.

Bereket versin ki lamba odanın içinde kalmıştı. Onları ele verecek hiçbir aydınlık yoktu.

Gaydon'dan izin isteyip ayrılmak üzereyken hekim ilk basamakta durarak:

“Hastamızın geçirdiği en büyük nöbetlerden biriydi bu!...” dedi. “Bu cinsten iki üç nöbet daha geçirirse, aklının geri kalan kısmını da yitirir!”

Gaydon:

- Peki niçin başhekim her ziyaretçinin pavyona girişini yasak etmiyor?... Kont d'Artigas adında birinin Thomas Roch'a söylediği şeyler yüzünden hastamızı o halde buldunuz.”

Hekim:

- Bu konuda başhekimin dikkatini çekerim dedi.

Ardından merdiven basamaklarını indi, pavyon kapısını aralık bırakan Gaydon da ağaçlıklı yolun sonuna kadar ona eşlik etti.

İkisi yirmi metre kadar uzaklaşır uzaklaşmaz, Kaptan Spade ayağa kalktı ve tayfalar onun yanına geldiler.

Fırsattan yararlanarak, içeri girip o sırada yarı uykuya dalmış Thomas Roch'u ele geçirmek sonra da Gaydon'u yakalamak için onun dönüşünü mü beklemek gerekirdi?...

Ancak bekçi Thomas Roch'un kaybolduğunu görür görmez, onu aramaya koyulacak, bağırıp çağırarak herkesi uyandıracaktı... Hekim de hemen geri dönecekti... Bütün Healthful-House personeli ayağa kalkacaktı... Kapıya ulaşıp onu aşmak, ardından da kapamak için Kaptan Spade fırsat bulamayacaktı...

Üstelik bunları düşünecek kadar bile vakit yoktu. Kumda duyulan ayak sesleri Gaydon'un pavyona doğru döndüğünün habercisiydi. En doğrusu onun üstüne atılarak yardım istemesine fırsat bulamadan etkisiz hale getirmektir. Dört hattâ beş kişi onun direncini kolayca kırabilir ve parkın dışına sürükleyebilirdi. Thomas Roch'un kaçırılması ise hiçbir zorluk çıkarmayacaktı çünkü bu zavallı bunak kendisini neden götürdüklerinin farkında bile olmayacaktı.

Bu sırada Gaydon ağaç kümelerinden çıkmış, kapı önündeki merdivene yönelmişti. Fakat ilk

basamağa adımını attığı anda, dört tayfa üzerine çullandılar, bağırmasına fırsat vermeden yere serdiler, ağızını mendille kapattılar, gözlerine bir bant yapıştırdılar. Kollarını ve bacaklarını öyle sıkı bağladılar ki hareketsiz bir cisim haline dönüştü.

Adamlardan ikisi onun yanında kalırken Kaptan Spade'la ötekiler odanın içine daldılar.

Kaptanın düşündüğü gibi Thomas Roch öyle bir uyuşukluk içindeydi ki çıkan gürültüye bile tepki göstermedi. Şezlonga uzanmış, gözleri kapalıydı, öyle soluk alıyordu ki sanki bir ölüydü. Onu ne bağlamaya ne de ağızını tıkamaya gerek vardı. Tayfabaşının beklediği filikanın yanına kadar taşımak için adamlardan birinin ayaklarından, ötekinin kollarından kavraması yeterliydi. Bu işi de bir çırpıda hallettiler.

Odadan en son Kaptan Spade ayrıldı. Lambayı söndürüp dikkatle kapıyı örtmüştü. Bu şekilde, ancak ertesi gün, sabahın ilk saatlerinde kaçırma olayının farkına varacaklardı.

Aynı işlem hiç zorlanmadan Gaydon'un taşınması için de gerçekleştirildi, iki adam onu kaldırıp ağaç kümelerinin arasından inerek ana duvara ulaştılar.

Parkın bu bölümü hâlâ ıssız, zifiri karanlıktı. Tepenin arka tarafında, parkın üst bölümündeki yapıların ışıkları ve Healthful-House'ın öteki pavyonları bile görünmüyordu.

Kapının önüne gelince, Kaptanın onu kendine doğru çekmesi yetti.

İlkin bekçiye taşıyan iki adam kapıdan çıktılar. Sonra iki diğer adamın kollarında taşınan Thomas Roch çıktı. Sonra da Kaptan Spade çıkararak arkasından anahtarla kapıyı kilitleti. *Ebba*'ya yanaşır yanaşmaz anahtarı Neuze'ün sularına fırlatmayı kafasına koymuştu.

Yol üzerinde, ırmağın kıyısında kimsecikler yoktu.

Yirmi adım sonra, tayfabaşı Effrondat ile karşılaştılar. Bir çalılığın dibine oturmuş, onları bekliyordu.

Thomas Roch ve Gaydon filikanın arkasına yerleştirildi. Kaptan Spade'la tayfalar da onların yanında yerlerini aldılar.

Kaptan Spade baştayfaya emir verdi:

“Çapayı çek, çabuk ol.”

Baştayfa emri yerine getirdi, sonra ırmağın kıyısından atlayarak filikaya en son o bindi.

Dört kürek birden suya girip çıktılar, filika yelkenliye doğru yöneldi. Mizana direğindeki ışık onun hâlâ demirli kaldığını gösteriyordu ve yirmi dakika önce çıkan dalgaya karşı çapasını sağlamlaştırmıştı.

İki dakika sonra, filika *Ebba*'yla yan yana gelmişti.

- Tamam mı Spade?... diye sordu.

- Tamam.

- İkisi de?...

- İkisi de... Bekçi ve hasta!...

- Healthful-House'da kimse kuşkulanmadı mı?...

- Hiç kimse.

Gözleri ve kulakları bağlı olan Gaydon'un Kaptan Spade'la Kont d'Artigas'nın seslerini tanıyabilmesi pek olası görünmüyordu.

Bununla birlikte, ne Thomas Roch, ne de bekçinin hemen gemi güvertesine çekilmedik-

Terini belirtmekte yara var. Gemi gövdesi boyunca sürtünmeler oldu. Bir yarım saat geçtikten sonra, bütün soğukkanlılığını koruyan Gaydon yukarı doğru kaldırılıp ambarın dibine indirildiğini hissetti.

Kaçırma eylemi tamamlanmıştı. Geriye bir tek *Ebba'nın* açık denize açılması kalmıştı. Bunun için haliçten çıkıp Pamplico-Sound'dan geçmesi gerekiyordu. Buna karşın güvertede yola çıkma hazırlıklarının yapıldığına dair hiçbir hareket yoktu.

Gece vakti çift kaçırma eylemini gerçekleştirdikten sonra, aynı yerde kalmak tehlikeli olmayacak mıydı? Kont d'Artigas ele geçmemeleri için esirlerini iyice saklamış mıydı? Healthful-House'ın yakınında bulunan *Ebba* kuşku uyandırıp da New-Berne polisi arama yapmaya gelirse, ne olacaktı?...

Her ne olursa olsun, filikanın dönüşünden bir saat sonra -ön tarafta dört saatlik nöbet başında olan adamlar dışında- bütün mürettebat, kamarasına çekilen Kont d'Artigas, Serkö, Kaptan Spade herkes uyuyor, sakın Neuze halicinde gemi kımlı tısız duruyordu.

EBBA YELKENLİSİ

Ancak ertesi gün, *Ebba* hiç telaş göstermeden hazırlıklarına başladı. Güverte yıkanmış, baştayfa Effrondat'nın yönetiminde mürettebat yelkenleri mahfazalarından sıyırmış, küçük halatları gevşetmiş, yelken iplerini germiş, filikalaları yukarı kaldırmıştı. Bütün bu hazırlıklar New-Berne rıhtımından görülmüştü.

Sabah saat sekizde, Kont d'Artigas hâlâ görünürde yoktu. Arkadaşı Mühendis Serkö -gemide herkes onu böyle çağırıyordu- hâlâ kamarasından çıkmamıştı. Kaptan Spade'a gelince, tayfalara hemen yola çıkılacağını belli eden çeşitli emirler veriyordu.

Ebba, Kuzey Amerika ve Birleşik Krallık'ta düzenlenen yarışların hiçbirine katılmamakla beraber yarış için titizlikle tasarlanmış bir yattı. Yüksek direk takımı, yelken takımının düzeni, serenlerinin çapraz biçimi, yelken açtığı zaman bile kendisine büyük denge güvencesi veren su içi derinliği, ön tarafa doğru sivrilen kış tarafta incelen biçimleri, hayranlık uyandırıcı şekilde çizilmiş su seviye çizgileriyle çok kötü havalarda dahi deniz yolculuğuna elverişli çok hızlı bir gemi olduğunu kanıtlıyordu.

Gerçekten de, kuvvetli rüzgarda, rüzgarın estiği yönde giderken, *Ebba* Yelkenlisi hiç zorlanmadan saatte on iki mil yapabiliyordu.

Yelkenlilerin her zaman hava değişikliklerine bağımlı oldukları bir gerçektir. Rüzgar kesildiği zaman, yol alamaz duruma gelip buna boyun eğmek zorunda kalırlar. Nitekim buharlı yatlara oranla gemicilik teknikleri bakımından üstün özelliklere sahip olmalarına karşın, buhar gücünün o teknelere sağladığı yol güvencelerine hiçbir zaman sahip olamazlar.

Öyle görünüyor ki her yönden karşılaştırıldığında, üstünlük yelkenle pervanenin avantajlarını bir arada bulunduran gemide bulunuyor. Ama her halde Kont d'Artigas böyle düşünmüyor olacak ki deniz yolculuklarında, Atlantik sınırlarını aşarken bile yelkenliyle yetiniyordu.

O sabah, rüzgar batıdan hafifçe esiyordu. Bu durum *Ebba'nın* işi kolaylaşmıştı; ilkin Neuze halicinden hiç zorlanmadan çıkacak, sonra Pamplico-Sound'ı geçerek iç denizle açık deniz arasında irtibatı sağlayan boğazı aşacaktı.

İki saat sonra, *Ebba* hâlâ çapasına bağlı olarak sallanıyordu. Deniz alçalmasıyla birlikte çapa zinciri kasılmaya başlamıştı. Deniz çekilmesinden sakınmak için gemi burnunu Neuze'ün ağzına çevirmişti. Önceki gün, iskele tarafında yüzen küçük şamandıra, gece vakti çekilmiş olsa gerekti, çünkü akıntının neden olduğu çalkantılı seslerin arasında artık seçilmiyordu.

Ansızın, bir mil öteden bir top sesi yankılandı. Kıyı bataryalarından hafif bir duman yükseldi. Açık denizin kıyısında, uzun adalar zincirine mevzilenmiş toplardan yapılan birkaç atışla karşılık verildi.

O anda, Kont d'Artigas ile Mühendis Serkö güvertede göründüler.

Kaptan Spade onların yanına geldi.

- Bir top sesi... dedi.

Mühendis Serkö yavaşça omuz silkerek:

- Bunu bekliyorduk, dedi.

Kaptan Spade:

- Bu, kaçırma eylemimizin Healthful-Ho-use’da anlaşıldığını gösteriyor, diye ekledi.

Mühendis Serkö:

- Kesinlikle, dedi. Bu top sesleri yolların kesilmesi için emir verildiği anlamına geliyor.

Kont d’Artigas sakin bir sesle:

- Bu neden bizi ilgilendirsin ki?... dedi.

Mühendis Serkö: .

- Hiç ilgilendirmez,” diye karşılık verdi.

Kaptan Spade, Thomas Roch’la bekçisinin ortadan kaybolmasının Healthful-House personeli tarafından anlaşıldığını söylerken haklıydı.

Gerçekten, gün doğduktan sonra, hekim 17 no’lu pavyona her zamanki ziyaretini yaptığında odayı boş bulmuştu. Hemen haberdar edilen başhekim içerde aramalar yaptırmıştı. Araştırmadan çıkan sonuca göre, tepenin yamacı boyunca uzanan ana duvar kapısının kilitli olması gerekirken, anahtar kilidin üzerinde yoktu, üstelik sürgü yerinden oynatılmıştı.

Şüphesiz kaçırma eylemi gece vakti bu kapıdan gerçekleştirilmişti. Bunu kim yapmıştı?... Bu konuda, ne herhangi bir tahminde bulunmak, ne de herhangi birinden kuşkulananmak mümkündü. Olayın bilinen yanı şöyle gelişmişti: Önceki gün, akşam saat yedi buçuğa doğru, hastane hekimlerinden biri şiddetli bir nöbete yakalanan Thomas Roch’u muayeneye gelmişti. Onu muayene ettikten ve hastayı eylemlerinin bilincinde olmayacak bir halde bıraktıktan sonra pavyondan ayrılmıştı. Bekçi Gaydon ağaçlıklı yolun sonuna kadar ona eşlik etmişti.

Ondan sonra ne olmuştu?... Kimse bir şey bilmiyordu.

iki kişinin birden kaçırılma haberi telgrafla New-Berne’e oradan da Raleigh’e bildirildi. Bu haberin karşılığında Kuzey Karolina valisi hemen gönderdiği resmi yazıyla Pamplico-Sound’dan hiçbir geminin baştan aşağı aranmadan serbest bırakılmamasını emreliyordu. Başka bir resmî telgraf, bu emirlerin yerine getirilmesi için karakol kruvazörü *Falcon*’u görevlendiriyordu. Aynı zamanda, civardaki köy ve kentleri gözetim altına alan ciddi emirler verilmişti.

Nitekim bu kararın ardından, Kont d’Artigas halicin iki mil doğusunda bulunan Faî-COVL un hareket hazırlıklarına başladığını gördü. Şu halde, harekete hazır oluncaya kadar gereken zaman aralığında, yelkenli izlendiğinden hiç korkmadan en az bir saat yol alabilirdi.

Kaptan Spade:

“Demir alalım mı?...” diye sordu.

Kont d’Artigas:

- Evet, rüzgar elverişli, ama hiçbir telaş belirtisi göstermeyin, diye cevap verdi.

Mühendis Serkö:

- Bu doğru, diye ekledi, Pamplico-Sound’dan geçişler şu anda denetleniyor olmalı ve hem meraklı, hem saygısız bir subayın ziyaretinden kurtulmadan hiçbir gemi açık denize çıkamayacak...

Kont d’Artigas:

- Yine de hareket için hazırlanalım. Diye emir verdi. Kruvazörün subayları ya da gümrük polisleri arama yapmak için *Ebba*’nın güvertesine çıktıkları zaman ambargo kalkmış olacak ve ona serbest geçiş izni vermezlerse çok şaşıracağım...

Mühendis Serkö cümlesini uzun bir gülüşle bitirerek:

- Hem de binbir kez özür dileyerek, bin bir kez iyi yolculuklar ve tez dönüşler dileyerek! diye

karşılık verdi.

Haber New-Berne'e ulaştığı zaman, yetkililer ilkin Thomas Roch'la bekçisinin kaçtığını mı yoksa kaçırıldığını mı anlamaya çalıştılar. Gaydon'un parmağı olmadan kaçamayacaklarını anlayınca bu fikirden vazgeçtiler. Başhekim ve yönetimin görüşüne göre, bekçi Gaydon'un hal ve davranışı hiç kuşkuya meydan vermiyordu.

Demek ki bir kaçırma eylemi söz konusuydu ve bu olay kentte büyük yankı uyandıracaktı. Olacak şey değil! O denli sıkı korunan Fransız mucit ve onunla birlikte hiç kimsenin hâlâ içyüzünü bilmediği o Patlayıcının gizi ortadan kaybolmuştu!... Bu durum, çok ciddi sonuçlar doğurmayacak mıydı?... Yeni silahın gizleri Amerika adına kesinlikle yitirilmiş olmuyor muydu?... Bu eylem başka bir ulus yararına gerçekleştirilmişse, o ulus eline geçen Thomas Roch'tan federal hükümetin elde edemediği şeyi ele geçirmeyecek miydi?... Her şey bir yana, bu olayın faillerinin sırf kendi çıkarlarına hareket ettikleri nasıl kabul edilebilirdi?...

Sonunda Kuzey Karolina'nın her yanında önlemler alındı. Karayollarında, demiryollarında, köy ve kent dolaylarında özel kontroller uygulandı. Deniz yollarına gelince, Wilmington'dan Norfolk'a kadar bütün kıyı boyu kontrol altına alındı. Her gemi subay ya da polislerin denetiminden geçecek, kuşku uyandıran en ufak bir durumda seferden alıkonacaktı. Sadece *Falcon* hareket hazırlığı yapmıyordu, Pamplico-Sound sularında ihtiyat olarak bekletilen birkaç buharlı gemi de harekete geçiyordu. Bunlar her yeri araştırmak için kesin emir almışlardı, ticaret gemilerine, gezi teknelerine, balıkçı kayıklarına girecekler, ambarların dibine kadar her yanı arayacaklardı, - demir atarak olduğu yerde duran ve açık denize çıkmaya hazırlanan gemiler de bu aramalara dahildi.

Bu sırada, *Ebba* Yelkenlisi demir almaya hazırlanıyordu. Aslında Kont d'Artigas ne hükümetin aldığı önlemlere" ne de Thomas Roch'la bekçisi Gaydon gemisinde bulunursa karşılaşacağı olasılıklara aldırış eder görünüyordu.

Saat dokuza doğru, son hazırlıklar tamamlandı. Gemi mürettebatı bucurgatı döndürdü. Zincir loçadan yukarı çekildi ve çapa alınır alınmaz, yelkenler hemen açıldı.

Birkaç saniye sonra *Ebba*, iki flok yelkeni, trinket yelkeni, mizana yelkeni, kontrbabafingo çubuklarıyla ana yelkeni açmış, Neuze'ün sol kıyısını izlemek amacıyla baş tarafını doğuya çevirmişti.

New-Berne'den yirmi beş kilometre ötede, haliç ansızın bükülür ve aşağı yukarı aynı eşitlikte bir alanda genişleyerek yeniden kuzeybatıya doğru devam eder. *Ebba*, Croatan ve Havelock'ı aştıktan sonra halicin dirseğine ulaşarak sol kıyı boyunca esen rüzgarı alarak kuzey yönüne doğru süzüldü. Saat on birdi, rüzgar elverişliydi. Gemi ne kruvazöre, ne de buharlı gemilere rastlamadan ilerisinde Pamplico-Sound'un uzandığı Sivan Adası'nın burnunu döndü.

Sivan Adası'yla Roadoke Adası arasında bulunan bu geniş sular yüz kilometrelik bir alana yayılıyordu. Deniz tarafında, uzun ve ince adalar dizisi tespah taneleri gibi uzanıyordu, - bir o kadar da güney ve kuzeye doğru yayılan doğal mendirekler vardı; Look-out Burnu'ndan Hatteras Burnu'na, buradan da Henri Burnu'na kadar uzanıyorlardı. Bu burnun tepesine, Kuzey Karolina'nın sınır komşusu olan Virginia eyaletine bağlı Norfolk kenti kurulmuştu.

Pamplico-Sound ada ve adacıklarıyla birlikte ışıklar içindeydi, öyle ki gece boyunca deniz yolculuğu yapılabilirdi. Bu sayede, gemiler Atlantik'in dalgalarına karşı hiç zorluk çekmeden bir sığınak arayıp demirlemek için güvenli yerler buluyorlardı.

Birçok boğaz, Atlantik Okyanusu ile Pamplico-Sound arasında irtibatı sağlıyordu. Sivan Adası ışıklarının az ötesinde Ocracoke Boğazı geçit veriyor, daha ilerde Hatteras Boğazı, sonra daha

yukarda Logger-Head, Newinlet ve Oregon adını taşıyan üç başka boğaz okyanusa açılıyordu.

Bu duruma göre, yelkenli için en elverişli geçiş Ocracoke Boğazı'ydı. Yelken iplerini gevşetmeden *Ebba'nın* buradan geçebileceği düşünülebilirdi.

Ne var ki *Falcon* Pamplico-Sound'ın bu bölgesini gözetim altında tutuyor, seyreden balıkçı tekneleriyle ticaret gemilerinde arama yapıyordu. Bu saatten itibaren, hükümetçe verilen emirler doğrultusunda ortak bir karar alınmış, her geçiş Devlet gemilerince denetlenmeye başlamıştı. Öte yandan bataryalar açık denizi kontrol ediyordu.

Ocracoke Boğazı geçişine ulaşınca, *Ebba*, Pamplico-Sound'a doğru yönelen buharlı gemilere ne yaklaşmaya, ne de onlardan uzaklaşmaya yeltendi. Sanki yat bir sabah gezisi yapıyordu, böylelikle Hatteras Boğazı'na yönelerek aldırış etmeden yoluna devam etti.

Herhalde, kendisince bilinen nedenlerden ötürü Kont d'Artigas bu geçişi kullanacaktı.

Zira çeyrek saattir, yelkenli yönünü Hatteras Boğazı'na çevirmişti.

Şu ana kadar *Ebba*, sıvışmak için herhangi bir girişimde bulunmamakla beraber, ne gümrük polisi, ne de kruvazör subayları tarafından aranmıştı. Zaten onları yanıltmayı nasıl başaracaktı ki?

Bir yetkili, bir ayrıcalık tanıyarak, kendisini bu ziyaret sıkıntısından kurtaracak mıydı?... Yoksa Kont d'Artigas bir saatliğine olsun, yolundan alıkonulmayacak kadar çok yüksek bir kişilik miydi? Bu pek aklın alacağı bir şey değildi; zira servetinin büyük olanaklarını kullanan bir yabancı olarak tanınmıyor, üstelik kim olduğunu, nereden gelip nereye gittiğini kimse bilmiyordu.

Gemi böylece Pamplico-Sound'm dingin sularında hızlı ve narin bir seyirle yoluna devam etti. Direğinde dalgalanan -köşesine altın yaldızla hilal işlenmiş kırmızı , ince kumaştan-bayrağı rüzgarın etkisiyle çarşaf gibi açılıyordu.

Kont d'Artigas kış tarafta, tenezzüh teknelerinin güvertelerinde kullanılan, karaağaçtan yapılmış koltuklardan birine oturmuştu. Mühendis Serkö ile Kaptan Spade onunla konuşuyorlardı.

Mühendis Serkö görüşünü belirterek şöyle dedi:

“Federal donanmanın subayları, şapkalarıyla selamlayarak bizi onurlandırmakta acele etmiyorlar.

Tam anlamıyla kayıtsız bir ses tonuyla Kont d'Artigas:

- istedikleri zaman gemiye buyursunlar, diye cevap verdi.

Kaptan Spade:

- Her halde *Ebba'nın* Hatteras Boğazı'na girmesini bekliyorlar.

Zengin yat sahibi:

- Beklesinler. Diyerek konuşmayı sonlandırdı.

Sanki Kaptan Spade'm varsayımı gerçekleşecek gibi görünüyordu çünkü, *Ebba'nın* o boğaza doğru yöneldiği açıkça belli oluyordu. *Falcon* onu “sıkıştırmak” için henüz yer değiştirmemişti ama, boğaz geçişine girerken kesinlikle ortaya çıkacaktı. Gemi Pamplico-Sound'dan çıkıp açık denize açılmak istiyorsa, bu noktada yapılacak aramadan kaçması mümkün değildi.

Bununla birlikte, açık denize açılma kararından hiç caymak istemediği ortadaydı. Peki Thomas Roch ve Gaydon'u devlet ajanlarının bulamayacakları şekilde geminin içinde iyice saklamışlar mıydı?...

Mümkündü, ama belki de Kont d'Artigas *Ebba'nın* kruvazör ve gümrük polisince özenli bir şekilde aranacağını bilse, kendinden bu denli emin olamazdı.

Gerçekten de, yabancının Healthful-House'a gelişi, bütün dikkati onun üzerine çekmişti. Onun ziyaretinden kuşkulananması için başhekim doğal olarak hiçbir neden bulamazdı. Gelgelelim hastaneden ayrılışından sadece birkaç saat sonra, hastayla bekçisi kaçırılmıştı. Ondan sonra da hiç kimse 17

no'lu pavyona kabul edilmemiş, hiç kimse Thomas Roch'la görüşmemişti. Nitekim birtakım kuşkuların ardından, hükümet bu zatın olayda parmağı olabileceğini düşündü. Yeri saptayıp pavyonun çevresini iyice dolaştıktan sonra, Kont d'Artigas'nın arkadaşı kapının sürgüsünü geri çekip anahtarı almıştı; gece bastırınca, parkın içine sızarak kolayca kaçırma eylemini gerçekleştirmişti; üstelik *Ebba* Yelkenlisi ana duvarın dört beş yüz metre açığında demir atmamış mıydı?...

Sonuçta, soruşturmanın başında, ne başhekimin, ne de hastane personelin dikkatini çekmeyen bu kuşkular, yelkenli demir alarak Neuze halicinden uzaklaştığı ve Pamplico-Sound boğazlarından birinden geçmek amacıyla yol aldığı sırada çoğaldılar.

Böylece New-Berne yetkili makamlarının emri üzerine *Falcon* kruvazörü ile gümrük polisinin buharlı tekneleri *Ebba* Yelkenlisini izlemeye başladılar. Boğazlardan birinden geçmeden önce onu durduracaklar, çok sıkı bir şekilde arayacaklar; kamaralarını, güverteyi, makina dairesini, ambarını didik didik edeceklerdi. Thomas Roch'la Gaydon'un kesinlikle gemide bulunmadığına emin olmadan ona yol verilmeyecekti.

Kont d'Artigas'ın, kendisine yönelen ciddi kuşkuların ve yatının subaylarla polise ihbar edildiğinin farkında olmaması düşünülemezdi. Ancak bunun farkında olsa bile, o denli kibirli ve herkesi küçümseyen bu adam, niçin en ufak bir endişeye kapılmamıştı?...

Öğleden sonra saat üçe doğru, geminin Hatteras Boğazı'na girişine bir mil kalmıştı. Boğazın tam ortasından geçecek şekilde rotasını düzeltti.

Açık denize doğru yol alan birkaç balıkçı teknesini aradıktan sonra, *Falcon* boğaz girişinde bekliyordu. Her ne olursa olsun *Ebba* görünmeden ne açık denize çıkabilirdi, ne de Pamplico-Sound'da bulunan bütün gemilere ilişkin formalitelerden sıyrılmak için yelken açarak hızlanabilirdi. Bir savaş gemisinin takibinden kaçabilecek basit bir yelkenli değildi. Durması için verilen emre itaat etmezse, hemen birkaç ikaz ateşiyle uyarılacaktı.

O sırada, iki subayla on kadar tayfayı taşıyan bir filika kruvazörden ayrıldı; sonra, kürek çekerek *Ebba'nın* yolunu kesecek şekilde yaklaştı.

Kont d'Artigas bir Havana purosunu yaktıktan sonra, kıç tarafta oturduğu yerden, kaygısızca bu manevraya baktı.

Filika yüz metre kadar yanlarına sokulunca, adamlardan biri ayağa kalktı ve bir bayrak salladı.

Mühendis Serkō:

“Bu, dur işareti,” dedi.

Kont d'Artigas:

- Gerçekten öyle, diye karşılık verdi.
- Bekleme emri...
- Bekleyelim.

Kaptan Spade durmak için hemen hazırlıklara başladı. Mizana yelkeninin ucu kaldırılıp dümen kesilirken trinket yelkeni, flok yelkenleri ve ana yelken indirildi.

Geminin hızı düştü, durmakta gecikmedi. Yalnızca geçişe doğru giderek çekilen denizin dalgasından etkileniyordu. Birkaç kürek hamlesi, *Falcon* filikasıyla *Ebba'yı* yan yana getirdi. Bir kanca filikayı ana direk halatlarına bağladı. İskele kapısından merdiven sarkıtıldı, iki subay peşlerinden gelen sekiz adamla beraber güverteye çıktılar, iki tayfa filikayı korumak için aşağıda kalmıştı.

Gemi mürettebatı ön kasaranın yanına bir sıra halinde dizildi.

Üst rütbeli bir subay -yüzbaşı- ayağa kalkan *Ebba'nın* sahibine doğru ilerledi, aralarında soru

cevap şeklinde bir konuşma başladı:

Bu yelkenli, karşısında bulunmaktan onur duyduğum Kont d' Artigas'ya mı aittir?...

- Evet mösyö.

- Adı nedir?

- *Ebba*.

- Kim tarafından yönetiliyor?...

- Kaptan Spade.

- Uyuğu?...

- Hint-Malezya.

Subay geminin bandırasına bakarken Kont d' Artigas ekledi:

“Mösyö, hangi nedenden ötürü sizi gemimde görmek zevkini ediniyorum, öğrenebilir miyim?

Subay:

- Şu anda, Pamplico-Sound'da demirlemiş olan ya da buradan ayrılmak isteyen bütün gemileri arama emri aldık, diye cevap verdi.

Madem ki her gemi aranacaktı, bu konuda ısrar etmenin gereği yoktu. *Ebba* sıkı bir aramanın sıkıntılarına katlanmak zorundaydı.

Mösyö kont, bizi reddetmek gibi bir niyetiniz yoktur sanırım...

Kont d' Artigas:

- Asla mösyö, diye karşılık verdi. Gemim direklerin tepesinden ambarın dibine kadar emrinize amadedir. Yalnız şunu öğrenmek istiyorum, bugün Pamplico-Sound'a bulunan gemiler neden bu formalitelere zorlandılar?...

Subay:

- Sizi bilgilendirmemek için hiçbir nedenim yok mösyö kont, dedi. Healthful-House'da bir kaçırma olayı gerçekleşti, bu olay Karolina valisine ihbar edilince, hükümet kaçırılan kişilerin gece vakti herhangi bir gemiye bindirilip dindirilmediklerinden emin olmak istiyor...

Kont d' Artigas şaşırılmış gibi görünerek:

- Bu, mümkün mü?... dedi. Peki Healthful-House'dan kaybolan kişiler kimler?...

- Bir mucit, yani bir deli ile bekçisi... Bu olayın kurbanı oldular...

- Bir deli mi mösyö?... Acaba o Fransız Thomas Roch mu?...

- Ta kendisi.

- O Thomas Roch'u dün hastaneye yaptığım ziyaret esnasında görmüştüm... durumunu başhekime sordum... Kaptan Spade'la ben onun yanından ayrılırken şiddetli bir nöbete yakalandı!...

Subay yabancıнын konuşmasından ve davranışından kuşkulu bir şey yakalamaya çalışarak aşırı bir dikkatle inceliyordu.

Kont d' Artigas:

- inanılacak gibi değil! diye ekledi.

Bunu söylerken Healthful-House'daki kaçırılma olayını sanki ilk kez işitmiş gibiydi.

“Mösyö,” dedi, “Thomas Roch'un kişiliğinden ötürü hükümetin endişelerini anlıyorum ve alman önlemleri kabul ediyorum. Ne Fransız mucidin, ne de bekçisinin *Ebba*'da bulun-madığım söylemem gereksiz. Zaten istediğiniz gibi gemiyi didik didik arayarak bundan emin olabilirsiniz. - Kaptan Spade bu baylara yardımcı olur musunuz?”

Kont d' Artigas bu cevabı verdikten sonra, *Falcon* yüzbaşısını soğuk bir tavırla selamladı, geri dönüp koltuğuna oturarak purosunu yeniden dudaklarının arasına koydu.

Kaptan Spade tarafından götürülen iki subayla sekiz tayfa hemen arama işine koyuldular.

İlk iş olarak güverteden kış taraftaki salona indiler. Şatafatlı biçimde düzenlenmiş, möbleli bir yerdi burası. İçerde, kıymetli ahşaptan oyma süsler, değerli sanat objeleri, halılar ve pahalı kumaşlardan duvar kaplamaları göze çarpıyordu.

Bu salon ve oraya açılan kamaraların, Kont d'Artigas'nın odasının, en deneyimli polislerin üstün yetenekleriyle büyük bir titizlikle arandığını söylemeye gerek yok. Kaptan Spade, *Ebba'nın* sahibi hakkında subayların en ufak bir kuşkuya kapılmamaları için bu aramalara katıldı.

Salon ve kış taraftaki odalardan sonra, şatafatlı bir şekilde donatılmış yemek odasına geçildi. Ofisler, mutfak, ön tarafta bulunan Kaptan Spade'la tayfabasının kamaraları, tayfaların çalıştıkları yerler didik didik arandı. Ne Thomas Roch'un, ne Gaydon'un izine rastlanabildi.

Bu durumda, geriye titizlikle aranması gereken ambarla onun çeşitli bölümleri kalıyordu. Nitekim ambar kapakları kaldırıldığı zaman, Kaptan Spade aramayı kolaylaştırmak için iki borda feneri yakmak zorunda kaldı.

Ambarın içinde su fiçileri, her çeşit erzak, şarap, cin, viski fiçileri, bira fiçileri, kömür stoğu bulunuyordu; her şeyden öyle bol miktarda vardı ki sanki gemi uzun bir yolculuğa hazırlanmıştı. Amerikalı tayfalar bu yükün boşlukları arasına büzülmüşler, iç omurgaya kadar küçük balyaların ve sandıkların arasına sokulmuşlardı.

Healthful-House'daki hastayla bekçisinin kaçırılmasından dolayı Kont d'Artigas'dan kuşku duyulması elbette yanlıştı.

Yaklaşık iki saat süren arama hiçbir sonuç almadan sona erdi.

Saat beş buçukta, *Falcon* subayları ile tayfalar, içerisini iyice arayıp Thomas Roch'la Gaydon'un orada bulunmadığından kesinlikle emin olduktan sonra tekrar gemilerinin güvertesine çıktılar. Dışarıda, ön taraf kasarasını ve filikaları aradılar ama boşunaydı. Sonunda, *Ebba'dan* yanlışlık sonucu kuşkulandığı kanısına vardılar.

İki subayın gemiden ayrılmak için Kont d'Artigas'dan izin istemekten başka yapacakları bir şey kalmamıştı. Ona doğru ilerlediler.

Yüzbaşı:

Verdiğimiz rahatsızlıktan dolayı bizi bağışlayacağınızı umarım, mösyö kont, dedi.

- Size verilen emirleri yerine getiriyorsunuz baylar...

Subay:

- Zaten basit bir formaliteydi, diye ekleme gereği duydu.

Kont d'Artigas hafifçe başını sallayarak bu cevabı onayladığını belirtti.

- Baylar, bu kaçırma olayıyla hiçbir ilgim olmadığını size söylemiştim..

- Ondan hiç kuşkumuz yok, mösyö kont. Bize de artık gemimize dönmek düşer.

- Nasıl isterseniz. *Ebba* şimdi serbestçe geçebilir mi?...

- Elbette.

- Hoşçakalın baylar, hoşçakalın, ben bu kıyıları sık sık ziyaret eden bir kişiyim ve geri dönmekte gecikmeyeceğim. Umarım döndüğümde bu olayın failini bulmuş ve Thomas Roch'u yeniden Healthful-House'a teslim etmiş olursunuz. Elde edeceğiniz sonuç hem Birleşik Devletlerin, hem de insanlığın yararına olacak.

Bu konuşmalardan sonra iki subayda nazikçe Kont d'Artigas'yı selamladılar, o da hafif bir baş hareketiyle onlara karşılık verdi.

Kaptan Spade iskele kapısına kadar onlara eşlik etti, ardından subaylar tayfalarıyla birlikte üç yüz

yetmiş metre ötede kendilerini bekleyen kruvazöre katıldılar.

Kont d'Artigas'nın bir işaretiyle Kaptan Spade, yelken takımının durmadan önce olduğu gibi tekrar açılmasını emretti. Rüzgar şiddetlenmişti, *Ebba* hızla yol alarak Hatteras Boğazı'na yöneldi.

Bir yarım saat sonra, boğaz geçilmişti, yat açık denize doğru yol alıyordu.

Bir saat boyunca, gemi kuzeydoğuya doğru yöneldi. Ancak her zaman olduğu gibi, karadan esen yel kıyının birkaç mil ötesinde etkisizleşiyordu. *Ebba* durgunlaştı, yelkenler direklerden aşağı sarktı, dümen tamamen durdu, gemi en ufak bir esintinin kımıldatmadığı denizde kalakaldı.

Bundan böyle, geminin bütün gece boyunca yoluna devam etmesi olanaksız gibi görünüyordu.

Kaptan durumu gözlemek için ön tarafta kalmıştı. Boğaz çıkışından bu yana, bakışları durmaksızın kah sancak tarafına, kah iskele tarafına dönüyor, sanki civar sularda yüzen herhangi bir nesne arıyordu.

O anda, güçlü bir sesle haykırdı:

“Bütün yelkenleri istinga edin!”

Bu emri yerine getirmek üzere tayfalar hemen yelken iplerini gevşettiler, indirilen yelkenler mahfazalarına sıkıştırılmaya gerek görülmeden serenlere bağlandı.

Kont d'Artigas'nın niyeti, acaba aynı yerde kalarak sabah yeliyle birlikte şafak sökmesini mi beklemektir? Ancak elverişli rüzgarı beklemek amacıyla yelken indirip olduğu yerde kalmak nadir görülen bir şeydi.

Filika denize indirildi, Kaptan Spade bir tayfa eşliğinde filikaya indi. Tekne tek kürekle iskele tarafının birkaç metre ötesinde, su üstünde yüzen bir nesneye doğru yöneldi.

Bu nesne, *Ebba* Healthful-House yakınlarında demirlediği sırada, Neuze sularında yüzen o küçük şamandıraya benziyordu.

Oraya sabitlenmiş bir palamar gibi şamandıra yukarı kaldırılınca, filika onu geminin ön tarafına taşıdı.

Tayfabasının emriyle gemiden gönderilen bir yedeğe alma halatı birinci palamara bağlandı. Sonra Kaptan Spade'la tayfa geminin güvertesine çıktılar, filika da yukarı çekilerek askısına alındı.

Çok geçmeden yedeğe alma halatı gerildi ve *Ebba* yelkenlerini kullanmadan, sadece rüzgarın arkadan itmesinden yararlanarak, on milin altında olmayan bir hızla doğuya doğru yöneldi.

Gece zifiri karanlıktı; Amerika kıyılarının ışıkları çok geçmeden ufuktaki sis bulutu içinde gözden kayboldu.

BEN NEREDEYİM?

MÜHENDİS SIMON HART'IN NOTLARI

Ben neredeyim?... Pavyonun birkaç adım ötesindeyken karşılaştığım o ani saldırıdan bu yana neler olmuştu?...

Hekimin yanından ayrılmıştım, merdivenin basamaklarını çıkıyordum. Odaya girip kapıyı örtecek, Thomas Roch'un yanında nöbete başlayacaktım ki tam o sırada, bir sürü adam saldırıp yere mi serdiler beni?... kimdi bu insanlar?... Gözlerim bantlı olduğundan onları göremedim.. Ağzım bantlı olduğundan yardım isteyemedim.. Direnemedim, çünkü kollarımı, bacaklarımı bağlamışlardı... Sonra, bu haldeyken yukarı doğru kaldırıldığımı, yüz metre kadar taşındığımı hissettim... Yukarı doğru çekildiğimi, sonra aşağı indirildiğimi ve bir yere bırakıldığımı hissettim...

Nereye?... nereye?...

Peki Thomas Roch'a ne oldu?... Benden çok onu mu kaçırmak istiyorlardı?... Son derece olası bir varsayım. Herkesin gözünde ben yalnızca bekçi Gaydon'um; Mühendis Simon Hart değil. O kişinin gerçek kalitesini ve gerçek uyruğunu kimse bilmez, kimse ondan kuşku duymazken sıradan bir hastane görevlisini neden kaçırsınlar?...

Şu halde, hiç kuşkusuz Fransız mucit kaçırıldı ... Healthful-House'dan götürüldüğüne göre, onun sırrını ele geçirmek istiyorlar!...

Ama Thomas Roch benimle birlikte ortadan kaybolmuş olmalı... Bu varsayım doğru mu?... Evet... Öyle olmalı... Öyle olmuş... Buna kuşum yok... O kötü niyetli hırsızın ellerine düştüm; amacı sırrını çalmak... Başka türlü davranamazlardı... Beni yakalayıp etkisiz hale getirdikten sonra... bahçenin bir köşesine fırlatıp... yardım çağıramayacak bir halde bırakıp... Thomas Roch'u kaçıırken beni orada bırakamazlardı... Şimdi neredeyim...

Nerede?... Birkaç saattir, bu sorunun cevabını arıyorum ama bulamıyorum.

Her ne olursa olsun, olağanüstü bir serüvene sürüklenmiş durumdayım, nasıl bitecek... Ne olacak, onu bilmiyorum... Sonunu düşünmeye bile cesaret edemiyorum. Şu durumda, niyetim en küçük olayları dakikası dakikasına belleğimde saklamak, sonra fırsatım bulursam, onları günlük izlenimler halinde not etmek... Geleceğin bana neler hazırladığını kimbilir?... İçinde bulunduğum yeni koşullarda, Roch Patlayıcısının gizini sonunda ele geçiremez miyim? Neden olmasın?... Bir gün kurtulursam, bu gizin bilinmesi işe yarayabilir ve kötü sonuçlar doğurabilecek bu kaçırma olayının faili ya da faillerinin de bilinmesi gerekir!

Es kaza cevabını bulmayı umarak sürekli o soru kafamda dönüp duruyordu:

Ben neredeyim?...

Her şeyi baştan itibaren ele alalım.

Healthful-House'dan kısıvrak götürüldükten sonra, bir yere bırakıldığımı hissettim. Yan yatan bir

teknenin tahtaları üzerine bıraktılar, - kesinlikle bir kayıktı bu ama küçük...

Teknenin yan yatmasıyla meydana gelen sallanmayı bir ikincisi izledi, - bu sallanma her halde ikinci kişinin kayığa binmesinden meydana gelmişti. Bundan böyle, bu olayın Thomas Roch'la ilgili olduğundan kuşku kalmamıştı... Ancak onun gözlerinin ve ağzının bantlanması, elleriyle ayaklarının bağlanması gibi bir önleme ihtiyaç yoktu. Hâlâ bitkin durumda olsa gerekti bu yüzden yaşananlar karşısında hiçbir bilinçli direniş gösteremezdi. Bunda yanılmıyordum, zira bantlı burnumun arasından bir eter kokusu alıyordum. Dün, hekim gitmeden önce, hastaya birkaç damla eter koklatmıştı ve -bunu anımsıyorum- hemen uçan eterin birkaç damlası adam nöbetin son kertesinde debelenirken giysilerine dökülmüştü. Bu kokunun kalıcı olmasında ve burnumun duyarlı biçimde o kokuyu almasında şaşılacak bir şey yoktu... Evet... Thomas Roch buradaydı, kayığın içinde yanımda yatıyordu... Ve eğer pavyona geri dönerken birkaç dakika geç kalsaydım, onu bulamayacaktım...

Şimdi düşünüyorum... Şu Kont d'Artigas neden Healthful-House'ı ziyaret etmek hevesine kapılmıştı? Bu ziyaret uğursuz bir rastlantı mıydı? Hastam ziyaret edilmeseydi, bütün bunlar başımıza gelmeyecekti. Thomas Rochla konuşurken buluşlarından söz açtılar, bunun üzerine şiddetli bir nöbet geçirdi, ilk kabahat benim uyarılarıma kulak asmayan başhekimde... Beni dinleseydi, hekim hastayı muayene etmek için çağırılmayacak, pavyonun kapısı kapalı kalacak, kaçırma eylemi gerçekleşmeyecekti...

Thomas Roch'un kaçırılmasında kimin çıkarı vardı? Bu, ya kişisel bir işti, ya da eski kıta Devletlerinden birinin; bu konuda ısrar etmek gereksiz. Şundan kesinlikle eminim ki benim on beş aydır başaramadığım bir şeyi kimse başaramaz. Yurttaşımın karşı karşıya kaldığı manevi çöküntü durumunda, onun sırrını ağzından almak için yapılacak her türlü girişim sonuçsuz kalacaktır. Aslında durumu daha da kötüleşebilir, hattâ hastalığı aklının sağlam kalan yerlerine bulaşarak tamamen delirmesine neden olabilir.

Sözün kısası, şu sırada söz konusu olan Thomas Roch değil benim ve işte gözlemlediğim şeyler.

Kayık birkaç kez şiddetle sallandıktan sonra, kürek hamleleriyle harekete geçti. Hafif bir çarpışma meydana geldi. Kesin olan bir şey var ki kayık bir geminin gövdesine vurduktan sonra ona yanaşmıştı. Gürültülü bir telaş başladı. Konuşuyorlar, emir veriyorlar, manevra yapıyorlardı... Bantlı gözlerimin altından, hiçbir şey anlamadan belirsiz sesler algıladım. Bunlar beş altı dakika sürdü...

Tek aklıma gelen, beni kayıktan çıkarıp onun ait olduğu gemiye aktarmış ve bu gemi açık denize çıkana kadar ambarın içine kapatmış olmamdı. Gemi Pamplico-Sound sularında yol aldıkça, ne benim, ne de Thomas Roch'un güvertede görünmesine izin vermeyecekleri besbelliydi...

Gerçekten de, bantlarımı çözmeden beni omuzlarımdan ve bacaklarımdan yakaladılar. Ancak kolların, beni bir geminin küpeştesi üzerine değil de tam tersi aşağıya indirdiğini hissediyordum... beni bırakacak... can sıkıcı bir tanıktan kurtulmak için suya mı atacaklardı?... Bu düşünce bir anda aklımdan geçti ve tepeden tırnağa ürperdim... İçgüdüsel bir hareketle derin bir soluk aldım ve göğsüm belki de birazdan yoksun kalacağım havayla şişti...

Hayır! Dikkatle sert bir döşemenin üzerine indirildim. Bu sert zemin, madeni bir soğukluğu duyumsattı bana. Boylu boyunca uzanmıştım. Beni tutan bağlar çözülmüştü; buna çok şaşırdım. Etrafımdaki ayak sesleri kesildi. Bir saniye sonra, boğuk bir gürültüyle bir kapının kapandığını işittim...

İşte buradayım... Burası neresi?... Her şeyden önce, tek başına mıyım?... Ağzımdaki ve gözlerimdeki bantları çıkarıyorum...

Her yer karanlık, dipsiz bir karanlık. En hafif bir ışık yok, hattâ sımsıkı kapalı odalarda gözün belli

belirsiz algıladığı o ışık bile yok.

Sesleniyorum... Birçok kez sesleniyorum... Hiç cevap yok. Sesim boğuldu, sanki iletilmesini engelleyen bir yerden geçiyormuş gibiydi.

Bunun ötesinde, soluduğum hava sıcak, ağır, bunaltıcı; içeriye temiz hava gelmezse ciğerlerim nefes almakta zorlanacak hattâ solunum olanaksız hale gelecek...

O zaman, kollarımı uzatarak dokunarak hissetmeye çalıştım:

Üç dört metreküp hacminde, duvarla çevrili bir hücrenin içinde bulunuyorum. Elimi bu duvarlarda gezdirince, onların bir geminin su geçmez bölme duvarları gibi civatalarla eklemlenmiş olduklarını gözlemlerdim.

Duvarlardan birinde, kapıyı andıran bir çerçeve varmış gibi geldi; kapı menteşeleri bölme duvarın birkaç santim dışına taşıyordu. Kapı dışardan içeri doğru açılrsa gerekti; bu dar hücrenin içine her halde oradan sokulmuşum.

Kulağımı kapıya yapıştırdım; hiçbir ses işitmiyordum. Sessizlik de o koyu karanlık kadar derindi, -tuhaf bir sessizlikti bu, yalnızca kımıldadığım zaman altımdaki madeni döşemenin gıcırdamasıyla bozuluyordu. Gemilerde duyulmaya alışılmış olan o boğuk uğultulardan eser yoktu; ne gemi gövdesinden çıkan o belirsiz sürtünme sesi, ne de gemi omurgasını yalayan denizin çıkardığı o çalkantılı gürültü işitiliyordu. Her gemide hissedilmesi gereken o beşik gibi sallanmadan da eser yoktu; oysa Neuze halicinde oluşan gelgit olayı her zaman belirgin bir dalgalanma hareketi meydana getirirdi.

Fakat gerçekte, içine kapatıldığım bu hücre bir gemiye mi aitti? Ancak bir dakika süren bir yol üstünde bir kayıkla taşınmama rağmen, o hücrenin Neuze sularında yüzdüğünden nasıl emin olabilirdim?... Gerçekten de, bu kayık, Healthful-House'ın yamacında bekleyen bir gemiye yanaşmak yerine, kıyının başka bir noktasına ulaşmış olamaz mıydı?... Durum böyleyse, karada bir yerde bir mahzene tıklımam mümkün değil miydi?... Bu da, hücrenin tümüyle hareketsiz duruşunu açıklığa kavuşturuyordu. Gelgelelim bu madeni bölme duvarlar, bu civatalarla eklemlenmiş kaplamalar ve etrafıma yayılan tuzlu koku neyin nesi oluyordu? Genellikle gemilerin içine sinmiş olan o kendine özgü pis kokuyu iyi tanırdım, bundan kuşku yoktu...

Hapsedilmemden bu yana, sanırım dört saatlik bir zaman geçmişti. Gece yarısına yakın olmalıydı. Sabaha kadar böyle mi kalacaktım?... Bereket versin, Healthful-House'ın kurallarına uyarak saat altıda akşam yemeği yemiştım. Açlık çekmiyordum, ama şiddetli bir uyku ihtiyacı duyuyordum. Bu arada umarım, uykusuzluğa dayanma gücümü gösterecektim.. Uykusuzluğa yenilmeyecektim.. Dışarıdan birkaç ipucu yakalamam lazımdı... Ama neyi?... Duvarla çevrili hücreye ne bir ses, ne bir ışık giriyordu... Bekleyelim!... Belki çok zayıf da olsa, bir ses kulağıma gelmez miydi?... Nitekim bütün yaşamsal gücümü işitme duyusu üzerinde topladım.. Sonra hâlâ -kendimin kesinlikle karada bulunmadığını varsayarak-bir sallanma hareketinin meydana gelmesini kolluyordum. Geminin hâlâ demir atmış durumda kaldığını kabul edersek, yola çıkmak için hazırlığa başlamakta gecikmeyecekti... ya da... öyleyse... Thomas Roch'la benim niçin kaçırıldığımıza bir türlü anlam veremeyecektim..

Sonuçta... Bu kesinlikle bir düş değildi... Hafif bir yalpa beni salladı... Böylece karada olmadığımdan emin olmuşum.. Ancak bu yalpa çok hafifti, hiçbir çarpma darbe belirtisi yoktu... Daha çok, su yüzeyinde bir süzülmeydi...

Soğukkanlılıkla bir düşünelim. Neuze'ün ağzında demirlemiş gemilerden birinin içindeydim; gemi yelken takımını hazırlamış ya da buhar kazanını çalıştırmış, kaçırılma olayının sonucunu bekliyordu. Kayık beni oraya götürmüştü, ancak yinelemem gerek ki, küpeşte üzerine çekildiğimi asla

hissetmemiştim.. O zaman, tekne gövdesinde açılmış olan bir lombardan içeri mi sokulmuştum? Her neyse, bunun önemi yok! Beni bir ambarın dibine atmış olsun ya da olmasınlar, yüzen ve hareket eden bir aracın içindeydim..

Kuşkusuz, çok geçmeden, aynı titizlikle hapsedildiğini varsaydığım Thomas Roch'u da beni de serbest bırakacaklardı. Serbest derken, bu geminin üzerinde dilediğim gibi yürüme özgürlüğünden söz ediyorum. Bununla birlikte, birkaç saat geçmeden bu özgürlüğe kavuşamazdık, çünkü gemi güvertesinde görünmememiz gerekiyordu. Şu halde, gemi ancak açık denize ulaştığı zaman dışardaki havayı soluyacaktık. Bu, bir yelkenli gemiyse, günün doğuşuyla birlikte karadan esen ve Pamplico-Sound üzerinden deniz yolculuğunu kolaylaştıran rüzgarın çıkmasını beklemek zorundaydı. Ama eğer bir buharlı gemiyse...

Hayır!... Buharlı bir gemiden mutlaka yakılan kömür ve yağ kokuları çıkar ve bu kokular kazan dairesinden bana kadar gelirdi... Üstelik pervane kanatlarının hareketlerini, makinaların titremelerini, piston sarsıntılarını da işitmiş olurum..

Sonuçta, en iyisi sabretmektir. Ancak yarın bu delikten çıkarılmış olacaktım. Zaten beni serbest bırakmasalar bile yiyecek getireceklerdi. Açlıktan ölüme terk ederlerse, bundan ne çıkar sağlayacaklardı?... Gemiye almaktansa, ırmağın dibine atmaları işi daha kolaylaştırırdı. Bir kez açık denize çıktılar mı benden ne diye korksunlardı?... Sesim artık işitilmeyecekti... Yakınmalarına gelince, onlar bir işe yaramazdı; acı acı söylenmem de artık işe yaramazdı!

Sonra, bu olayın faileri bana hangi gözle bakıyorlardı?... Sıradan bir hastane görevlisi, önemsiz bir Gaydon... Healthful-House'dan kaçırılması hedeflenen Thomas Roch'tu... Bana gelince... Ben fazladan alınmışım.. Çünkü o anda, pavyona dönmüştüm..

Her türlü olasılıkta, ne olursa olsun, bu olayı gerçekleştirenler kim olursa olsun, beni nereye götürürlerse götürsünler, şu kararı vermiştim: Bekçi rolünü oynamaya devam edecektim. Gaydon kimliğinin altında Mühendis Simon Hart'ın gizlendiğinden kimse, hayır, kimse kuşkulanamayacaktı. Bunun iki avantajı vardı: ilkin zavallı bir bekçi bozuntusuna kimse aldırış etmeyecek, sonra da belki bu komplonun gizemini çözebilirim kaçmak için aleyhime kullanabilecektim..

Düşüncem beni nerelere saptırıyor?... Kaçmaya girişmeden önce, nereye gidildiğini görelim.. Fırsat kalırsa, kaçmayı düşünmenin zamanı gelecek.. Şimdilik benim kim olduğumun bilinmemesi önemli ve bunu öğrenemeyecekler.

Şu anda, deniz yolculuğu yapıyorduk, bundan kesinlikle eminim. Bununla birlikte, ilk düşünceme dönüyorum. Hayır!... Bizi götüren gemi buharlı değilse, bir yelkenli de olmasa gerekti. Mutlaka itici gücü olan güçlü bir araçla çalışıyordu. Buharlı makinaların pervanelerini ya da çarklarını çalıştırdıkları zaman duyulan o kendine özgü gürültülerini hiç işitmemiştim; üstelik gemi, silindirlerin içindeki pistonların iniş çıkışlarıyla da sarsılmıyordu; bunu kabul etmek zorunda kaldım. Bu, daha çok düzenli ve sürekli bir hareketti; nasıl oluyorsa, itici bir aygıtın sağladığı güçle ileri gidiliyordu. Bundan kuşku yoktu; gemi özel bir mekanizmayla çalışıyordu... Ama nasıl?...

Bir zamandır sözü edilen o türbinlerden biri mi söz konusuydu acaba? Suyu daldırılan bir tüpün içinde çalışan bu türbinler, pervane işlevini görüyorlar, suyun direncinden daha iyi yararlanarak hatırı sayılır bir hıza ulaşmıyorlar mıydı?...

Birkaç saat daha geçtikten sonra, tümüyle kendine özgü bir yöntemle gerçekleşir gibi görünen bu deniz yolculuğunun nasıl bir şey olduğunu öğrenecektim.

Zaten -bu da pek olağan sayılmazdı- geminin sağdan sola ya da önden arkaya yalpalamasına dair hiçbir hareket de hissedilmiyordu. O zaman, nasıl oluyordu da Pamplico-Sound bu denli sakinlik

içindeydi?... Yalnızca denizin alçalma ve kabarmasıyla oluşan akıntılar bile her zaman olduğu gibi onun sularını dalgalandırmaya yeterdi.

Doğru, belki dalga şu saatte tamamen durmuştu ve dün akşam vakti karadan esen yelin kesildiğini anımsamıştım. Ne önemi var! Yine de işin içinden çıkılır gibi değildi, zira hızı ne olursa olsun, itici bir aygıtla hareket eden bir gemi daima sarsıntıyı hissettirir oysa ben en hafif bir sarsıntı duymamıştım.

işte şimdi kafamın içine doluşan saplantılı düşünceler bunlar! Uykumun şiddetle bastırmasına, bu boğucu havanın içinde beni her yönüyle kuşatan uyuşukluğa rağmen, uykuya asla teslim olmamaya karar verdim. Gün ışıyana dek uyanık kalacağım ve bu hücre dışarıdan ışık aldığı anda benim için gün doğmuş olacak. Belki de kapının açılarak bu delikten çıkarılmam ve güverteye götürülmem bana yetecek...

Duvarın birinin köşesine yaslandım, çünkü oturmam için bir bank bile yok. Ama gözkapaklarımın ağırlaşarak uykuya yakalanmaya başladığımı hissettiğim an, yine ayağa kalktım. Öfkelenmişim, yumruğumla duvarlara vuruyor, bağıırıyordum.. Duvarlara çarpan ellerim yara bere içinde kaldı ama boşunaydı, haykırışlarıma kimse karşılık vermedi.

Evet!... Bu, bana yakışmaz. İlimli davranmaya karar vermişim, ama daha işin başında kendimi kaybediyorum ve çocuk gibi hareket ediyorum..

Geminin sağdan sola yalpa vurmadığı, öne arkaya inip kalkmadığı kesin olduğuna göre, bu durum henüz açık denize ulaşmadığımızı kanıtlıyor. Acaba Pamplico-Sound'dan geçeceğine, Neuze'de akıntıya karşı mı gidiyor?... Hayır! Kontluğun topraklarına neden dalsın ki?... Thomas Roch'un Healthful-House'dan kaçırılmasının nedeni, mucidi Birleşik Devletlerin dışına götürmekti, - büyük olasılıkla Atlantik'te uzak bir adaya ya da eski kıtanın herhangi bir noktasına. Şu halde, Neuze'de değiliz; çünkü bizim deniz aracının karşı gittiği akıntı yavaş... Çok durgun olması gereken Pamplico-Sound sularındayız.

Olsun! Gemi açık denize çıktığı zaman, dalganın çalkantısından kurtulamaz, hattâ rüzgar kesilse bile orta büyüklükte olan bütün gemilerde bu çalkantı hissedilir. Yeter ki bir kruvazörün ya da bir zırhlının içinde olmayalım.. Bu da söz konusu değil, sanırım!

Şu anda, bana öyle geliyor ki... Gerçekten... Yanılmıyorum... içerden bir gürültü geliyor... Bu, bir ayak sesi... Ayak sesleri hücre kapısının içine gömülü olduğu bölme duvara yaklaşıyorlar... Bunlar, herhalde mürettebat... Şu kapı nihayet açılacak mı?... Dinliyorum..

insanlar konuşuyor, seslerini işitiyorum.. Ama onları anlayamıyorum.. Bana yabancı olan bir dili konuşuyorlar... Sesleniyorum.. Haykırıyorum.. Cevap yok!

Demek ki beklemekten başka çare yok; beklemek, beklemek! Bu sözcük, sürekli yineliyorum, zavallı başımda bir çan sesi gibi çınlıyor!

Geçen zamanı hesaplamaya çalışalım.

Sonuç olarak, geminin hareketinden bu yana dört beş saat geçtiğini tahmin ediyorum. Büyük olasılıkla gece yarısını geçmiştir. Aksi gibi bu koyu karanlığın içinde kol saatim işime yaramıyor.

Beş saattir yolda olduğumuza göre, gemi şu anda, ya Ocracoke, ya da Hatteras Boğazı'ndan geçerek Pamplico-Sound'ın dışına çıkmıştır. Kıyıdan açıkta olması gerektiği sonucuna varıyorum - en azından hayli mil ötede... Gelgelelim, açık deniz dalgasını hiç hissetmiyorum..

İşin anlaşılmaz ve şaşırtıcı yanı burası... Durun bakalım.. Acaba yanıldım mı?... Bir düşe mi aldandım?... Hareket halinde olan bir geminin ambarına kapatılmadım mı yoksa?...

Bir saat daha geçti, makinaların titremeleri birden kesildi.. Beni götüren geminin

kımıldamadığından tam anlamıyla eminim.. gideceği yere mi vardı?... Bu durumda, Pamplico-Sound'ın güney ya da kuzeyinde bulunan kıyı limanlarından birinde olmalı... Ama Healthful-House'dan kaçırılan Thomas Roch'un karaya çıkarılmasında ne yarar var?... Kaçırma eylemi anlaşılakta gecikmeyecek ve faillerin kimlikleri yetkili makamlarca belirlenmiş olacak...

Zaten gemi şu anda demir atmış olsa, loça-dan boşalan zincir sesini işitirim; çapa denize düşerken de sarsıntı meydana gelecek, - kolladığım bir sarsıntı bu.. Onu tanırım.. O sarsıntı birkaç dakika içinde meydana gelecek.. Bekliyorum.. Dinliyorum..

Gemide endişeli, donuk bir sessizlik hüküm sürüyor... Bu gemide benden başka canlının varlığını sorgulatacak derecede...

O anda, içimi bir tür uyuşukluğun kapladığını hissediyorum.. Hava yetersiz.. Soluk alamıyorum.. Göğsüme bir ağırlık çöküyor, ondan kurtulamıyorum..

Direnmek istiyorum.. Olanaksız.. Sıcaklık o denli yükseldi ki bir köşeye uzanarak giysilerimin bir kısmını çıkarmak zorunda kaldım.. Gözkapaklarım ağırlaşıyor, kapanıyor ve ağır, dayanılmaz bir uykuya dalmama neden olan bir halsizliğe yakalanıyorum..

Ne kadar süre uyudum?... Bilmiyorum.. Gece mi, gündüz mü?... bilmiyorum. Ancak ilk fark ettiğim şey, soluk almamım kolaylaşması oldu. Ciğerlerim artık karbonik asitle zehirlenmeyen bir havayla doldu.

Acaba ben uyurken hava mı temizlenmişti?... Hücre açık mı kalmıştı?... Bu daracık yere biri mi girmişti?...

Evet... Bunu kanıtlayabilirim.

Elim rastlantı sonucu bir nesneye dokundu; çekici kokusu olan bir sıvıyla dolu bir kaptı. Kabı yarıp tutuşan dudaklarıma götürdüm çünkü susuzluktan öyle yanıyordum ki su acı da olsa içecektim.

Bu, İngiliz birasıydı -hem de kalitelisinden-, beni serinletti, kendime getirdi.

Ama beni susuzluktan ölüme mahkum etmediklerine göre, sanırım, açlıktan ölmeye de mahkum etmeyeceklerdi!

Evet, doğruydı... Köşelerden birine bir sepet bırakılmıştı. Sepetin içinde soğuk et parçasıyla bir somun ekmeğe vardı.

Böylelikle yiyorum.. Doymazcasına yiyorum ve gücüm yavaş yavaş yerine geliyor.

Korktuğum gibi beni ölüme terk etmemişlerdi kuşkusuz. Karanlık deliğe kapıdan girmişler, içerisi bu sayede dışardan biraz oksijen almıştı. Aksi halde, havasızlıktan boğulacaktım. Sonra serbest kalacağım saate kadar açlık ve susuzluğumu dindirecek erzakı bırakmışlardı.

Bu hapis daha ne kadar sürecekti?... Günler... Aylar?...

Kaldı ki ne uykudayken geçen zamanı, ne de yaklaşık olarak saatin kaç olduğunu hesaplamam mümkün değil. Saatimi kurmaya özen göstermiştim ama, benimkisi çalar saat değil... Belki ibreleri yoklayarak bir sonuca ulaşırım!... Evet... Sanırım, akrep sekiz rakamının üzerinde duruyor... Herhalde, sabah...

Öte yandan, emin olduğum bir şey varsa, o da artık geminin kımıldamadan durduğu. En ufak bir sarsıntı duyulmuyor - bu da itici aygıtın stop ettiğini gösteriyor. Bu arada, saatler geçiyor; bitmez tükenmez saatler. Ben uyurken yaptıkları gibi havalandırmak ve yeni erzak bırakmak niyetiyle hücreye yeniden girmek için geceyi bekleyeceklerini düşünüyorum.. Evet... Uyuyor olmamdan yararlanmak istiyorlar...

Bu kez kararlıyım.. Direneceğim.. Hattâ uyur gibi yapacağım.. Ve içeri kim girerse girsin, sorularıma cevap vermek zorunda bırakacağım!

GÜVERTEDE

İşte sonunda özgürce soluk alıyorum, ciğerlerim havayla doluyor... Nihayet o boğucu hücreden gemi güvertesine çıkardılar... ilk iş olarak gözlerimle ufku taradım ve hiçbir kara izi göremedim... Yalnızca gökle denizi birbirinden ayıran o değirmi çizgi vardı!

Hayır!... Batıdaki kıtaya ilişkin hiçbir belirti yok. Oysa bu yönde, Kuzey Amerika kıyıları binlerce mil boyunca uzanır.

Bu sırada batmakta olan güneş, Okyanus yüzeyine eğik ışınlarını gönderiyordu... Saat yaklaşık akşamın altısı olmalı... Saati bakıyorum... Evet, saat altıyı on üç dakika geçiyor. 17 haziran gecesini bitenler şöyle: Söylediğim gibi hücre kapısının açılmasını bekliyordum. Uykuya dalmamaya kesinlikle kararlıyım. O sırada, günün doğmuş olduğuna kuşku yoktu; gün ilerliyor, kimse gelmiyordu. Yanıma bırakılan yiyeceklerden geriye hiçbir şey kalmamıştı. Açlık başıma vurmaya başlamıştı. Susuzluk henüz sorun değildi, İngiliz birasından biraz daha vardı.

Uyanır uyanmaz gemi gövdesinden hissettiğim bazı sarsıntılar geminin önceki gün durduğu yerden yeniden hareket ettiğini düşündürdü, - büyük olasılıkla sahildeki ıssız bir koyda durmuştu, çünkü demir atma işlemine eşlik eden sarsıntılardan hiçbirini duymamıştım.

Metalik hücre kapısının arkasında ayak sesleri yankılandığı zaman, demek ki saat altıydı. içeri mi gireceklerdi?... Evet... Bir kilit gıcirtısı duyuldu ve kapı açıldı. Bir borda fenerinin ışığı, gemiye alındığımdan beri içine gömülü olduğum karanlığı aydınlattı.

İki adam belirdi; onların eşkalini görme fırsatım olmadı. Adamlar kollarımdan yakalayıp başıma, etrafımı görmeyi engelleyen kalın bir kumaş parçası geçirdiler.

Bu ne demek oluyordu?... Bana ne yapacaklardı?... Kurtulmak için çabaladım... Sımsıkı tuttular... Soru sordum... Hiç cevap alamadım. Adamlar aralarında bir şeyler konuştular; kökenini bilmediğim, anlamadığım bir dildi bu.

Benimle pek fazla ilgilenmedikleri açıkça belli oluyordu! işin doğrusu da buydu; bir deli bekçisi, yani hayli önemsiz bir kişi için ne diye kendilerini sıkıntıya soksunlardı!... Mühendis Simon Hart'a çok daha iyi muamele ettiklerinden de şüpheliyim.

Ancak bu kez ağzımı tıkamadılar, kollarımı ya da bacaklarımı bağlamadılar. Beni sımsıkı tutmakla yetindiler; bu durumda kaçamazdım.

Ardından hemen, hücrenin dışına çıkarıldım ve dar bir koridorun içine itildim. Ayaklarımın altında metalik bir merdivenin basamakları yankılandı. Sonra, yüzüme serin bir hava çarptı ve başıma geçirdikleri bez parçasının arkasından ağzımdan doya doya soluk aldım.

Sonra, ayağa kaldırdılar, iki adam beni bir döşemenin üzerine bıraktı. Bu kez, bırakıldığım yer hücrenin döşemesi değildi, bir gemi güvertesi olsa gerekti.

Nihayet sıkıca tuttukları kollarımı da bıraktılar. Artık serbestçe hareket edebiliyorum. Hemen başımı örten kumaşı kaldırıyorum ve bakıyorum...

Tam yol giden bir yelkenli gemideyim; geminin dümen suyu ardında uzun, beyaz bir iz bırakıyor.

Düşmemek için halatlardan birine tutunmak zorunda kaldım; kırk sekiz saattir dipsiz bir karanlığın içinde hapis kaldıktan sonra gün ışığına çıkınca gözlerim kamaşmıştı.

Sert mizaçlı on kadar adam güvertede gidip geliyorlardı. Birbirine hiç benzemeyen bu tiplerin hangi uyruktan olduklarını çıkaramıyorum. Zaten bana neredeyse hiç bakmıyorlar.

Yelkenliye gelince, kanımca iki yüz elli üç yüz tonilatoluk bir kapasitesi var. Yanlara doğru oldukça geniş, direkleri sağlam, yelken takımı elverişli rüzgarda hızla yol almasını sağlıyor olmalı.

Arka tarafta, esmer yüzlü bir adam dümende duruyor. Dümeni tutan eli yelkenliyi epey şiddetli sapmalara karşı koruyordu.

Bir gezi yatı görünümünde olan geminin adını okumaya çalıştım. Acaba ad kıçtaki plakaya mı ya da ön taraftaki bordaya mı yazılmıştı?...

Tayfalardan birine yaklaştım ve:

“Bu, hangi gemi?...” diye sordum.

Hiç cevap yok. Hattâ zannedersen, adam beni hiç anlamadı.

“Kaptan nerede?...” diye yineledim.

Tayfa önceki gibi bu soruya da karşılık vermedi.

Ön tarafa doğru gittim.

Burada, bucurgat payandalarının üstünde, bir çan asılı... Çanın bronzdan kaplamasına belki bir isim kazılmıştır - yani geminin adı!...

Hiçbir ad yok.

Kıç tarafa dönüyorum, dümen yekesindeki adamın yanına giderek sorumu yineliyorum...

Adam bana biraz sevimsiz bir bakış atıyor, omuzlarını silkiyor, şiddetli bir sapmayla sol yana yatan gemiyi kuvvetli bir hamleyle eski haline getiriyor.

Thomas Roch'un burada olup olmadığı aklıma geliyor... Onu göremiyorum.. Gemide yok mu acaba?... o zaman anlamı olmazdı. Healthful-House'dan sadece bekçi Gaydon'u ne diye kaçırsınlar?... Benim Mühendis Simon Hart olduğum kimsenin aklının köşesinden bile geçmez; hattâ bilseler bile, beni ele geçirmekten ne çıkar sağlayacaklar, ne gibi bir beklentiler olabilir ki?...

Nitekim Thomas Roch güvertede olmadığına göre, kamaralardan birine kapatılmış olduğunu düşünüyorum. Ona eski bekçisinden daha çok ilgi göstermeleri kadar olağan bir şey olamaz!

Düşünelim bakalım -bu durum nasıl olmuştu da hemen dikkatimi çekmişti- bu gemi hangi koşullarda yol alıyor?... Yelkenleri açılmamış... Bir tek yelken bile dalgalanmıyor... Rüzgar kesilmiş... Biz doğu yönünde yol alıyoruz; doğudan gelen hafif esinti tersten geliyor... Ama burnu hafifçe suya dalarak gemi hızla süzülüyor; o sırada, pruva kaplaması suları yarıyor, su kesim çizgisi köpükler çıkarıyor. Dümen suyu hareli kumaş gibi arkadan uzaklara yayılıyor.

Şu halde, buharlı bir yat olmasın bu?... Hayır... Mizana direğiyle ana direk arasında herhangi bir baca yok... Elektrik gücüyle çalışan bir gemi olmasın?... Ya akümülatörleri var, ya da hatırı sayılır güçte pil bataryaları... Herhalde bunlar pervanesini çalıştırıyorlar ve belirli bir hız oluşturuyorlar...

Gerçekten, bu deniz yolculuğunu başka türlü açıklayamam. Her koşulda itici aygıtı bir pervane olduğuna göre, yukardan eğilerek onun nasıl işlediğine bakacağım. Böylece onun hareketinin hangi mekanik kaynaktan geldiğini anlayıvereceğim.

Dümen yekesindeki adam yüzündeki alaycı bakışı bana doğru yönelterek yaklaşmama izin veriyor.

Dışarı doğru eğilerek izliyorum...

Dönen bir pervanenin meydana getirdiği o kaynaşmalara ilişkin hiçbir iz yok... Oysa güçlü yelkenleri olan bir geminin ardında bırakacağı, üç yüz dört yüz metre uzayan yassı bir dümen suyu

görünüyor...

Peki bu yelkenliye o olağanüstü hızı sağlayan itici aygıt nedir? Söylediğim gibi rüzgar oldukça elverişsiz ve denizde çok hafif bir dalgalanma var...

Yine de bunu öğreneceğim. Ön tarafa dönerken mürettebat benimle hiç ilgilenmiyor.

Ön taraftaki kaputun yanına gelince yüzü bana yabancı gelmeyen bir adamla karşılaşıyorum.. Yan tarafa dirseğini yaslamış olan adam yaklaşmama izin veriyor ve bana bakıyor... Sanki ona bir şeyler söylememi bekliyor...

Belleğim canlanıyor... Healthful-House'ı ziyareti sırasında, Kont d'Artigas'ya eşlik eden zat bu. Evet... Yanılmıyorum...

Demek Thomas Roch'u bu varsıl yabancı kaçırdı ve ben Doğu Amerika dolaylarında pek tanınan *Ebba*'dayım!... Tamam peki! Karşımdaki adam bilmeye hakkım olan şeyi bana söyleyecektir. Onun ve Kont d'Artigas'nın İngilizce konuştuklarını anımsıyorum.. Beni anlayacak ve sorularıma cevap vermekten kaçamayacaktır.

Bu adam, *Ebba* gemisinin kaptanı olmalı.

“Kaptan, diyorum, Healthful-House'da gördüğüm kişi sizdiniz, öyle değil mi?... Beni tanıdınız mı?...”

Uzun uzun yüzüme bakmakla yetinerek bana cevap vermeye gerek duymuyor.

“Ben, bekçi Gaydon'um, dedim, Thomas Roch'un bekçisi, beni neden kaçırıp bu gemiye getirdiğinizi bilmek istiyorum!...”

Sözünü ettiğim kaptan bir işaretle sözümü kesiyor; gene aynı işaret salt bana değil de ön kasaranın yanında görevli birkaç tayfaya yapıldığından hemen koşuyorlar. Kendimi tutamayıp öfkeleneneğimden endişelenerek kollarımdan yakalıyorlar, mürettebat merdiveninden aşağı inmeye zorluyorlar.

Aslında bu merdiven, geminin bölme duvarına dikine sabitlenmiş demir çubuklardan ibaret. Sahanlıkta, her yana açılan kapı, makine dairesiyle, kaptan kamarası ve ona bitişik odalar arasında irtibatı sağlıyor. Acaba yine ambarın dibinde kaldığım o karanlık hücreye mi tıkacaklar?...

Sol tarafa dönüyorum; beni bir kamaranın içine sokuyorlar. Kamaranın içi şu anda kapalı duran gövde lombozundan ışık ve temiz hava alıyor. İçerde eşya olarak bir asma yatak, bir masa, bir koltuk, bir tuvalet ve bir dolap bulunuyor.

Masanın üstüne örtü serilmiş. Tek yapmam gereken oturmak. Çeşitli yemekler getiren aşçı yamağı geri giderken onu sorguya çekiyorum.

Onun da ağzını bıçak açmıyor, - zenci, genç bir çocuk, belki de benim dilimi anlamıyor!...

Kapı kapanır kapanmaz, her zaman cevapsız kalmayacak sorularımı daha sonraya erteleyerek iştahla yemek yiyorum.

İşin doğrusu, ben bir mahkumum, - ama bu kez, koşullar son derece konforlu ve umarım, varacağımız yere kadar aynı kalırlar.

Bu sırada, kafamdan bir düşünceler zinciri geçiyor, ilk düşüncem şöyle: Bu kaçırma olayını hazırlayan Kont d'Artigas, Thomas Roch'un kaçırılmasının faili o ve Fransız müridin de burada olduğuna hiç kuşku yok. *Ebba* Gemisi'nde, konfor bakımından burayı hiç aratmayan bir kamaraya yerleştirilmiş olmalı.

Nihayetinde, kim bu zat?... nereden geliyor bu yabancı?... Thomas Roch'u ele geçirmesinin nedeni, her ne pahasına olursa olsun, onun gizini elde etmek mi?... Olabilir. Bu durumda, kimliğimi ele vermemeye son derece dikkat etmeliyim. Gerçeği öğrenirlerse, serbest kalma şansım hiç kalmaz.

Ne denli sır, ne denli anlaşılmaz şey var, -şu d'Artigas'nın kökeni, geleceğe ilişkin niyetleri,

gemisinin izlediği rota, bağlı olduğu liman... Sonra saatte en az on mil hız yaparak pervanesiz, yelkensiz gerçekleştirilen şu deniz yolculuğu!...

Nihayet akşamla birlikte, daha serin bir hava kamara lombozundan içeri giriyor. Lombozu vidasından kapıyorum, kapım da dıştan sürgülü, bu durumda yapılacak en iyi şey kendimi asma yatağın üzerine atmak, bu tuhaf *Ebba*'nın Atlantik yüzeyindeki tatlı salınımlarına ayak uydurarak uykuya dalıyorum.

Ertesi gün, şafak söker sökmez kalkıyorum, üstümü başımı düzeltip giyiniyor ve bekliyorum.

Aklıma hemen kamara kapısının kapalı olup olmadığına bakmak geliyor...

Hayır, kapalı değil. Kapı kanadını itiyorum, demir merdiveni tırmanıyorum ve işte güvertedeyim.

Kıç tarafta, tayfalar güverteyi yıkıyorlar. O sırada, iki adam konuşuyor. Bunlardan biri kaptan. Kaptan beni fark edince hiç şaşkınlık belirtisi göstermiyor, bir baş işaretleriyle beni yanındakine gösteriyor.

Ötekisi, hiç görmediğim biri. Elli yaşlarında, saç ve sakalına aklar karışmış, alaycı ve kurnaz bir yüz, cin gibi gözlerle bakan zeki bir yüz. Bu adamda Yunanlı tipi var. *Ebba* kaptanı tarafından Serkö - Mühendis Serkö- diye çağırıldığını işitince, Yunan kökenli olduğundan hiç kuşku kalmadı.

Kaptana gelince, adı Spade. Bu isim, büyük olasılıkla İtalyan kökenli olduğunu gösteriyor. Böylece bir Yunanlıdan, bir kalyandan, dünyanın her bir köşesinden toplanmış insanlardan oluşan ve adı Norveççe olan bir yelkenliye bindirilen mürettebatla karşı karşıyayız... haklı olarak şüphe uyandıran bir durum.

Peki Asyalı tipi, İspanyol adıyla Kont d'Artigas nereden geliyor?...

Kaptan Spade ve Mühendis Serkö alçak sesle konuşuyorlar. Kaptan, önündeki pusula ibresinin göstergelerine pek aldırmaz görünüşlü dümen yekesindeki adamı yakından *izliyor*. Adam daha çok ön tarafta bulunan tayfalardan birinin işaretleriyle hareket ediyor. Bu tayfa dümeni sancak tarafına mı iskele tarafına mı çevirmesi gerektiğini bildiriyor.

Thomas Roch orada, güverte köşkünün yanında... Ufukta hiçbir kara parçasının görünmediği bu ıssız, uçsuz bucaksız denize bakıyor. Yanında duran iki tayfa gözlerini ondan ayırmıyorlar. Kendisine bu deli her şeyi yapabilir hattâ kendini denize bile atabilir gözüyle mi bakıyorlardı?...

Bilmem eski hastamla iletişim kurmama izin verirler mi?...

Ona doğru ilerlerken, Kaptan Spade ve Mühendis Serkö beni gözlüyorlar. Geldiğimi görmeyen Thomas Roch'a yaklaşıyorum ve işte onun yanındayım.

Thomas Roch beni tanıdığı gibi görünmüyor, hiçbir tepki göstermiyor. Canlı canlı parıldayan gözleri durmadan uzakları gözlüyor, insanı diriltken havayı içine çekmekten mutlu. Tuzlu havayla dolan göğsü uzun soluklarla şişiyor. Bol oksijenli havaya bulutsuz gökyüzünden yayılan nefis bir güneş ışığı da ekleniyor. Güneş ışınları tepeden tırnağa onu yıkıyorlar. Durumundaki değişikliğin farkında mı acaba?... Healthful-House'ı, içine kapatıldığı pavyonu, bekçisi Gaydon'u unuttu mu yoksa? Büyük olasılıkla. Geçmiş belleğinden silinmiş, tümüyle şimdiki anı yaşıyor.

Gelgelelim kanımca, *Ebba*'nın güvertesinde bile, hattâ şu açık deniz ortamında bile, Thomas Roch on beş aydır tedavi ettiğim aynı bilincini yitirmiş adam. Zihinsel durumu değişmemiş, ancak buluşlarından söz edildiği zaman akli yerine gelecek. Kont d'Artigas ziyarete geldiğinde zihinsel durumunu anlamıştı. Mucidin sırrını ele geçirmek için er ya da geç bu durumdan yararlanacağı besbelli. Peki ne yapacaktı?...

"Thomas Roch?" dedim.

Sesim onu etkiliyor, bir an gözleri benim üzerime dikildikten sonra, heyecanla başka tarafa

dönüyorlar.

Elini tutuyor, onu sıkıyorum, ama ani bir hareketle -beni tanımadan- elini çekiyor ve uzaklaşıyor. Geminin kış tarafına yönelerek Mühendis Serkö ve Kaptan Spade'ın yanına gidiyor.

O adamlardan biriyle konuşmayı mı düşündü acaba? Onunla konuşurlarsa, cevap verecek mi? Oysa benimle konuşmaktan kaçındı.

Tam o anda, yüzü bir zeka pırıltısıyla aydınlanıyor, dikkati -bundan kesinlikle eminim- geminin tuhaf yol alışı üzerinde toplanıyor.

Gerçekten, bakışları yelkenleri inik halde olan *Ebba'nın* direklerine yöneliyor ve hemen dingin suların yüzeyine kayıyor...

O anda Thomas Roch geri dönüyor, sancak tarafındaki dar geçitten tekrar çıkıyor ve eğer *Ebba* buharlı bir yatsa, bir bacanın -bu siyah dumanların çıkacağı bir baca olmalıydı-bulunması gereken yerde duruyor.

Bana tuhaf gelen şey Thomas Roch'a da tuhaf görünüyor... Benim açıklayamadığım şeyi o da açıklayamıyor ve aynı benim yaptığım gibi pervanenin işleyişini görmek amacıyla kış tarafa gidiyor...

Geminin yanlarında bir domuz balığı sürüsü atlayıp zıplıyor. *Ebba* ne denli hızla süzülse de bu çevik hayvanlar hiç zorlanmadan ona yetişiyorlar. Takla atıyorlar, devrilip düşüyorlar, olağanüstü bir esneklikle her zamanki oyunlarını oynuyorlar.

Thomas Roch onları izlemekten vazgeçiyor. Küpeştenin üzerinden aşağı eğiliyor...

Denize düşmesinden korkan Mühendis Serkö ile Kaptan Spade hemen ona yaklaşıyorlar. Sımsıkı yakalayarak yeniden güverteye götürüyorlar.

O sırada, bugüne kadar yaşadığım birçok deneyime dayanarak, Thomas Roch'un şiddetli bir öfkeye yakalanmak üzere olduğunu gözlemliyorum. Kendi etrafında dönüyor, el kol hareketleri yapıyor, ağzından hedefi belirsiz tutarsız sözler çıkıyor...

Birazdan bir nöbet geçireceği açıkça ortada. Healthful-House pavyonunda son akşam geçirdiği, o korkunç sonuçlar doğuran nöbete benziyor. Dikkatlice kamarasına indirilecek ve belki de benim her zaman uyguladığım özel bakımını yapmam için çağrılacağım...

Şimdilik Mühendis Serkö ile Kaptan Spade gözlerini ondan ayırmıyorlar. Büyük olasılıkla müdahale etmeyecekler ve olay şöyle gelişiyor:

Ana direğe yöneldikten sonra, gözleri yelken takımını arıyor ama boşuna. Ana direğe ulaşıp kollarıyla sarılıyor, sanki onu devirmek istermişçesine armadora çemberinden sarsarak sallıyor.

Çabalarının sonuçsuz kaldığını görünce, ana direkte denediği şeyi mizana direğinde denemeye gidiyor. Giderek hırçınlaşıyor. Ağzından çıkan belirsiz sözlerin ardından anlamsız çığlıklar atıyor...

Birdenbire iskele halatlarına atılarak onlara asılıyor. Çarmıkların basamaklarına atlayarak gabya yelkeninin çıtalarına çıkacak mı diye düşünüyorum.. Onu durdurmazlarsa, güverteye düşebilir ya da geminin sağdan sola yalpa vurması durumunda denize düşecek...

Kaptan Spade'ın bir işareti üzerine tayfalar koşuyorlar, kollarını beline doluyorlar. Ancak elleri halatları öyle güçle tutuyor ki onu çekip alamıyorlar. Bir nöbet anında, gücünün iki katına çıktığını biliyorum. Ona hakim olmak için çoğu kez gardiyanları yardıma çağırmam gerekmişti...

Bu kez, bu iriyarı kuvvetli gemiciler zavallı bunağın hakkından geliyorlar. Thomas Roch güverteye seriliyor, insanüstü direncine rağmen iki tayfa onu tutuyor.

Artık kamarasına indirmekten başka yapacak bir şey yok. Nöbet sona erene kadar kendi haline bırakacaklar. Bu emir, sesi kulağıma kadar gelen yeni bir kişi tarafından veriliyor...

Arkamı dönüyorum ve onu tanıyorum.

Bu, Kont d'Artigas. Buyurgan duruşu, kaygı verici yüz ifadesiyle Healthful-House'da gördüğüm kişi.

Hemen ona doğru gidiyorum. Ne de olsa bir açıklama istemem gerekiyor... Ve bu açıklamayı alacağım.

Hangi hakla... mösyö?..." diye sordum.

Kont d'Artigas:

- En güçlünün hakkı! diye cevap veriyor.

Thomas Roch kamarasına götürülürken, o kış tarafa yöneliyor.

İKİ GÜN DENİZ YOLCULUĞU

Belki -koşullar gerektirirse- Mühendis Simon Hart olduğumu Kont d'Artigas'ya söylemek zorunda kalacağım. Bekçi Gaydon kalarak daha fazla ilgi ve saygı göremem her halde!... Bununla birlikte, bu konuda biraz daha düşünmek gerek. Gerçekten kafamda hep aynı saplantılı düşünce var: *Ebba'nın* sahibi Fransız mucidi kaçırdıysa, bunun nedeni, ne eski, ne yeni kıta kabul edilmez fiyatı vermek istemediği Roch Patlayıcısını ele geçirme umudu beslediğindendir. O zaman, Thomas Roch'un sırrını ele vermesi durumunda, onun yanında kalmaya devam etmem doğru olmaz mı? Bekçilik görevini sürdürerek onun tedavisini üstlenmem de doğru sayılmaz mı?... Evet, her şeyi görüp işitme olanağını elimde tutmak zorundayım... Kimbilir, Healthful-House'da keşfetmesi bana olanaksız görünen şeyi, sonunda öğrenmiş olurum!

Şimdi, *Ebba* Gemisi nereye gidiyor?... Birinci soru, bu.

Şu Kont d'Artigas kim?... Bu da ikinci soru.

Birinci soru, bu hızla gidersek herhalde birkaç gün içinde cevabını bulacak. Şu tuhaf gezi aracının hangi itici aygıtla işlediğini ve yol alırken bu hıza nasıl eriştiğini sonunda çözeceğim.

İkinci soruya gelince, onun cevabını bulmam biraz zor olacak.

Kanımcı, bu gizemli zatın kökenini saklamasında gerçekten büyük çıkarı olmalı ve korkarım bu konuya ilişkin hiçbir ipucu yakalayamayacağım. Kont d'Artigas akıcı bir İngilizce konuşuyor, -17 no'lu pavyonu ziyareti sırasında bundan emin olmuştum- ancak Kuzey halklarında rastlanmayan titrek ve sert bir vurgu kullanıyor. İki kıtada yaptığım yolculuklar boyunca bu biçimde vurgulu bir konuşma işitmedim. Bu olsa olsa, Malezya'nın kendine özgü dilinin sertliğinden kaynaklanıyor. Gerçekten de, neredeyse bakır rengine çalan zeytin yeşili, sıcak yüz rengi, abanoz siyahı kıvrırcık saçları, derin bir gözçukurundan çıkan ve kımıltısız bir gözbebeğinden mızrak gibi fırlayan bakışları, uzunca boyu, geniş omuzlarının, büyük bir fiziksel gücün belirtisi olan adaleli çekiciliği ile Kont d'Artigas'nın Uzak Doğu ırklarından birinden gelmesi mümkündür.

Bana sorarsanız, şu d'Artigas adı tıpkı kont ünvanı gibi takma olsa gerek. Yelkenlisi Nor-veççe bir isim taşıyorsa da kendisi kesinlikle İskandinav kökenli değil. Avrupa'nın kuzeyli insanlarıyla ilgisi yok. Ne sakın yüz ifadesi, ne sarı saçları, ne de o kuzeylilerin soluk mavi gözlerinden yayılan o tatlı bakışı var.

Ama sonuç olarak, bu adam benimle Thomas Roch'u kaçırdı ve mutlaka maksadı kötü.

Peki bunu sırf kendi çıkarı için mi, yoksa yabancı bir güç yararına mı gerçekleştirdi?... Thomas Roch'un buluşundan tek başına mı yararlanmak istiyor?... Bu buluştan yararlanacak koşullara sahip mi?... Bu da henüz karşılığını bulamadığım bir üçüncü soru. Buradan kaçmadan önce, tabii kaçabilirsem, gördüklerimden ve işittiklerimden yola çıkarak belki bu sorunun cevabını bulmayı başarırım.

Ebba bilinen anlaşılmaz koşullar altında yolculuğuna devam ediyor. Güvertede dolaşırken serbest kalıyorum. Yalnız mizana direğinin ön tarafında bulunan malzeme bölümünün ötesine geçmem yasak.

Gerçekten de bir kez, cıvadara iskaçasına kadar ilerlemek istedim. Oradan dışarı eğilerek geminin pruva kaplamasının suları yarışını görebilecektim. Ancak nöbetçi tayfalar geçişimi engellediler, besbelli ki uyarılmışlardı. Tayfalardan biri boğuk bir İngilizce ve sert bir sesle:

“Arka tarafa!... Arka tarafa!...” dedi. “Manevrayı engelliyorsunuz!”

Manevra mı?... Manevra yapılmıyor ki.

Geminin hangi tür itici aygıtla çalıştığını keşfetmek istediğimi anladılar mı acaba?... Bu, mümkün. Bu sahneye tanık olan Kaptan Spade yolculuğun içyüzünü araştırdığımı sezmiş olmalı. Bir hastane bekçinin bile böylesi bir hızla yol alan, pervanesiz, yelkensiz bir gemiye çok şaşırması mümkün. Neyse, her şekilde *Ebba'nın* güvertesinde ön tarafa geçmem yasak.

Saat ona doğru, rüzgar artıyor -kuzeybatıdan gelen çok elverişli bir rüzgardı-, ve Kaptan Spade baştayfaya talimatlarını veriyor.

Baştayfa hemen dudaklarıyla ıslık çalarak ana yelkeni, mizana yelkenini ve flok yelkenlerini açtırıyor. Böylesi bir disiplin ve düzen ancak bir savaş gemisinde uygulanabilir.

Ebba hafifçe sol yana eğiliyor, hızı gözle görülür biçimde artıyor. Bu arada, motor hâlâ çalışıyor zira yelkenlere dolan rüzgar yeterli değil. Dolayısıyla, gemi bu durumda sırf yelken açarak hız yapamaz. Bununla birlikte, giderek şiddetlenen rüzgar sayesinde yelkenler geminin yol almasına yardımcı oluyorlar.

Hava güzel, batıdaki bulutlar yükseklerle çıkar çıkmaz dağılıyorlar, güneş ışınlarına boğulan deniz göz kamaştırıyor.

Şimdiki başlıca uğraşım, izlediğimiz rotayı olabildiğince kestirebilmek. Bir geminin hızını anlamak için denizde yeterince yolculuk yapmıştım. Kanımca *Ebba'nın* hızı, on-on bir mil olsa gerek. Yönüne gelince, hep aynı; dümen yekesindeki adamın önüne yaklaşarak bunu anlamam zor olmadı. *Ebba'nın* ön tarafı bekçi Gaydon'a yasak olsa da kış tarafı değil. Pusulaya birçok kez hızlı bir bakış atma fırsatım oldu. Pusulanın ibresi şaşmadan doğuyu ya da daha doğrusu doğu-güney-doğuyu gösteriyor.

İşte, Amerika Birleşik Devletlerinin batı kıyılarıyla sınırlı Atlantik Okyanusu'nun bu parçasında yaptığımız yolculuğun koşulları bunlar.

Anılarıma başvuruyorum: Eski kıtanın kara parçalarına ulaşmadan önce bu yönde karşımıza çıkacak adalar ya da takımadalar hangileriydi?

Geminin Kuzey Karolina'dan ayrılmasının üzerinden kırk sekiz saat geçti. Otuz beşinci paralel o bölgeden geçerek doğuya doğru uzanıyor. Yanılmıyorsam aynı paralel Afrika kıyısını yaklaşık olarak Fas hizasında kesiyor. Ama onun geçtiği yerde, yani Amerika'nın şöyle böyle üç bin mil ötesinde Asor Adaları bulunuyor. Şu halde, *Ebba'nın* bu takımadalara gitme niyetinde olduğu düşünülebilir mi? Belki de bağlı olduğu liman, Portekiz'in ada topraklarından oluşan bu adalardan birinde bulunuyordur!... Hayır bu varsayımı kabul edemeyeceğim.

Zaten Asor Adaları'ndan önce karşımıza, sadece bin iki yüz kilometre mesafede, otuz beşinci paralelin üzerindeki İngiltere'ye ait olan Bermuda Adaları çıkacaktır. Eğer Kont d'Artigas Thomas Roch'u bir Avrupalı devlet hesabına kaçırdıysa, bu devletin Büyük Britanya ve İrlanda Birleşik Krallığından olması pek mümkün görünmüyordu. Aslında bu zatın sırf kişisel çıkarları için hareket etmiş olabileceği her zaman geçerli.

Gün boyu, Kont d'Artigas üç dört kez kış tarafta görüldü. Ufkun çeşitli noktalarını dikkatle inceliyormuş gibiydi. Açık denizde bir duman ya da bir yelken görüldüğü zaman, denizci dürbününü kullanarak uzun uzun onları gözlemliyor, hattâ benim güvertede bulunmama bile aldırış etmiyordu.

Ara sıra Kaptan Spade onun yanına geliyor, ne anladığım, ne tanıdığım bir dille karşılıklı konuşuyorlardı.

Ebba'nın sahibi, dostlukları muhtemelen daha eskiye dayanan Mühendis Serkö ile daha samimi görüşüyordu. Gemideki diğer çalışanlara göre daha konuşkan, daha nazik ve daha dışa dönük görünen bu mühendis acaba hangi sıfatla gemide bulunuyor?... Kont d'Arti-gas'nın özel bir dostu mu?... bu varsıl yat adamının imrenilecek yaşamını paylaşarak denizlerde onunla birlikte mi dolaşıyor?... Sözün kısası, bana göre bu adam biraz sempatik ve gemide daha az çıkarıcı görünen yegane insan.

Thomas Roch'a gelince, gün boyu onu görmedim, kamarasına kapatılmış olmalı. Önceki gün geçirdiği hâlâ sona ermeyen nöbetin etkisi altında herhalde.

Öğleden sonra saat üçe doğru, Kont d'Artigas aşağıya inerken, bir işaretle beni yanına çağırdığında bu durumdan emin oldum.

Şu kont. d'Artigas'nın benden ne istediğini bilmiyorum ama, ben ona ne diyeceğimi biliyorum. İngilizce konuşarak bana soruyor:

- Thomas Roch'un nöbetleri uzun süre devam ediyor mu?
- Bazen kırk sekiz saat sürüyor, diye cevap verdim.
- Bunun niçin ne yapmalı?...
- Uykuya dalana kadar onu rahat bırakmak yeterli. Bir gecelik uykunun ardından nöbet bitiyor ve Thomas Roch her zamanki bilinçsiz haline dönüyor.

- Pekala bekçi Gaydon, gerekirse Healthful-House'daki gibi onu tedavi etmeye devam edersiniz...
- Tedavi mi?...
- Evet... Yelkenlinin güvertesinde... Varacağımız yere kadar...
-Nereye?...

Kont d'Artigas:

- Yarın, öğleden sonra varacağımız yere kadar, diye cevap veriyor.
Yarın... diye düşündüm. Demek ki ne Afrika kıyılarına, ne de Asor Adaları'na ulaşmamız söz konusu!... O zaman geriye şu varsayım kalıyor: *Ebba* Bermuda Adalan'nda konaklayacak...

Kont d'Artigas merdivenin ilk basamağına adım atarken, bu kez ben onu sorguya çekiyorum: Mösyo, diyorum, şunu bilmek isterim ki... Nereye gittiğimi bilmeye hakkım var... Ve...
- Bekçi Gaydon, burada hiçbir hakkınız yok. Size bir şey sorulduğu zaman cevap vermekle yetinin.
- İtiraz ediyorum...

Bana kötü bir bakış atan buyurgan ve kibirli zat:

- Edin, diyor.
Ve güverte köşkünün merdiveninden inerek beni Mühendis Serkö ile baş başa bırakıyor. Mühendis gülümseyerek:
- Yerinizde olsam, boyun eğrim bekçi Gaydon, diyor. İnsan bir çarkın düzenine yakalandığı zaman...

- Bağırma hakkım var... Sanırım...
- Neye yarar... Kimse size aldırış etmediğine göre?...
- ilerde beni dinleyecekler mösyo...
- İlerde... uzun bir süre!... Neyse... Dilediğiniz gibi bağırın!

Mühendis Serkö bu alaycı öğüdü verdikten sonra beni düşüncelerimle baş başa bırakıyor. Saat dörde doğru, bizim ters yönümüzde, doğuda altı mil mesafede yol alan büyük bir gemi görünüyor. Yol alışı hızlı, göz mesafesinde büyüyor. İki bacasından siyah dumanlar çıkıyor. Bu, bir

savaş gemisi. Ana direğin tepesinde küçük bir flama dalgalanıyor. Kıç tarafta hiç bayrak bulunmamakla birlikte federal donanmaya ait bir kruzavör olmalı.

Yanımdan geçerken *Ebba* alışılmış şekilde onu selamlayacak mı diye kendime soruyorum.

Hayır, şu anda yelkenlinin açıkça uzaklaşmak niyetinde olduğu görülüyor.

Böylesine kuşkulu bir yat için bu tür davranışlar beni şaşırtmıyor. Ancak Kaptan Spade'ın manevra yapma biçimi beni oldukça şaşırttı.

Gerçekten, ön tarafta bucurgatın yanına gelince, bir buharlı gemide makina dairesine emirler göndermeye yarayan aygıtları andıran sinyal veren bir aygıtın önünde duruyor. Aygıtın düğmelerinden birine basar basmaz *Ebba* güneydoğuya doğru küçük bir sapma yapıyor; aynı zamanda yelken iskotaları mürettebat adamları tarafından hafifçe gevşetiliyor.

Besbelli ki “belli bir” emir “belli bir” makinanın makinistine iletildi. İcyüzünü hâlâ çözemediğim “belli bir” motorun çalışmasıyla yelkenlinin bu anlaşılmaz sapması gerçekleştiriliyor.

Bu manevra sonucunda, *Ebba* rotasını hiç değiştirmemiş olan kruvazörden yanlamasına uzaklaşıyor. Bir savaş gemisi, hiç kuşku uyandırmayan bu gezi teknesinin yönünü neden değiştirmek istesin ki?...

Fakat akşamın altısına doğru, iskele tarafından ikinci bir gemi görüldüğü zaman, *Ebba* bambaşka bir davranış sergiliyor. Bu kez ondan uzaklaşmak yerine, Kaptan Spade aygıtla bir sinyal gönderdikten sonra, gemi tekrar doğu yönüne dönüyor, -bu da onu aynı geminin seyrettiği sulara götürüyor.

Bir saat sonra, iki gemi üç dört mil arayla yan yana geliyorlar.

O sırada, rüzgar tümüyle kesilmiş durumda. Bu, üç direkli, uzun boylu bir ticaret gemisi. Ana yelkenlerini indirmeye başlıyor. Gece boyunca rüzgarın yeniden çıkacağını düşünmek gereksiz. Yarın bu dingin denizde, üç direkli yelkenli kaçınılmaz olarak aynı yerde olacak. *Ebba*'ya gelince, gizemli motoruyla hareket ederek yaklaşmaya devam ediyor.

Kaptan Spade yelkenlerin indirilmesini emretti. Yarış yatlarına özgü o hayranlık uyandırıcı çabuklukla ve baştayfa Effrondat'nın yönetiminde emir yerine getirildi.

Karanlık basmaya başlarken, iki gemi arasında bir buçuk millik bir aralık kalmıştı.

O sırada, Kaptan Spade bana doğru yöneliyor, sancak kapısında yanıma sokuluyor ve hiç nezaket gösterisi yapmadan kamarama inmeme buyuruyor.

İtaat etmekten başka çarem yok. Bu arada, güverteden ayrılmadan önce baştayfanın gemi ışıklarını yaktırmadığını gözlemliyorum. Oysa üç direkli yelkenli kendi ışıklarını yaktı, -sancak tarafında yeşil ışık, iskele tarafında kırmızı ışık yanıyor.

Bizim yelkenlinin bu geminin yanından geçerken görünmek istemediğinden artık kuşku yok. Yol alışına gelince, rotası değişmemekle birlikte biraz daha yavaşladı.

Önceki günden bu yana, *Ebba*'nın doğuya doğru iki yüz mil yol almış olması gerekiyordu.

Belirsiz bir kaygı içinde yeniden kamarama döndüm. Yemeğim masa üzerine bırakılmış; fakat nedense endişeliyim, azıcık bir şeyler yiyorum ve uykumun gelmesini umarak yatıyorum.

Bu huzursuzluk iki saat boyunca sürüyor. Sadece yelkenlinin sallantıları, borda kaplamasına çarpan suyun şırıltısı, şu dingin deniz yüzeyinde geminin meydana getirdiği hafif sarsıntılar sessizliği bozuyor.

Şu geçen iki gün içinde bütün olan bitenlerle dolup taşan kafam bir türlü yatışmadı. Yarın, öğleden sonra, gittiğimiz yere ulaşacağız... Kont d'Artigas'nın dediği gibi “eğer gerekirse” karaya çıktığımızda Thomas Roch'un yanında görevime tekrar başlamam gerekiyor.

Ambarın içine ilk kez kapatıldığım zaman, yelkenlinin Pamplico-Sound açıklarında bulunduğunu fark etmişim. Şu anda -saat yaklaşık on olmalı- az önce durduğunu hissediyorum.

Bu durmak niye?... Kaptan Spade bana güverteden ayrılmamı buyurduğu sırada, görünürde hiçbir kara parçası yoktu. Haritalar bu yönde bir tek Bermuda Adaları'nı gösterir. Karanlık bastırıyor; gemi gözcülerinin o adaları haber vermesi için daha elli altmış mil yol almak gerekiyor.

Kaldı ki *Ebba* yavaşlaması bir yana, neredeyse tamamen hareketsiz durumda. Çok yavaş, çok dengeli, hafifçe yalpalıyor. Denizdeki çalkantı zayıf. Yüzey çok durgun.

Kamarama döndüğüm zaman, bizden bir buçuk mil mesafede duran şu ticaret gemisini düşünmeye başlıyorum. Bizim yelkenli ona doğru yönelmeye devam ettiyse, yanına gelmiş olmalı. Şimdi durduğuna göre, iki gemi arasında iki yüz üç yüz metre aralık olsa gerektir. Güneş batarken rüzgarın kesilmesiyle durmuş olan o üç direkli yelkenli batıya doğru hareket edemez. Oradadır; ortalık çok karanlık değilse, lombozu açıp onu görürüm.

Belki de işime yarayan bir fırsat çıkar diye düşünüyorum. Beni serbest bırakmayacaklarına göre, neden kaçmaya kalkışmayayım?... Yüzme bilmiyorum, doğru, ama nöbetteki tayfaların denetiminden kurtularak gemideki cankurtaran simitlerinden biriyle denize atlayıp üç direkli yelkenliye ulaşmam mümkün olmaz mı?...

Şu halde, öncelikle kamaramdan çıkıp küpeşte merdiveninden tırmanmalıyım.. Ne *Ebba* güvertesinden, ne de makine dairesinden hiçbir gürültü işitmiyorum.. Adamlar bu saatte uykuda olsalar gerek... Deneyelim..

Kamaramın kapısını açmak istediğim zaman, dışarıdan kilitli olduğunu fark ediyorum. Bunu tahmin etmek gerekti.

Bu kaçma planından caymak zorunda kalıyorum; zaten başarı şansım öyle az ki!...

En iyisi uyumak; zira bedenim o kadar değilse de kafam çok yorgun, içimden durmaksızın saplantılı, çelişkili düşünceler geçiyor. Uyuyarak onları kafamdan silebilir miyim bilmem..

Bir gürültüyle uyandım, kendimi toparlamam lazım - yelkenlide şimdiye dek işitmediğim garip bir gürültü bu.

Doğuya dönük lombozun camından gün ışığı girmeye başlıyor. Saatime bakıyorum.. Saat sabahın dört buçuğu.

İlk kafama takılan şey *Ebba'nın* yeniden yola koyulup koyulmadığı.

Hayır, kesinlikle hayır... Ne yelken takımı, ne de motoru faaliyette. Yoksa geminin sallantısından kesinlikle anlardım. Zaten deniz gün doğarken, önceki gün güneş batarkenki sakinliğini koruyordu. Benim uyuduğum saatlerde *Ebba* hareket etmiş olsa da şu anda hareketsiz duruyor.

Sözünü ettiğim gürültü güverte üzerinde telaşlı gidiş gelişlerden ileri geliyor, - ağır bir şeyler taşıyan adamların ayak sesleri. Aynı zamanda, sanki aynı türden bir gürültü kamaramın altındaki ambardan da geliyor. Bu ambara mizana direğinin arkasındaki büyük kapaktan giriliyor. Bir de yelkenlinin böğürlerine, su yüzünde kalan kısmına dıştan birtakım sürtünmeler oluyor. Acaba filikalar mı yanaştı?... Adamlar malları yükleyip ya da boşaltmakla mı uğraşıyorlar?...

Bu arada, gittiğimiz yere varmış olmamız mümkün değil. Kont d'Artigas *Ebba'nın* yirmi dört saatten önce hedefine varamayacağını söylemişti. Dün akşam geminin, en yakın kara parçası olan Bermuda Adaları'nın elli ya da altmış mil uzağında olduğunu yineliyorum. İster Batıya dönmüş olsun, ister Amerika kıyılarının yakınında olsun mesafe göz önünde bulundurulduğunda varmış olmanız mümkün değil. Üstelik geminin bütün gece boyunca hareketsiz kaldığını sanıyorum. Uyumadan önce durduğunu fark etmişim. Şu anda, hareket etmediğinin de farkındayım.

Yeniden güverteye çıkmam için izin verilmesini bekliyorum. Kamaramın kapısı hâlâ dışardan kilitli durumda'; bunu az önce kontrol etmişim. Gün doğduktan sonra çıkmama engel olacaklarını sanmıyorum.

Bir saat geçiyor. Sabah aydınlığı lombozdan içeri giriyor. Dışarıya bakıyorum... Okyanus hafif bir sisle örtülü, ama ilk güneş ışınlarıyla birlikte dağılmakta gecikmeyecek.

Görüş mesafem yarım millik bir alanı kaplıyor, ama üç direkli yelkenli görünürde yok. Görüş açımın dışında kalan tarafta, yani *Ebba*'nın sol yanında dursa gerek.

İşte bir gıcırta duyuluyor ve anahtar kilidin içinde dönüyor. Açılan kapıyı itiyorum, demir merdiveni tırmanıyorum; adamlar ön taraftaki ambar kapağını kapatırlarken güverteye ayak basıyorum.

Gözlerim Kont d'Artigas'yı arıyor... Orada yok, kamarasından çıkmamış.

Kaptan Spade'la Mühendis Serkö birkaç küçük balyanın istiflenmesini denetliyorlar. Balyalar herhalde ambardan çıkarıldı ve kış tarafa taşınıyorlar. Bu çalışma, uyandığım sırada işittiğim gürültülü gidiş gelişleri açıklıyor. Mürettebat malları hazırlamakla uğraştığına göre, varışımız yakın...

Sanırım limandan çok uzakta değiliz, belki de gemi bir iki saat içerisinde demirleyecek. ..

Öyleyse...geminin sol kış tarafındaki yelkenli nerede?... dünden beri rüzgar çıkmadığına göre yerinde duruyor olmalı...

Gözlerim o tarafa kayıyor...

Üç direkli yelkenli yerinde yoktu, deniz ıssızdı ve ne açıkta bir gemi, ne de ufukta bir yelkenli görünüyordu, ne güneyde, ne de kuzeyde. ..

Biraz düşündükten sonra pek de akla yatkın olmayan bir açıklama buldum bu duruma: Fark etmemiş olsam da *Ebba* ben uyurken, yelkenliyi ardında bırakarak yoluna devam etmişti. Bu yüzden kalktığımda yelkenliyi görememiştim.

Bu konuda Kaptan Spade ve Mühendis Serkö'ye soru sormaktan kaçmıyorum. Nasıl olsa cevap vererek beni onurlandırmayı düşünmüyorlar.

Zaten o sırada, Kaptan Spade sinyaller gönderen aygıtta doğru yöneliyor, üstteki düğmelerden birine basıyor. Birden *Ebba* öne doğru şiddetle sarsılıyor. Ardından yelkenlerini açmaksızın doğruya doğru muhteşem bir şekilde ilerleyişini sürdürüyor.

İki saat sonra, Kont d'Artigas güverte köşkünün kapı ağzında görünüyor, direk tepeliğinin yanında her zamanki yerini alıyor. Mühendis Serkö ve Kaptan Spade onunla hemen birkaç kelime konuşuyorlar.

Üçü birden denizci dürbünlerine sarılıyorlar, güneydoğudan başlayarak kuzeydoğuya kadar tüm ufku gözlemliyorlar.

Doğal olarak benim bakışlarım da aynı yöne sabitleniyor. Ancak denizci dürbünüm olmadığından açık denizde hiçbir şey seçemedim.

Öğle yemeğinden sora yeniden güverteye çıktık, - Thomas Roch dışında herkes güvertedeydi; kamarasından çıkmamıştı.

Saat bir buçuğa doğru, mizana direğine tırmanan tayfalardan biri karanın görüldüğünü haber verdi.

Ebba bu hızla gittiği sürece, kara parçasının ilk çizgilerini görmekte gecikmeyeceğim.

Gerçekten iki saat sonra, sekiz milden az bir mesafede belirsiz bir siluet biçimleniyor.

Yelkenli yaklaştıkça, profiller daha net biçimde belirginleşiyor. Bunlar ya bir dağ silueti ya da hayli yüksek bir kara parçasının profili. Dağ doruğundan gökyüzüne doğru yükselen bir krater çıkıyor.

Civarda bir yanardağ mı var acaba?... O zaman bu Şey olacak...

BACK-CUP

Kanımca *Ebba* Atlantik'in bu kesiminde, Bermuda Adaları'ndan başka takımadayla karşılaşamaz. Bu da hem Amerika kıyısından başlayarak gidilen mesafenin, hem de Pamplico-Sound'dan çıkışımızdan bu yana izlenen rotanın sonucunda ulaşılacak olan bölgedir. Söz konusu rota hiç değişmeden güney-güney-doğu yönünde kaldı ve bu mesafe hızla yol alışımızı da göz önüne alırsak yaklaşık dokuz yüzle bin kilometre arasında bir uzaklık.

Bu arada, yelkenli hızını düşürmedi. Kont d'Artigas ile Mühendis Serkö kış tarafta, dümen yekesindeki adamın yanında duruyorlar. Kaptan Spade ön taraftaki yerini aldık.

Tek başına duran bu adacığın batıda bırakarak geçecek değiliz herhalde?...

Mümkün değil. Çünkü *Ebba* bağlı olduğu limana varışını gün ve saat olarak belirlemiş durumda...

O anda tayfalar manevra yapmaya hazırlanmak için güvertede sıralandılar. Gemi az sonra demir atmaya başlayacağından baştayfa Effrondat talimatlarını veriyor.

İki saat içinde nasıl davranacağıma karar vereceğim. Yelkenli açık denizdeyken kafamı kurcalayan soruların ilk cevabını bulacağım.

Bununla birlikte, *Ebba*'nın bağlı olduğu liman kesinlikle Bermuda Adaları'ndan biri, inanılacak gibi değil, ama İngiliz takımadasının ortasındayız. Kont d'Artigas Thomas Roch'u İngiltere hesabına kaçırmış olabilir mi? Bu varsayım, pek kabul edilecek gibi değil...

Bu garip zatın, acayip bir ısrarla şu anda beni gözlemlediği şüphesiz. Mühendis Simon Hart olduğumdan kuşkulanası mümkün değil, herhalde bu serüven hakkında ne düşündüğümü merak ediyor. Bekçi Gaydon zavallı bir garip olduğuna göre, bu zavallı garip başına geleceklerden bir soylu kişi kadar endişe duyamaz, - o soylu kişi şu tuhaf gezi yatının sahibi olsa bile. Nitekim üzerime yönelen o ısrarlı bakıştan biraz endişe duyuyorum.

Eğer Kont d'Artigas kafamda çakan şimşeği sezdiyse, beni gemiden denize fırlatmakta duraksamayacaktır...

Bundan böyle, daha ihtiyatlı davranmam gerekiyor.

Gerçekten de hiç şüphe uyandırmadan -hattâ cin gibi bir adam olan Mühendis Serkö bile fark etmedi- gizemli perdenin bir kenarını araladım. Gelecek, hafif bir ışık halinde gözlerimde aydınlandı.

Ebba'nın yaklaşmasıyla bu adanın, daha doğrusu adacığın şekli açık gökyüzünde daha belirgin bir hal almaya başladı. Yelkenli adacığa doğru yöneliyor. En yüksek noktasını aşmış olan güneş onun batı yüzünü ışınlarıyla tepeden tırnağa yıkıyor. Adacık tek başına bir kara parçası; ne kuzeyde, ne de güneyde ait olduğu takımadayı göremiyorum. Aramızdaki mesafe azaldıkça daha belirginleşiyor ve arkasındaki ufuk alçalıyor.

Adacığın ilginç bir yapısı var. Tıpkı tersine çevrilmiş ve dip tarafından siyah buhar çıkararak bir fincan. Adacığın tepesi -başka deyişle fincanın dibi- deniz yüzeyinden yüz metre kadar yüksekte olsa gerek. Yan tarafları düzenli sarplık gösteren bayırlardan oluşmuş. Bu bayırlar, durmaksızın çatlayan dalgalarla dövülen tabanındaki kayalar kadar kıraç.

Ancak doğanın bir özelliği, batıdan gelerek onu fark eden denizciler için bu adacığı ayırdedilebilir kılmış. Burası, gözenekli bir kayalık. Kayalığın üzerindeki doğal kemer sanki fincan kulpuna benziyor ve güneş ışınlarıyla helezonlar oluşturan dalga serpintilerine geçit veriyor. Kemerin diski doğu ufkuna taşıyor. Adacık bu görüntüsüyle kendine verilen Back-Cup adını haklı çıkarıyor.

Tamam, ben bu adacığı görmüştüm ve hatırladım! Bermuda Adaları'nın ön tarafında yer alıyor. "Tersine çevrilmiş bu fincanı" birkaç yıl önce ziyaret etme fırsatı bulmuştum.. Hayır! Yanılmıyorum!... O tarihte, kireçli kayalarına ayak basmış ve batı tarafındaki yerleri dolaşmıştım... Evet... Burası, Back-Cup...

Kendimi tutamayıp bir şaşkınlık çığlığı atacaktım.. Bu da Kont d'Artigas'yı hayli memnun edecekti.

Bermuda Adalarında bulunduğum sırada, hangi nedenlerden ötürü Back-Cup Adacığı'nı araştırdığımı anlatayım.

Kuzey Karolina'nın yaklaşık bin kilometre uzağında bulunan bu takımadada yüzlerce ada ve adacıklardan oluşmuştur. Tam ortasından, 64. meridyenle 32. paralel kesişir. 1609'da, İngiliz Lomer'in gemisi oraya sürüklenerek batmıştır. O tarihten beri, Bermuda Adaları Birleşik Krallığa aittir. Bundan sonra sömürge nüfusu on bine çıkmıştır. İngiltere sadece pamuk, kahve, çivit ürünleri için bu adaları kendi topraklarına katmak, daha doğrusu gaspetmek istememişti, ayrıca bir de deniz üssü kurmuştu. Zira Okyanus'un bu parçası Amerika Birleşik Devletlerinin yakınında bulunuyordu. Adaların ele geçirilmesi başka devletlerin itirazlarıyla karşılaşmadan olup bitti. şimdi Bermuda Adaları İngiliz hükümetince atanan bir kurul ve genel meclis tarafından yönetilmektedir.

Bu takımadanın belli başlı adaları, Saint-David, Sommerset, Hamilton, Saint-Georges adını taşırlar. Saint-Georges Adası serbest bir limandır ve aynı adı taşıyan kent takımadanın merkezidir.

Bu adaların en genişi, yirmi kilometre uzunluğu ve kırk kilometre genişliği geçmez. Geri kalan kara parçaları, on iki mil karelik bir alana yayılmış olan adacık ve kayalık yığınından oluşmuştur.

Bermuda Adaları'nın havası çok sağlıklı, çok temizdir. Ne var ki Atlantik'te kışın çıkan şiddetli fırtınalardan epey etkilenir ve gemiciler için tehlikelerle doludur.

Takımada ırmak ve nehirlerden yoksundur. Bununla birlikte, yoğun yağış alır. Ada sakinlerinin ihtiyaçları ve tarım için gerekli suyun sağlanması için yağmur suyunun toplanması yoluna gidilmiştir. Bunun için de, sağanak yağışların bitmez tükenmez bir cömertlikle doldurduğu büyük sarnıçlar inşa edilmiştir. Bu çalışmalar haklı bir takdir toplamış ve insan zekasının onurunu yüceltmıştir.

O tarihte benim ziyaretimin nedeni, hem bu güzel çalışmayı görme merakı, hem de sarnıçların yapımıydı.

New Jersey'de mühendis olarak çalıştığım şirketten birkaç haftalık izin aldım, New York'a gittim. Oradan Bermuda Adaları'na geçtim.

Hamilton Adası'ndaki büyük Southampton Limanı'nda kaldığım sırada, yerbilimcilerin ilgisini çeken bir doğa olayı gerçekteşti.

Bir gün, erkekler, kadınlar, çocuklardan oluşan bütün bir balıkçı flotillasının Southampton-Harbour'a geldiği görüldü.

Elli yıldan bu yana, bu aileler Back-Cup'ın doğuya açık olan kıyısına yerleşmişler. Orada ahşap kulübeler, taş yapılar inşa etmişler. Balıkçılar su ürünleri bakımından son derece elverişli olan bu sularda yaşıyorlardı, - özellikle kaşalot avı bakımından mart ve nisan ayları Bermuda dolaylarına bolluk getiriyordu.

Şimdiye dek bu balıkçıların ne işini, ne rahatını bozan bir şey olmuştu. Hamilton ve Saint-Georges'la kolay irtibat sağlandığından, zaten ılımlılaştan oldukça çetin bu yaşam biçiminden yakınmazlardı. Donanımlı sağlam tekneleriyle tuttıkları balığı satıyorlar, bunun karşılığında ailenin ihtiyacı olan gerekli tüketim eşyalarını satın alıyorlardı.

Bir daha geri dönmek niyetiyle niçin orayı terk etmişlerdi?... nedeni kısa zamanda anlaşıldı. Artık orada eskisi gibi güvenlik içinde değillerdi.

Bundan iki ay önce, balıkçılar Back-Cup'ın içinden gelen boğuk patlama seslerini duyunca ilkin şaşırılmışlar, sonra endişeye kapılmışlardı. Aynı zamanda, adacığın doruğu -tersine çevrilmiş fincanın dibi de diyebiliriz- duman ve alevlerle çevriliyordu. Adacığın volkanik kökeni ve tepesinin bir kraterden oluştuğu varsayılsa bile, bu durum kimsenin aklından geçmemişti. Zira yamaçları son derece dik olduğundan tırmanarak krateri görmek olanaksızdı. Fakat Back-Cup'ın eski bir yanardağ olduğu kesinleşmişti ve yakında patlayacaktı.

İki ay boyunca, içerden gelen homurtular, adacığın yapısını epey etkileyen sarsıntular, özellikle gece vakti tepesinden fişkırان alevler, ara sıra duyulan müthiş patlamalar birbirini izledi. Bütün bu belirtiler su altında volkanik bir faaliyetin başladığını ve yüzeye çıkmasına az kaldığını işaret ediyordu.

Aileler yakında kopacak bir felaketle karşı karşıya kalmışlardı. Bu kıyı boyunda onları lavlardan koruyacak hiçbir sığınak yoktu. Hattâ Back-Cup'ın tümüyle sulara gömüleceğinden korktular ve bir an bile düşünmeden oradan kaçtılar. Bütün eşyalarını balıkçı teknelerine koydular ve Southampton-Harbour'a sığındılar.

Bermuda Adaları, bu haber karşısında korkuya kapıldı. Yüzyıllardır uyuyan bir yanardağ takımının batı ucunda yeniden canlanıyordu. Ne var ki birileri bu olaydan dehşete kapılmış, ötekilerse merak içinde kalmışlardı. Ben meraklılardan biriydim. Yani olayı inceleyerek balıkçıların bunu abartıp abartmadıklarını anlamak önem kazanmıştı.

Takımının batısında blok halinde su yüzüne çıkan Back-Cup, doğuya, yanına yaklaşması zor sığ kayalık ve küçük adacıkların oluşturduğu girintili çıkıntılı bir çizgiyle bağlanır. Yüksekliği yüz metreyi aşmadığından ne Hamilton'dan, ne de Saint-Georges'tan görülür.

Southampton-Harbour'dan yola çıkan bir kotra, birkaç araştırmacıyla beni adacığın kıyısında indirdi. Karaya çıktığımız yerde, Bermudalı balıkçılar tarafından terk edilen kulübeler bulunuyordu.

İçerden gelen çatırtılar hâlâ işitiliyor, kraterden bir duman kümesi yükseliyordu. İçimizde hiçbir kuşku kalmamıştı. Yeraltından yükselen alevler eski Back-Cup yanardağını yeniden faaliyete geçirmişti. Bir gün patlayacağından ve korkunç sonuçlar doğuracağından endişeleniyorduk.

Yanardağın ağzına çıkmak için uğraştık ama boşunaydı. Bu sarp, düz ve kaygan yamaçlardan yukarı tırmanmak olanaksızdı. Ne elle, ne ayakla tutunacak bir yer vardı. 75-80 derecelik bir açıyı bulan bir eğimi vardı. Bu kayalık kadar çorak bir yerle hiç karşılaşmamıştım. Kayalık kabuğun üzerinde sadece birkaç tutam yabancı ot bitmişti.

Başarısızlıkla sonuçlanan bir dolu girişimin ardından, adacığın etrafını dolaşmayı denedik. Gelgelelim balıkçıların köylerini kurdukları yerin dışında, adacığın yüzeyi ne kuzeye, ne güneye, ne de batıya geçit veriyordu.

Adacığın keşfi çok yetersiz olan bu araştırmayla sınırlı kaldı. Sonuç olarak, alevlerle dumanların birbirine karışarak kraterin dışına fişkırdığını gördükten, boğuk gürültüleri, ara sıra içerisini sarsan patlamaları işittikten sonra, adacığın yakında çökeceğini tahmin eden balıkçıların onu terk etmelerine hak vermemek elde değildi.

Beni Back-Cup'a sürükleyen nedenler bunlardı. Tuhaf görüntüsü karşıma çıkar çıkmaz, ona bu ismi vermem çok doğal olsa gerek.

Hayır! Yineliyorum, Kont d'Artigas'nın hoşuna gitsin diye bekçi Gaydon'un bu adacığı tanıması söz konusu değil. Öte yandan *Ebba*'nın orada konaklayacağını kabul etsek bile, adacıkta herhangi bir liman olmadığından bu biraz mantık dışı olurdu.

Gemi yaklaştıkça Back-Cup'ı gözlemliyorum. Oradan ayrıldıktan sonra hiçbir Bermudalı geri dönmek istemedi. Balıkçılık için oldukça elverişli olan bu yer şimdi terk edilmiş durumda ve *Ebba*'nın neden burada konakladığına anlam veremiyorum.

Belki her şey bir yana, Kont d'Artigas ve arkadaşlarının Back-Cup kıyısına çıkma niyetleri mi var? Yelkenli kendine geçici sığınak yapmak için kayalıkların arasında küçük bir koy bulmuş olsa bile, varsıl bir yat sahibinin Batı Atlantik'in şiddetli fırtınalarına açık olan bu sarp kayalıkta barınma düşüncesinin ne gibi bir amacı olabilir? Bu bölgede yaşamak ilkel balıkçılar için iyidir, ama Kont d'Artigas, Mühendis Serkö, Kaptan Spade ve mürettebatı için iyi sayılmaz.

Back-Cup artık yarım mil ötemizde. Tepeleri koyu yeşilliklerle süslü öteki adalarla hiçbir benzerliği yok. Bazı girinti çıkıntılarının kıvrımlarında birkaç tane ardıç ağacı bitmiş, bir de Bermuda Adaları'nın asıl zenginliğini oluşturan dağservilerinin çok cılız örnekleri görülüyor. Zemindeki kayalarsa, dalgaların etkisiyle sürekli yenilenen kalın denizyosunlarıyla kaplı. Bir de iplik iplik bitkiler var. Bu sayısız su yosunları "sargasso" adını taşır ve adını alan Sargasse Denizi'nde bulunur. Bu deniz, Kanarya Adaları'yla Yeşil Burun Adaları arasında bulunur. Akıntılar onların hatırı sayılır bir miktarını Back-Cup kayalıklarına fırlatmış.

Bu hüznü adacığın biricik sakinleri birkaç kanatlı hayvan... Şakrak kuşları, mavimtrak tüylü "mota cyllas cyalis"ler. Şu anda, bir sürü irili ufaklı martı hızlı hızlı kanat çırparak kraterin helezonlar yaparak kıvrılan dumanları arasından geçiyorlar.

Adacığa dört yüz metre kala gemi hızını düşürüyor ve su hizasında bulunan kayaların ortasından açılmış bir boğaz girişinde -deyim yerindeyse- stop ediyor.

Ebba'nın bu yılankavi geçitten geçmeyi göze alıp almayacağını merak ediyorum...

Hayır, akla en uygun varsayım şöyle olabilir: Geçerli bir neden bulamadığım birkaç saatlik konaklamadan sonra doğuya doğru tekrar yoluna devam edecek.

Ancak demirlemek için hiçbir hazırlığın yapılmadığı ortadaydı. Çapalar oldukları yerde duruyor, zincirler hazır durumda değil, mürettebat filikaları denize indirmiyor.

O sırada, Kont d'Artigas, Mühendis Serkö, Kaptan Spade ön tarafa geçiyorlar ve anlayamadığım bir manevra yapıyor.

İskele tarafındaki küpeşteden baktığım zaman, yüzer halde küçük bir şamandıra fark ediyorum. Tayfalardan biri onu ön taraftan yukarı çekmeye çalışıyor.

Bu bölgede çok berrak olan deniz suyu adeta bir anda kararıyor ve dipten yukarı çıkan bir çeşit siyah cisim görür gibi oluyorum. Acaba bu, nefes almak için deniz yüzeyine çıkan bir kaşalot mu?... *Ebba* müthiş bir kuyruk darbesi tehdidiyle karşı karşıya mı kalacak?...

Her şeyi anladım... Pervanesiz ve yelkensiz, olağanüstü hıza ulaşan yelkenlinin bir araçla hareket ettiğini tahmin ediyordum... işte şimdi, bizi Amerika kıyılarından Bermuda Adaları'na kadar getirdikten sonra o yorulmak bilmez itici araç su yüzüne çıkıyor... Orada, geminin yanında yüzüyor... Bir pervaneyle hareket eden bir denizaltı bu; bir sualtı römorkörü. Ya bir akümülatör ya da o devirde pek kullanılan güçlü bir pil bataryasından aldığı elektrik akımıyla hareket ediyor...

Römorkörün uzun bir sac levhadan oluşan üst kısmında bir platform bulunuyor. Platformun

ortasında iç kısım ile irtibat kuran bir kapak var; ön tarafta ise bir periskop, "lookout" göze çarpıyordu. Bu, bir çeşit kabindi; yan tarafları mercimek biçiminde camlardan oluşan lombozlarla delinmişti, böylece elektrikten yararlanarak deniz altını aydınlatıyordu. Şimdi safra atarak hafiflediğinden römorkör su yüzüne çıktı. Üst kapak açılacak - içine tümüyle temiz hava girecek. Hattâ gün boyu su altında kalmakla birlikte karanlıkta su yüzüne çıkıp deniz yüzeyinde kalarak *Ebba*'yı çekiyor olamaz mı?...

Bu sırada, bir soru kafama takılıyor. Römorköre mekanik gücünü veren elektrik olduğuna göre, kaynağı ne olursa olsun bu enerjiyi üreten bir şeyin olması şart. Peki nerede?... Umarım, Back-Cup Adacığının üzerinde değil...

Sonra neden bir yelkenli su altında hareket eden bu tür bir römorköre ihtiyaç duysun?... Bir sürü başka gezi teknelerinde olduğu gibi bu itici araç niçin kendi içinde barınmıyor?...

Ama şu anda, böyle düşüncelere ayıracak ya da daha ziyade bir sürü anlaşılmasız şeylere kafa yoracak boş vaktim yok.

Römorkör *Ebba*'ya yanaşıyor. Kapak açıldı. Platformun üzerinde bir sürü adam belirdi. Bu deniz altı aracının mürettebatı kaptan Spade'la su altındayken iletişim kurabiliyordu. Bu iletişim de yelkenlinin ön tarafında bulunan elektrik sinyalleriyle sağlanıyor. Bir kablo yelkenliyle römorkörü birbirine bağlıyor. Aslında araç, izlenecek rotayı *Ebba*'dan gönderilen sinyallerle buluyor.

Bu sırada Mühendis Serkö bana yaklaşıyor ve tek sözcük söylüyor:

- Binelim.

- Binelim mi?... diye sordum.

- Evet... Römorköre... Çabuk!

Her zamanki gibi, buyurgan sözlere itaat etmekten başka çarem yok. Hemen küpeştenin üstünden atlıyorum.

O anda, adamlardan birinin eşliğinde Thomas Roch güverteye çıkıyor. Bana çok sakın, çok kayıtsız görünüyor. Römorköre geçerken hiç direniş göstermiyor. Kapağın ağzında, benim yanımdayken, Kont d'Artigas ve Mühendis Serkö bize katılıyorlar.

Kaptan Spade ve mürettebata gelince, onlar yelkenlide kalıyorlar, - yalnız dört adam denize indirilen filikaya biniyor. Bu adamlar yanlarında uzun dört kollu bir halat taşıyorlar. Büyük olasılıkla *Ebba*'yı bu halatla sığ kayalıklara bağlayacaklar. Kayalıkların ortasında küçük bir koy mu var acaba? Bu küçük koy güvenli bir sığınak mı? Kont d'Artigas'ın yatını açık deniz dalgalarına karşı bu sığınak mı koruyor?... Geminin bağlı olduğu liman burası mı?...

Ebba römorkörden ayrılıyor, onu filikaya bağlayan dört kollu halat geriliyor ve iki yüz metre ötede, tayfalar halatı sığ kayalıklara sabitleştirilmiş demir çubuklara bağlıyorlar. Böylece mürettebat gemiyi yavaş yavaş yedeğe alıyor.

Beş dakika sonra, *Ebba* üst üste yığılan kayaların arkasında gözden kayboldu. Hattâ açık denizden direklerin ucunun bile görünmesi mümkün değildi.

Bir geminin sürekli bu gizli koyda konakladığı Bermuda Adaları'nda kimin aklından geçer?... Batı limanlarında çok tanınmış, varsıl bir yat sahibinin Back-Cup'ın yalnızlıklarına konuk olacağını Amerika'da kim düşünür?...

Yirmi dakika sonra, dört adamı geri götüren filika römorköre dönüyor.

Sualtı aracının yeniden hareket etmeden önce onları beklediği besbelli... Nereye?...

Gerçekten de, bütün filika mürettebatı platforma geçiyorlar, filika yedeğe almıyor, bir hareket oluyor, pervane küçük turlarla dönmeye başlıyor ve su üstünde kalan römorkör güneyden kayalıkları

dolaşarak Back-Cup'a doğru yöneliyor.

Oradan altı yüz metre ötede, adacığa sokulan ikinci bir geçit var ve römorkör kıvrımları izleyerek geçide giriyor. Yanaşır yanaşmaz, filikayı dar bir kumsala çekmeleri için iki adama emir veriliyor. Ne bir çalkantının ne de bir dalganın ulaşamayacağı bir kumsal. *Ebba*'da yeniden faaliyet başladığı zaman filikayı tekrar almak için buraya dönmek de kolay olacak.

Bu iş bitince, iki tayfa römorkörün güvertesine dönüyorlar ve Mühendis Serkö aşağı inmeme için bana işaret ediyor.

Demir bir merdivenin basamakları merkezi bir salona açılıyor. Her halde ambar tıka basa dolu olduğundan yer bulunamamış, çeşitli balya ve koliler salona yığılmış. Yandaki bir kamaraya doğru itiliyorum, kapı kapanıyor ve yeniden koyu bir karanlığın içine gömülüyorum.

İçeri girdiğim anda bu kamarayı tanıdım. Healthful-House'dan kaçırılışımdan sonra, içinde uzun saatler geçirdiğim kamara bu. Ancak Pamplico-Sound açıklarında oradan çıkabilmişim.

Thomas Roch da benim gibi bu aracın içinde olsa gerek. Başka bir odaya kapatıldığı kesin. Boğuk bir gürültü çıkıyor - kapatılan kapağın gürültüsü. Çok geçmeden araç su altına dalıyor. Gerçekten, aracın depolarına su dolmasından ileri gelen aşağı doğru bir hareket hissediyorum. Bu hareketi bir başkası izliyor, - sualtı aracını suyun içinde iten bir hareket.

Üç dakika sonra araç stop ediyor ve yeniden su yüzeyine çıktığımızı hissediyorum...

Bu kez tekrar açılan kapağın gürültüsü.

Kamaramın kapısı açılıyor, bir iki sıçrayışta platformun üzerindeyim.

Etrafa bakmıyorum...

Römorkör tam Back-Cup Adacığı'nın içlerine girmiş.

O gizemli sığınak burada. Kont d'Artigas ve arkadaşları burada yaşıyorlar -daha doğrusu-insanlığın dışında!

BACK-CUP MAĞARASI

Ertesi gün, dolaşmama karışmadığından büyük Back-Cup mağarasına ilişkin ilk izlenimleri edinebildim.

Tuhaf hayallerle altüst olan bir gece geçirmiş, sabah olmasını öyle sabırsızlıkla beklemiştim ki! Beni bir mağaranın içine götürdüler. Mağara kıyıda yüz adım mesafedeydi ve römorkör onun yanında duruyordu. Ona on iki ayak büyüklüğündeki bu mağarayı bir lamba aydınlatıyordu. İçeriye bir kapıdan giriliyordu. Kapı kapatıldı.

Mağaranın içini aydınlatmak için elektrik kullanılmasına şaşmadım. Zira sualtı römorkörünün içinde de elektrik vardı. Ama elektriği nasıl üretiyorlar... Nereden geliyor?... Makinası, dinamoları, akümülatörleriyle birlikte bu kocaman mahzenin içine bir fabrika mı yerleştirmişler?...

Hücremde eşya olarak üzerine yiyecek bırakılan bir masa, asma yatak, karaağaçtan bir koltuk, içinde temiz çamaşır bulunan bir dolap vardı. Masanın gözüne kağıt, mürekkep hokkası ve kalemler konmuştu. Sağ köşede kap kaçağı tamam bir tuvalet vardı. Her şey tertemizdi.

Taze balık, konserve etler, iyi kaliteli ekmek, İngiliz birası ve viski... İlk öğünün menüsü bunlardı. Ancak ucundan, deyim yerindeyse kuş kadar, yiyebildim. Öyle sinirlenmiştim ki.

Bununla birlikte, kendimi toparlamam, kafa ve ruh olarak sakinleşmem gerek. Çok dikkatli olmam lazım. Şu adacığın derinliklerine gömülmüş bu bir avuç adamın gizini çözmek istiyorum... çözeceğim de...

Demek ki Kont d'Artigas Back-Cup'ın içine yerleşmiş. *Ebba*'yla yeni dünya kıyılarında ve belki eski kıta dolaylarında dolaşmadığı zamanlarda, kimsenin aklının köşesinden geçmeyen bu oyuk evi yerine geçiyor. Kimsenin bilmediği bu sığınağın, su altından bir girişi var ve Okyanus yüzeyinden on iki ya da on beş ayak derinlikte.

Yeryüzü sakinlerinden soyutlanmak niye?... Bu zatın geçmişinde ne var?... D'Artigas adı ve kont ünvanı takma adlarsa, hangi nedenden ötürü bu adam kimliğini gizliyor?... Bu sürgün yerini her yere tercih eden yurdundan uzaklaştırılmış bir sürgün mü acaba?... Yoksa benim başımı da belaya sokan kötü bir adam mı? Suçlarının cezasız kalmasını sağlamak, polise izini kaybettirmek amacıyla kendini bu keşfi olanaksız yeraltına saklamış olmasın!... aklıma binbir türlü şey geliyor. Hele bu kuşkulu yabancı söz konusu olduğu zaman her şey söz konusu olabilir.

Hâlâ tatminkar bir cevap bulamadığım o soru yine aklıma geliyor. Thomas Roch, Healthful-House'dan o bilinen koşullarda niçin kaçırıldı?... Kont d'Artigas patlayıcının gizini onun ağzından almayı mı umut ediyor? Sığındığı yer bir rastlantı sonucu ortaya çıkarsa, o silahı Back-Cup'ı savunmak için mi kullanacak?... Ama böyle bir şey olursa, Back-Cup Adacığının açlıktan kırılacağı bilinen bir şey. Römorkör de onun yiyecek ve içecek ihtiyacını karşılayamaz!... Öte yandan, yelkenlinin kuşatma hattını yarması için hiç şansı yok. Zaten onu bütün limanlara ihbar ederler!... Öyleyse Thomas Roch'un buluşu Kont d'Artigas'nın eline geçerse, ne işe yarayacak?... Hiçbir şey anlamıyorum!

Sabah saat yediye doğru, yatağımdan fırlıyorum. Bu mağaranın duvarları içinde hapis olsam da hiç değilse hücremin içinde hapis değilim. Oradan dışarı çıkmama kimse karışmıyor ve çıkıyorum..

Otuz metre ilerde, sağa ve sola doğru genişleyen bir tür liman olan kayalık bir zemin uzanıyor.

Tayfalar *Ebba*'dan balyaları indirerek römorkörün ambarını boşaltmaya çalışıyorlar. Bu sırada sualtı aracı taştan küçük bir dalgakıran boyunca su hizasında duruyor.

Yavaş yavaş gözlerimin alıştığı mağarayı cılız bir ışık aydınlatıyor. Bu aydınlık tam ortasında açıklık bulunan mağaranın tepesinden geliyor.

“Üç dört millik mesafeden adacığın bize haber veren dumanlar demek oradan çıkıyor” diye düşünüyorum.

Ve aynı anda, kafamdan bütün bir düşünceler dizisi geçiyor.

“Şu halde Back-Cup sanıldığı gibi, hattâ neim de sandığı gibi bir yanardağ değil. Birkaç yıl önce görünen alevler, dumanlar yapaymış... Bermudalı balıkçıları dehşete düşüren homurtular hiç de yeraltı güçlerinin faaliyetinden kaynaklanmıyormuş... Bütün bu olaylar sahteymiş... Bu kıyıya yerleşmiş olan insanları kaçırmak amacıyla, adacığın efendisinin isteği doğrultusunda gerçekleşiyordu... nitekim Kont d'Artigas bunu başardı... Back-Cup'ın biricik efendisi oldu... O patlamalarla gürültü çıkararak, akıntıların getirdiği deniz yosunlarından çıkan buharı o sahte kraterine yönelterek yanardağın patladığına herkesi inandırdı. Yanardağ beklenmedik bir şekilde faaliyete geçmişti, lavların püskürmesi pek yakındı!...”

Olaylar böyle gelişmiş olsa gerekti ve gerçekten Bermudalı balıkçıların terk edişinden bu yana, kalın duman kıvrımları Back-Cup tepesinden eksik olmamıştı.

Bu arada, ortalık iyice aydınlanıyor, güneşin yükselmesiyle birlikte sahte kraterden içeri gün ışığı giriyor. Böylelikle mağaranın boyutlarını olabildiğince kesin bir şekilde kavrayabileceğim. işte ölçebildiğim rakamlar.

Back-Cup Adacığın dıştan şöyle böyle yuvarlak biçimde. Çevresi bin iki yüz metre, yüzölçümü elli bin metrekare ya da beş hektar. Yan duvarları tabanda otuzla yüz metre arasında değişen bir kalınlığa ulaşıyor. Buradan çıkan sonuca göre, bu oyuk, yan bölümler dışında, deniz üstünde yükselen Back-Cup'ın bütün kütesini kaplıyor. Dışarıyla içerisi arasında irtibatı sağlayan, römorkörün geçtiği deniz altı tünelinin uzunluğuna gelince, sanırım o da kırk metre civarında olmalı.

Bu yaklaşık rakamlar mağaranın büyüklüğünü kavramamızı sağlıyor. Ancak ne denli büyük olursa olsun, bundan daha hatırı sayılır boyutlara ulaşan birkaç mağaranın eski ve yeni kıtada bulduklarını anımsıyorum. Onlar çok doğru sonuçlara ulaşan mağarabilimi araştırmalarına malzeme olmuşlardı.

Gerçekten de, Carniole'de, Northumberland'da, Derbyshire'da, Piyemonte'de, More(s)e'de, Balear Adaları'nda, Macaristan'da, Kaliforniya'da yapılan kazılarda Back-Cup'takinden daha büyük mağaralar bulunuyor. Üstelik Belçika'da Hansur-Lesse Mağarası, Birleşik Devletler'de Kentucky'de bulunan Mammoth Mağarası en az iki yüz yirmi altı kümbet, yedi akarsu, sekiz çağlayan, derinliği bilinmeyen otuz iki kuyu, araştırmacıların hâlâ son sınırına ulaşamadığı beş altı millik bir alanı kaplayan bir iç deniz barındırıyor.

Onları ziyaret eden binlerce turist gibi ben de ziyaret ettiğimden Kentucky mağaralarını tanıyorum. Başlıcası Back-Cup'la karşılaştırma yapmama yardımcı olacak. Burada olduğu gibi Mammoth'da da irili ufaklı destek kemerleri mağaraya dayanak sağlıyor. Bu da ona gotik bir kadetral görünümünü veriyor, içinde yer alan şahın ve yan satımlarıyla dini yapılardaki mimari düzen burada da aynen bulunuyor gibi. Kentucky mağaralarıyla Back-Cup Mağarasını birbirinden ayıran tek fark, Kentucky mağaraları yüz otuz metre yüksekliğe erişirken, Back-Cup'ın altmış metreyi aşmaması. Öte yandan

Back-Cup'm tepesi dairesel biçimde delinmiş, - dumanlar ve alevler bu delikten çıkıyorlar.

Önemli bir başka noktanın da altını çizmek gerekir, adını saydığım mağaraların başka bir özelliği de içlerine kolayca girilmesi. Dolayısıyla günün birinde hepsi keşfedilmiş olacak.

Oysa Back-Cup için aynı şey söylenemez. Civar haritalarda Bermuda Adaları'nın bir adacığı olarak gösterilen bu kara parçasının içinin kocaman bir mağarayla oyulmuş olması kimin aklına gelir? Bunu anlamak için içine girmek ve içine girmek için de Kont d'Artigas'nın elinde bulunana benzer bir sualtı aracına sahip olmak gerekir.

Kanımcıca, bu tuhaf yat sahibi sırf rastlantı sonucu tüneli keşfetmiş olmalı. Bu keşif ona kaygı uyandıran bu Back-Cup kolonisini kurmayı sağlamış.

Şu anda bu mağaranın yan duvarlarının arasında kalan denizin boyutlarına baktığımda oldukça sınırlı olduğunu gözlemliyorum. Deniz ancak üç yüz-üç yüz elli metre uzunluğunda. Aslında buraya olsa olsa, sarp kayalarla çevrili küçük bir tuzlu göl denebilir. Ancak derinliği kırk metrenin altında olmadığı için römorkör rahatça manevra yapabilir.

Bu yeraltı mağarasının, konumu ve yapısı göz önünde bulundurulduğunda, deniz sularının istilasından ileri gelen kara parçaları kategorisine ait olması pek doğaldır. Hem tortul hem de volkanik kökenli olması bakımından, Fransa'da Douarnenez Koyu'nda bulunan Morgat ve Crozon mağaraları, Korsika kıyısında Bonifacio Mağarası, yüksekliği beş yüz metreden aşağı olmayan Norveç kıyısındaki Thorgatten Mağarası, Yunanistan'da katavothre'ler¹, İspanya'da Cebelitarık mağaraları ve Koşinşin'de Tourane Mağarası'yla aynı özellikleri taşır. Kısaca, bu mağaraların kabuk yapısı, onların iki yönlü yerbilimsel bir faaliyetin ürünü olduklarını gösteriyor.

Back-Cup Adacığı'nın önemli bir bölümü kireçli kayalardan oluşmuş. Bunlar tuzlu gölün kenarından başlayarak yukarıya doğru hafif bir eğimle yan duvarlara doğru çıkıyorlar. Sarımsak renkli, sert ve sık, ot demetleriyle süslü kayaların aralarında ufak ufak, pürtüklü kumlu yollar göze çarpıyor. Sonra kalın tabakalar halinde deniz yosunları ve Sargasso yosun yığını gözler önüne seriliyor. Bunların bir kısmı çok kuru, bir kısmı ıslak. Etrafa hâlâ denizin acı kokularını yayıyorlar. Kabaran deniz onları tünelin içine sürükledikten sonra tuzlu gölün kıyılarına fırlatmış. Aslında Back-Cup'ın birçok ihtiyacı için kullanılan yegane yakıt değil tabii bu yosunlar. Kocaman bir kömür stoku görüyorum. Her halde römorkör ve yelkenli tarafından buraya taşınmış olmalı. Fakat yineliyorum, adacığın kraterinden çıkan dumanlar ilk iş olarak kurutulan bu ot yığınlarının yakılmasından ileri geliyordu.

Dolaşmaya devam ederken, gölün kuzey tarafında bu mağara adamları kolonisine -bu sözcüğü hak etmiyorlar mı?- ait konutlar fark ediyorum. Mağaranın bu bölümüne, deyim yerindeyse Bee-Hive, yani "Arı Kovanı" adı konmuş. Gerçekten, orada, yani yan duvarların kireçli kayalarında insan eliyle kazılan bir dolu petek göz sıralanmış. Bu insan kılıklı yaban arıları onların içinde oturuyorlar.

Doğu yönünde, mağaranın düzeni çok farklı. Bu tarafta, yanlarda, kubbenin iç kısmına dayanak oluşturan, yüzlerce doğal sütun görünüyor, yükseliyor, çoğalıyor, etrafı çeviriyor. Mağaranın en uç sınırlarına kadar uzanan taş ağaçlardan oluşmuş gerçek bir orman bu. Back-Cup'ın içlerine ulaşmayı sağlayan dolambaçlı patikalar bu doğal sütunların arasından birbiriyle kesişiyor.

Bee-Hive'ın petek gözleri, seksenle yüz kadar. Bu rakam Kont d'Artigas'nın arkadaşlarının sayısına eşit olabilir.

Tam o sırada, diğerlerinden tecrit edilmiş bu hücrelerden birinin önünde bu zat duruyor. Kaptan Spade ve Mühendis Serkö bir anda onun yanına geliyorlar. Karşılıklı birkaç kelime konuştuktan sonra, üçü birden tuzlu gölün yamacına iniyorlar ve römorkörün su üstünde durduğu dalgakıranın

önüne geliyorlar.

O sırada, bir düzine kadar adam malları indirdikten sonra filikayla karşı kıyıya taşıyor. Orada, yan kayalara oyulmuş geniş odacıklar Back-Cup ambarlarını oluşturmuş.

Tuzlu göl sularının altında bulunan tünel ağzıysa gözle görülüyor. Gerçekten de, açık denizden gelerek tünele girmek için römorkör su yüzeyinin birkaç metre altına dalmak zorunda kalıyor; bunu gözlemlemiştim. Back-Cup Mağarasında durum Staffa ya da Morgat mağaralarından farklı. O mağaralara en yüksek deniz kabarmalarında dahi serbestçe giriliyor. Acaba dışarıyla irtibatı sağlayan başka bir geçit mi var? Bu, doğal ya da yapay bir dar boğaz olabilir mi?... Bu konuyu incelemem gerekiyor.

Gerçekten, Back-Cup Adacığın kendisine takılan adı hak ediyor. Tam anlamıyla tersine çevrilmiş kocaman bir fincan. Yalnız dış biçimiyle değil, ama kimsenin bilmediği iç biçimiyle de bu benzerlikleri taşıyor.

Bee-Hive'ın gölün kuzeyine doğru, mağaranın derinleşen bölümünde yer aldığını söylemişim. Yani tünelden girildiğinde sol tarafta bulunuyor. Karşı tarafa depolar kurulmuş. Depolara her çeşidinden erzak yerleştirilmiş: Mal balyaları, şarap ve rakı fiçileri, bira fiçileri, konserve kutuları, çeşitli bölgelerin markalarını taşıyan bir dolu koliler... Sanki yirmi gemiden çıkarılan yük buraya getirilmiş. Biraz daha ilerde, oldukça önemli bir yapı yükseliyor; yapı tahtalardan oluşan bir duvarla çevrilmiş. İçinden yükselen bir direğe bakır teller bağlanmış. Bunlar gönderdikleri elektrik akımıyla kubbe altındaki güçlü lambalara ve arı kovanının petek gözlerinde kullanılan ampullere ışık veriyorlar. Hattâ bu aydınlatma aygıtlarından mağara sütunları arasına yerleştirilenler azımsanmayacak sayıda; bunlar da mağaranın en dip köşesine kadar aydınlanmasını sağlıyorlar.

Şimdi şu soru gündeme geliyor: Back-Cup'ın içinde serbestçe dolaşmama izin verecekler mi?... Umarım verirler. Kont d'Artigas özgürlüğümü engellemeye, gizemli malikanesinin içinde dolaşmamı yasaklamaya ne diye yanaşsın?... Zaten bu adacığın duvarları arasına kapatılmış değil miyim?... Tünel dışında başka bir yerden dışarı çıkmam mümkün mü?... Kaldı ki sürekli kapalı duran o sualtı kapısından nasıl çıkılır?...

Üstelik tünelden geçtiğimi varsaysak bile, ortadan kayboluşum çok geçmeden anlaşılacak mı?... Römorkör bir düzine kadar adamı kıyı boyuna götürecek; onlar da en kuytu köşelere varıncaya kadar her yanı didik didik arayacaklar... Kesinlikle yakalanırım, beni tekrar Bee-Hive'a götürürler ve bu kez dolaşma özgürlüğümde de yoksun kalırım.

Şu halde, çok ciddi bir başarı şansım olmadıkça, kaçma düşüncesini tümüyle kafamdan çıkarmak zorundayım. Elverişli bir fırsat yakalarsam, onu kullanmakta duraksamam.

Petek gözlerinin yanında dolaşırken, Kont d'Artigas'nın arkadaşlarından birkaçını gözleme fırsatı buldum. Bu adamlar, Back-Cup derinliklerindeki bu tekdüze yaşamı benimsemişler. Onu yineliyorum, Bee-Hive hücrelerine oranlarsak sayıları yüze ulaşıyor.

Yanlarından geçtiğim zaman, bu insanlar bana hiç aldırış etmiyorlar. Onları yakından incelediğimde, bana dünyanın her yerinden toplanarak buraya getirilmişler gibi geliyor. Aralarında hiçbir ırk birliği olmadığını fark ediyorum, - hattâ Kuzey Amerikalılarla, Avrupalı olsun, Asyalı olsun, o insanları birbirine yaklaştıran bağ dahi yok. Tenlerinin rengi beyazdan bakıra ve siyaha doğru çeşitlilik gösteriyor, ancak burada Afrika zencilerinden ziyade Avustralya ve Yeni Zelanda yerlilerine benziyorlar. Sözün kısası, çoğunluğu Malezya ırkına benziyor ve önemli bir kısmı farklı özellikler taşıyorlar. Kont d'Artigas da kuşkusuz Batı Pasifik'teki Hollanda adalarının özgün ırkından geliyor; Mühendis Serkö Doğu Akdenizli olmalı, Kaptan Spade da İtalyan kökenli.

Gelgelelim Back-Cup sakinleri aynı ırktan olmasalar da hırs ve içgüdü bakımından birbirlerine çok benziyorlar. Endişe verici yüz ifadeleri, kaba suratlar, yabani tipler! Sert karakterler... Bu, hemen görülüyor. Ne tutkularına gem vurmayı, ne de herhangi bir aşırılık karşısında kendilerini tutmayı asla öğrenmemişler. Ve kafama takılan bir şey var, bunlar bir dizi suç işledikten sonra bu mağaranın içine sığınmış olmasınlar?... Belki de her türden hırsızlıkları, kundaklamaları, cinayetleri, suikastları işledikten sonra, burada kendilerini mutlak güvenlik içinde hissediyorlar, çünkü cezalarını çekmeyecekler! D'Artigas bu korsan çetesinin reisi olabilir. Spade ve Serkö de onun yardımcıları. Öyleyse Back-Cup bir korsan yuvası...

İşte kafama takılan düşünceler... Eğer ilerde yanıldığım kanıtlanırsa çok şaşırıyorum. Zaten bu ilk araştırma boyunca amacım, kafamdaki düşünceleri doğrulamak ve en kuşkulu varsayımları göz önüne almaktı.

Her türlü durumda, onları burada bir araya getiren koşullar hangileri olursa olsun ve bu koşullar nasıl olursa olsun, bu adamlar Kont d'Artigas'nın kayıtsız şartsız mutlak egemenliğini kabul etmiş gibi görünüyorlar. Kontun demir pençesinin altında onları sıkı bir disiplin tutuyorsa, bunun karşılığında, razı oldukları bu bir tür köleliğin bazı avantajlarla ödüllendiriliyor olması mümkün... Ama hangileri?...

Tünelin ağzına açılan yamacı dolaştıktan sonra, gölün karşı kıyısına geçiyorum. Daha önce gördüğüm üzere, buraya *Ebba* Yelkenlisinin yaptığı yolculuklar sonucu getirdiği mallar için bir ambar yapılmış. Bölme duvarlara kazılan derin oyuklar hatırı sayılır miktarda balyaları içine almış.

Daha ötede, elektrik enerjisi üreten fabrika bulunuyor. Pencerelerin önünden geçerken bazı aygıtlar gözüme çarpıyor. Çok büyük olmayan, oldukça gelişmiş yeni buluşlar. Kömür kullanımını gerekli kılan ve karmaşık bir mekanizması olan o buhar makinaları hiç değil bunlar. Hayır, daha önce sezdiğim gibi olağanüstü bir güçle çalışan pil bataryaları. Mağara lambalarına ve römorkörün dinamolarına elektrik enerjisi sağlıyorlar. Her halde aynı enerji, Bee-Hive'in ısıtılması ve yemeklerin pişirilmesi gibi çeşitli evsel ihtiyaçlar için de kullanılıyor. Bitişik bir oyuğa tatlı su üretmek için imbikler sokulmuş. Adacığın kıyılarına bolca yağın yağmurlardan içme suyu toplamaları için Back-Cup sütunları son derece elverişli. Elektrik enerjisi üreten fabrikanın birkaç adım ötesinde, yuvarlak geniş ağızlı bir sarnıç var. Kapsadığı oran bakımından, Bermuda Adaları'nda gördüğüm sarnıçlarla karşılaştırabildim. Oradaki sarnıçlar on bin kişinin ihtiyacını karşılayacak oranlardaydı... Buradaki sarnıçsa yüz kişinin ihtiyacını öngörmüş...

Bu insanları nasıl nitelendireceğimi hâlâ bilmiyorum. Liderleri ve diğerlerinin bu adacığın derinliklerinde oturması için ciddi nedenleri olmalı!... Bu gayet açık, ama bu nedenler hangileri?... Manastırların duvarları içine kapanan din adamlarının amacı, insanların geri kalanından kendilerini soyutlamak içindir. Bunun nedeni anlaşılabilir. Oysa tam tersine, Kont d'Artigas'nın adamlarında ne papaz ne ermiş tipi var!

Doğal sütunlar oluşturan ormandan geçerek dolaşmaya devam ediyorum. Mağaranın sonuna ulaştım. Kimse karışmadı, kimse benimle konuşmadı, kimse benden endişe eder görünmedi. Back-Cup'ın bu bölümü çok ilginç; Kentucky ya da Balear Adalarındaki mağaralarda görülen harikalarla karşılaştırılabilecek düzeyde. Hiçbir yere insan elinin değmediği anlaşılıyor. Bunlar doğanın ürünleri; korkuyla karışık belirli bir şaşkınlık içinde insan bu toprakaltı güçlerini düşünmeden edemiyor. Bu güçler inanılmaz yeraltı harikaları doğurabilecek şeyler. Tuzlu gölün ötesindeki kısım, merkezdeki kraterden gelen güneş ışınlarını ancak çok eğik biçimde alıyor. Gece, elektrikli lambalarla aydınlatıldığı zaman düşsel bir görünümü olmalı. Araştırmalarımın rağmen, dışarıyla

bağlantı kuran hiçbir çıkış yolu bulamadım.

Öte yandan adacık çeşitli türden kuşların, Bermuda plajlarının her zamanki ziyaretçileri martılarla, kırlangıçların sığınak yeri. Öyle görünüyor ki onları buradan kovalamamışlar, diledikleri gibi çoğalmalarına aldırış edilmemiş ve insanla yan yana yaşamaktan ürküntüye kapılmamışlar.

Bunun dışında, Back-Cup'ın başka hayvanları da var. Bee-Hive tarafında, ineklere, domuzlara, koyunlara, kümes hayvanlarına ayrılan çitle çevrili duvarlar yapılmış. Yiyecek ihtiyacının güvence altına alınması bir yana, su ürünleri sayesinde çeşitlendirilmiş. Gerek dış kayalıklarda olsun, gerek göl sularında olsun, çok çeşitli balık türleri var.

Kısaca, Back-Cup'ta yaşayanların hiçbir ihtiyacının eksik olmadığına inanmak için onlara bakmak yeterli. Bu insanların hepsi güçlü kuvvetli, iri yapılı denizci tipleri. Sıcak iklimlerin güneşiyle esmerleşip yanmışlar. Okyanus rüzgarlarının temiz havasıyla oksijenle dolmuşlar. Ne çocuk, ne de yaşlı var, - sadece otuz elli yaş arası adamlar göze çarpıyor.

Peki bu yaşam biçimine boyun eğmeyi niçin kabul etmişler?... Sonra, bu Back-Cup sığınağından hiç ayrılmıyorlar mı?...

Belki çok geçmeden bunları öğrenirim.

1

Yunanca bir sözcük. Yunanistan'ın kireçli kayalıklarında oyulmuş doğal uçurumlar. Bazı akarsular içlerine boşalarak orada kaybolurlar. (ÇN.)

KER KARRAJE

Benim oturduğum petek göz, Bee-Hive dizisinin son konutlarından biri, Kont d'Artigas'nın konutuna yüz adım mesafede. Onu Thomas Rochla paylaşmam gerekmiyor mu? Hiç olmazsa, Thomas Roch'un bana komşu olduğunu umuyorum. Bekçi Gaydon'un Healthful-House hastasını tedavi etmeye devam edebilmesi için iki hücrenin birbirine bitişik olması lazım.. Çok geçmeden bu durumu anlayacağım.

Kaptan Spade ve Mühendis Serkö, d'Artigas'nın yakınında, ayrı ayrı konutlarda kalıyorlar.

Bir konut mu?... Evet, bu sözcüğü kullanmanın bir sakıncası yok; zira içerisi kendine özgü bir sanat anlayışıyla düzenlenmiş. Kayayı yontan usta eller, ona süslü bir çehre kazandırmış. İçeriye geniş bir kapıdan giriliyor. Kireçli kayalarda açılan ve pencere işlevini gören deliklerden gün ışığı giriyor. Pencere çerçeveleri renkli karolardan oluşmuş, içerde çeşitli odalar var; yemek odası ve salon bir vitraydan ışık alıyor, - odalar öyle düzenlenmiş ki havalandırma sistemi mükemmel. Mobilyalar farklı yerlerden gelme, canının istediğini almış. Amerika, İngiltere ve Fransadan gelme. Eşyaların sahibinin türlü stillere meraklı olduğu besbelli. Mutfak ve ofise gelince, onlar Bee-Hive'in arkasındaki ek bölümlere yerleştirilmiş.

Öğleden sonra, kesin kararımı verdim, niyetim Kont d'Artigas'yla bir "görüşme yapmak" tı. Dışarı çıktığım sırada, bu zatın gölün kıyısından arı kovanına doğru çıktığını görüyorum. Ya beni hiç görmedi, ya da görmezlikten geldi; adımlarını çabuklaştırdığından yetişemedim.

"Ne olursa olsun, benimle görüşmesi lazım!" dedim kendi kendime.

Hızla peşinden gidiyorum, ama konutun kapısı kapandığından duraklıyorum.

Malezya kökenli, çok esmer, iriyarı tuhaf bir adam hemen eşikte beliriyor. Sert bir sesle uzaklaşmamı işaret ediyor.

Bu uyarıya karşı çıkıp iyi bir İngilizceyle iki kez şu cümleyi ısrarla yineliyorum:

"Hemen şimdi görüşmek istediğimi Kont d'Artigas'ya iletin!"

Bu sözleri Back-Cup kayalarına söylesem yeridir! Yabani, kuşkusuz tek kelime İngilizce anlamıyor ve tehditkar bir haykırıyla karşılık veriyor.

Kapıyı zorlayarak Kont d'Artigas'nın dikkatini çekmek için bağırmaı düşünüyorum. Ancak bu davranışım, bu herkülvari bir güce sahip olduğunu düşündüğüm Malezyalıyı öfkelenlendirmekten başka bir işe yaramayacak.

Bana açıklama yapma işini erteliyorum, -er ya da geç bir cevap alacağım.

Doğu yönünde, sıra sıra dizilmiş Bee-Hive konutlarını izleyerek giderken, kafam yeniden Thomas Roch'a takılıyor. Bu ilk gün boyunca, hâlâ onu göremediğime hayret ediyorum. Yeni bir nöbete mi yakalandı acaba?...

Bu varsayım kabul edilir gibi değil. Öyle olsaydı, Kont d'Artigas -sözlerine inanılacak olursa- bekçi Gaydon'un mucitle ilgilenmesini isterdi.

Yüz adım kadar yürümüştüm ki Mühendis Serkö ile karşılaştım.

Her zamanki gibi keyifli, sevimli tavırları olan bu alaycı adam beni görünce gülümsüyor ve benden kaçmaya yeltenmiyor. Onun bir meslektaşı, bir mühendis olduğumu bilse -onun da mühendis olduğunu tabii- belki bana daha çok ilgi gösterecek!... Ama adımı ve niteliklerimi ondan gizlemek zorundayım.

Mühendis Serkö durdu, gözleri parlıyor, dudaklarında alaycı bir gülümseme var. Çok nazik bir jestle beni selamlıyor.

Bu nezakete soğuk bir şekilde karşılık veriyorum, - o soğukluğu fark etmemiş gibi yapıyor. Dingin ve çınlayan bir sesle:

“Aziz Yonatan sizi korusun Mösyö Gay-don!” diyor. “Güzel bir rastlantı sonucu bu mağarayı görmenizden dolayı, umarım bize kızmıyorsunuzdur. Ötekilerin yanında harikadır burası... Evet! En güzellerinden... Ne var ki yerküre üzerinde en az tanınanlarından biri!...” Sıradan bir bekçiyle konuşurken kullanılan bu bilimsel dil beni şaşırtıyor. Cevap verirken kendimi tutuyorum:

“Mösyö Serkö, bu mağarayı ziyaret ettikten sonra, dışarı çıkma özgürlüğüm olsa, hiçbir şeye kızmam!”

- Nasıl! Şimdiden bizi terk etmeyi mi düşünüyorsunuz Mösyö Gaydon? Healthful-House’ın o hüznü pavyonuna mı döneceksiniz?... Olağanüstü malikanemizin daha tamamını görmediniz bile. Kıyas kabul etmez güzelliklerine hayran kaldığınız zaman... Doğa hiçbir yerde böylesine cömert davranmamıştır...

- Gördüklerim bana yeter, dedim. Siz benimle ciddi ciddi konuşursanız, ben de size ciddiyetle cevap veririm. Daha fazlasını görmek istemiyorum.

- Haydi Mösyö Gaydon, bana izin verin de size burasını tanıtayım. Hiç düşmanı olmayan bu çevrede yaşamının avantajlarını henüz değerlendirmiş değilsiniz!... Her türlü kaygıdan uzak, tatlı ve sakin bir yaşam bu. Gelecek güvence altına alınmış, hiçbir yerde rastlanmayan maddi koşullar sağlanmış, iklim hep aynı. Atlantik kıyıları döven fırtınalardan korkacak bir şey yok, kış mevsiminin dondurucu soğuğu, yaz mevsiminin yakıcı günleri söz konusu değil!... Bu ılıman ve temiz havayı mevsim değişiklikleri çok az etkiliyor!... Plüton ya da Neptün’ün öfkelerinden hiç korkmayız burada...

Bana öyle geliyor ki bu mitolojik isimleri özellikle kullanıyor. Mühendis Serkö’nün benimle dalga geçtiği besbelli. Bekçi Gaydon, Plüton ve Neptün isimlerini hiç işitmiş midir acaba?...

“Mösyö, diyorum, bu iklim size iyi gelebilir, bu mağarada yaşamının avantajlarını hak ettikleri şekilde değerlendirebilirsiniz.

Back-Cup ismini az kalsın ağızımdan kaçıracaktım... Tam zamanında kendimi tuttum. Bu adacığın ismini ve Bermuda Adaları’nın batı ucuna doğru bir uzantısı olduğunu bildiğimden kuşkulansalar başıma neler gelirdi kimbilir!

Konuşmaya devam ettim:

“Fakat bu iklim bana iyi gelmiyorsa, onu değiştirmeye hakkım var sanırım...”

- Hakkınız mı? Gerçekten...

- Serbest bırakılmamdan ve Amerika’ya geri dönmemin sağlanmasından söz ediyorum.

Mühendis Serkö:

- Size karşı çıkmak için hiçbir geçerli nedenim yok Mösyö Gaydon, diye cevap veriyor. İsteğiniz her yönüyle doğru. Yine de burada mükemmel ve soylu bir bağımsızlık içinde yaşadığımızı göz ardı etmeyin. Hiçbir yabancı güç adına çalışmıyoruz; dışarıdan dayatılan her türlü otoriteden uzaktayız. Gerek eski, gerek yeni kıtada olsun, hiçbir Devletin emrinde değiliz... Bu tavır, gururlu ruhu ve yüksek kalbi olan herkes tarafından takdirle karşılanır... Üstelik tanrıların elleriyle oyulmuş gibi

görünen bu toprak parçaları bilgili bir zekaya ne anılar anımsatmaz ki... Eskiden Trophonius'un ağzından konuşan tanrılar bu toprak parçalarının içinden kendi mesajlarını iletirlerdi...

Mühendis Serkö'nün mitolojiden alıntılar yapmaktan hoşlandığı kesin! Plüton ve Neptün'den sonra Trophonius! Haydi bakalım! Bir hastane bekçisinin Trophonius'u tanınması düşünülebilir mi?... Bu alaycı adamın dalga geçmeye devam ettiği aşık. Aynı tarzda ona karşılık vermemek için bütün sabrımı kullanıyorum.

Kısık bir sesle:

“Bir ara, diyorum, şu konuta girmek istedim. Yanılmıyorsam, Kont d'Artigas'nın konutu. Ve engellendim..

- Kimin tarafından Mösyö Gaydon?...
- Kontun hizmetinde olan bir adam.
- Büyük olasılıkla bu adam sizin oraya girmemeniz için emir almıştır.
- Ama istese de istemese de Kont d'Artigas'nın benimle görüşmesi lazım...

Mühendis Serkö gülümseyerek cevap veriyor:

- Korkarım bu kolay değil, hattâ olanaksız...
- Ama niçin?...
- Kont d'Artigas artık burada yok.
- Zannedirim, alay ediyorsunuz!... Az önce, onu gördüm...
- Gördüğünüz Kont d'Artigas değil, Mösyö Gaydon...
- Peki kim, Tanrı aşkına?...
- O, Korsan Ker Karraje'dir.”

Korsan Ker Karraje mi!

Evet!... Bu isim kafamda bir dolu çağırışımlar uyandırıyor!... Bu ismi tanıyorum ve belleğimde öyle anılar canlanıyor ki!... Yalnızca Ker Karraje adı bile bir sürü anlaşılmaz şeye açıklık getiriyor! Nasıl bir adamın ellerine düştüğümü açıklıyor!... Daha önce bildiklerim ve Back-Cup'a gelişimden beri Mühendis Serkö'nün ağzından öğrendiklerimden sonra, bu Ker Karraje'nin geçmişi ve şimdiki yaşamına ilişkin şeyleri anlatmam yerinde olacak.

Bundan sekiz dokuz yıl önce, Batı Pasifik denizleri, sayısız saldırılar ve korsancılık olaylarıyla çalkalanıyordu. Benzeri görülmemiş bir cesaretle gerçekleştirilen eylemlerdi bunlar. O tarihte, farklı kökenlerden oluşan bir korsanlar çetesi, asker kaçakları, hapislane kaçınları, gemilerden kaçan tayfalar dehşet verici bir liderin etrafında toplanmışlardı. Bu çetenin çekirdek yapısı ilkin Avrupa ve Amerika halklarının ıskartaya çıkarılmış insanlarından oluşmuştu. Bunlar Güney Avustralya ile Yeni Galler'de keşfedilen zengin altın madeni yataklarının cazibesine kapılmışlardı. Bu altın arayıcılarının arasında, Kaptan Spade ile Mühendis Serkö de bulunuyordu. Toplum dışına düşen bu adamları, belirli bir düşünce ve karakter benzerliği çok geçmeden sıkı sıkıya birbirine bağladı.

Eğitilmiş ve azimliydiler; sırf zekalarını kullanarak her alanda belirli bir başarıya ulaşabiliyorlardı. Gelgelelim utanma sıkılma bilmeyen bu vicdansız adamlar her ne yolla olursa olsun zengin olmayı kafalarına koymuşlardı. Sabırla ve düzenli çalışmayla elde edebilecekleri şeyleri kurnazlık ve vurgunculuk yaparak ele geçireceklerini düşündüklerinden en akla hayale gelmez serüvenlere atıldılar. Altın yataklarında servet yapmaya gelen bir yığın serseri gibi varsıl olsalar da bir gün yıkıma uğrayacaklardı.

O sırada, Güney Yeni Galler'in altın madenlerinde eşi benzeri olmayacak kadar yürekli bir adam bulunuyordu. Hiçbir şeyden -hattâ adam öldürmekten bile- çekinmeyen o atılgan adamlardan biriydi

bu. Yaman ve kötü insanlar üzerinde dayanılmaz bir etkisi vardı.

Adamın adı Ker Karraje idi.

Bu korsan nereden geliyordu ve kökeni neydi, geçmişinde ne vardı? Ona ilişkin soruşturmalardan hiçbir sonuç alınamamıştı. Gelgelelim bütün kovuşturmalardan kurtulmayı becerse de onun adı -daha doğrusu kendine verdiği ad- her yana yayıldı. Efsanevi, görünmez, ele geçmez bir kişilik gibi korku ve dehşetle anılıyordu.

Bense onun Malezya ırkından geldiğini sanmıştım. Her neyse, önemli değil. Kesin olan bir şey varsa, tam anlamıyla ürküntü veren bir deniz korsanı ile karşı karşıya bulunmamdım. Açık denizlerdeki sayısız saldırıların failiydi bu adam.

Mühendis Serkö ve Kaptan Spade'la tanıştığı Avustralya altın madenlerinde birkaç yıl geçirdikten sonra, Ker Karraje, Melbourne Limanından bir gemiyi ele geçirmeyi başardı. Gemi, Victoria Eyaleti'ne aitti. Çok geçmeden sayısı üçe katlanacak olan otuz kadar sahtekar onun adamları oldu. Pasifik Okyanusu'nun bu parçasında korsanlık yapmak hâlâ çok kolay, hem de çok kazançlı bir işti. Öyle çok gemiler yağmalandı, öyle çok gemi mürettebatı öldürüldü, sömürge askerlerinin savunmaktan aciz kaldığı bazı batı adalarında öyle çok baskın ve talan yapıldı ki... Kaptan Spade tarafından yönetilen ve bu olayların çoğunda parmağı olan Ker Karraje'nin gemisi ihbar edildiyse de bir türlü ele geçirilemedi. Sanki sihirli bir el tarafından bu takımada labirentlerinin arasında sırta kadem basıyordu. Korsan takımadalardaki bütün boğaz ve küçük koyları tanıyordu.

Yani takımada dolaylarında dehşet kol geziyordu. İngilizler, Fransızlar, Almanlar, Ruslar, Amerikalılar gemilerini bu hayalet geminin peşine taktılar ama boşunaydı. Yağmalar ve katliamların ardından, nereye gittiği, nereye gizlendiği bilinmiyordu. Onu yakalamak ve cezalandırmak olanaksızdı. Herkes umutsuzluğa düşmüştü.

Bir gün, bu cinayet olayları son buldu. Bundan böyle, Ker Karraje adını kimse ağzına almaz oldu. Pasifik Okyanusu'nu terk edip başka denizlere mi gitmişti?... Başka yerde mi korsanlık yapacaktı?... Uzunca bir süre, hiç korsanlık olayı duyulmadığından insanlar şöyle düşündüler: Önemli bir kısmını zevk ve eğlencede harcamış olsalar da hırsızlık mallarından ellerinde epey şey kalmış olmalıydı; bunun da muazzam değerli bir hâzineyi meydana getirmesi olağandı. Şimdi Ker Karraje ve adamları o hâzineyi her halde güvenli bir yere saklamışlardı ve onun nimetlerinden yararlanıyorlardı.

Çete ortalıktan kaybolduğundan bu yana nereye sığınmıştı?... Bu konuda yapılan bütün araştırmalar sonuçsuz kaldı. Tehlikeyle birlikte endişe de ortadan kalktığından, tüm bu olaylara sahne olan Batı Pasifik de o saldırılar kendini unutturmaya başladı.

Olan bitenler şöyleydi, -daha doğrusu ben Back-Cup'tan kaçmayı başaramazsam, kimsenin bilemeyeceği şeyler şunlardı:

Evet, bu korsanlar Pasifik Okyanusu'nun batı denizlerini terk ettikleri zaman, ellerinde hatırı sayılır miktarda bir servet vardı. Gemilerini yok ettikten sonra, çeşitli yerlere dağıldılar. Ancak Amerika Kıtası'nda yeniden buluşmak üzere sözleşmişler di.

O tarihte, Mühendis Serkö kendi konusunda çok eğitilmiş, çok usta bir makina uzmanıydı. Deniz altı gemi sistemlerini incelemişti. Ker Karraje'ye o araçlardan birini inşa etmeyi önerdi. Amaç daha gizli, daha dehşet verici koşullarda yeniden suç işlemeye başlamaktı.

Ker Karraje suç ortağının tasarısını tümüyle anladı. Para yok sayılmazdı. Sadece işe girişmek kalıyordu.

Sözde Kont d'Artigas, İsveç'te Gotteborg tersanelerinde *Ebba* Yelkenlisi'ni inşa ettirirken, Mühendis Serkö Amerika'da Cramps de Philadelphie tersaneleri'ne bir deniz altı gemisinin

planlarını verdi. Böyle bir geminin yapımı hiç kuşku uyandırmadı. Zaten, birazdan görüleceği gibi, hem Serkö, hem gemi çok geçmeden ortadan kayboldu.

Mühendis Serkö'nün özel gözetimi altında, onun taslak modelleri sonucu bu araç meydana çıktı. O devirde gelişen gemicilik biliminin çeşitli olanaklarından yararlandı. Yeni icat edilmiş pillerin ürettiği elektrik akımı, pervaneye yerleştirilen alıcıları harekete geçirerek motora muazzam bir itici güç veriyordu.

Kont d'Artigas'nın, Pasifik'in eski korsanı Ker Karraje olduğunu, Mühendis Serkö'nün de onun en güçlü suç ortaklarından biri olduğunu kimsenin anlayamaması doğaldı. Onu *Ebba* Yelkenlisiyle bir yıldan beri Birleşik Devletler limanlarını sık sık ziyaret eden çok varsıl, soylu bir yabancı olduğunu sanıyorlardı. Römorkörün yapımı tamamlanmadan önce yelkenli denize açılmıştı.

Bu iş on sekiz aydan az olmayan bir süreyi gerekli kılıyordu. Yeni araç tamamlandığı zaman, deniz altı araçlarına ilgi duyan herkesin hayranlığını kazandı. Dış biçimi, iç düzenindeki uyum, havalandırma sistemi, oturulabilirliği, denge sağlamlığı, kullanışlılığı, suya dalışı ve yük taşıması bakımından son derece gelişmiş kolaylığı, kendini yönetme yeteneği, olağanüstü hızı, mekanik gücünü sağlayan pillerinin randımanı bakımından, *Gobet*'nin, *Gymnote* 'un², *Zédé*'nin ardıllarını ve o devirde çok geliştirilmiş öteki benzerlerini bir hayli geride bırakıyordu.

Birçok başarılı denemelerden sonra, açık denizde, Charleston'un dört mil açığında, herkese açık bir deneme gerçekleştirildi. Davet edilen Amerikalı ve yabancılara ait çok sayıda savaş, ticaret ve gezi gemileri bu gösteride hazır bulundular.

Ebba'nın o gemiler arasında bulunduğunu söylemeye gerek yok; Kont d'Artigas, Mühendis Serkö, Kaptan Spade ve gemi mürettebatı güvertedeydi, - yarım düzine adam deniz altı aracının manevrasıyla görevliydi; çok usta ve çok yürekli bir İngiliz makina uzmanı Gibson aracı yönetiyordu.

Bu son deneme programına göre Okyanus yüzeyinde çeşitli manevralar yapıldıktan sonra, belirli bir süre için araç suya dalacak, açıkta epeyce mil uzağa yerleştirilen bir şamandıraya ulaştığı zaman tekrar su üstüne çıkacaktı.

Hareket saati geldi, aracın üst kapağı kapatıldı, araç ilkin deniz yüzeyinde manevra yaptı. Hız ve viraj denemeleri seyircilerde haklı bir hayranlık uyandırdı.

Sonra, *Ebba*'dan verilen bir sinyalle, araç yavaş yavaş su altına daldı ve gözden kayboldu. Gemilerden birkaçı aracın tekrar su yüzeyinde görüneceği hedefe doğru yöneldi. Üç saat geçti... Araç deniz yüzeyinde görünmedi.

Oysa bilinmeyen bir şey vardı, Kont d'Artigas ile Mühendis Serkö bir konuda anlaşmışlardı. Yelkenlinin gizli römorkörü olan bu aracın oradan yüzlerce mil uzakta tekrar su yüzüne çıkması gerekiyordu. Fakat bu gizi bilenler hariç, herkes aracın gövdesinde veya makina-smda meydana gelen bir kaza sonucu ortadan kaybolduğuna inandı. Öteki gemilerde meydana gelen şaşkınlık son derece gerçekçi, *Ebba*'da dikkat çekici bir şaşkınlık oyunu oynandı. Deniz dibine sondajlar yapıldı, aracın izlediği varsayılan derinliğe dalgıçlar daldı. Araştırmalar boşunaydı. Atlantik derinlikleri onu yutmuştu; bundan kuşku yoktu.

Bu olaydan iki gün sonra, Kont d'Artigas tekrar denize açılmış, kırk sekiz saat daha geçince, önceden kararlaştırılan yerde römorkörle buluşmuştu.

Ker Karraje bu hayranlık uyandırıcı araca işte böyle sahip olmuştu: Aracın ikili bir işlevi vardı. Hem yelkenliyi çekecek, hem gemilere saldıracaktı. Kimsenin varlığından kuşku bile duymayacağı bu dehşet verici savaş aracını kullanarak Kont d'Artigas korsanlık eylemlerine yeniden başlayabilecek, kendini en iyi koşullarda güvenlik altına alacak ve işlediği suçların cezasından kurtulacaktı.

Tüm bunları Mühendis Serkô'den öğrendim; kendi eseriyle övünüyor, - Back-Cup tutsağının bu sırrı asla ele veremeyeceğinden pek emin gözükiyordu. Gerçekten, Ker Karraje'nin nasıl bir saldırı gücüne sahip olduğu besbelliydi. Gece vakti, römorkör gemilere saldırır; bunlar kendini savunmaktan aciz gezi yatlarıdır. Mahmuzuyla onların dibini deler, yanlarına yanaşan yelkenlinin adamları mürettebatı öldürür, malları yağmalar. Böylece birçok gemi denizden gelen haberlerde şu umutsuz sözlerle anılır: hem canlarından hem mallarından olarak kayboldular.

Charleston Körfezindeki bu iğrenç komediden sonra, Ker Karraje bir yıl boyunca, Birleşik Devletlerin açığında, Atlantik dolaylarını yağmaladı. Servetine servet kattı. Kullanmadığı malları uzak pazarlarda satışa çıkarıyor, yağmalanmış mallar altın ve gümüşe dönüşüyordu. Ancak hâlâ eksik olan bir şey vardı, bu hâzineleri koyacak ve paylaşım gününe kadar muhafaza edilmesini sağlayacak bir yere ihtiyaç vardı. Rastlantı onların yardımına koştı. Bermuda yakınlarında, deniz altı tabakalarını araştırırken, Mühendis Serkô ile makina uzmanı Gibson adacığın tabanındaki o tüneli keşfettiler. Bu tünel Back-Cup içine girişi sağlıyordu. Ker Karraje bundan âlâ bir sığınak bulabilir miydi?... Onun için, her türlü aramadan kurtulabileceği bir yerdi burası!... Böylece, bir zamanlar deniz korsanlarının ini olan Bermuda adacığı daha ürküntü verici bir çetenin eline geçti.

Back-Cup korsan yuvası, geniş kubbesi altında, Kont d'Artigas ile adamlarının benim de şahit olduğum yeni yaşam biçimini düzenledi. Mühendis Serkô oraya elektrik enerjisi üreten bir fabrika kurdu; bu işi yaparken başkalarının kuşkusunu çekecek makinaların yapıyla uğraşmadı. Sadece pillerle kolay bir montaj yaptı; bu montaj işi de madeni plakalar ve kimyasal maddeleri gerekli kılıyordu. *Ebba* bu maddeleri Birleşik Devletlerde konakladığı sıralarda elde etti.

Ayın 19'unu 20'sine bağlayan gece, neler olup bittiğini sezmemek artık zor sayılmaz. Rüzgar kesildiğinden üç direkli yelkenli yerinden kıpırdayamıyordu. Gün doğduktan sonra artık görünürde yoktu. Römorkör ona çarpmış, yelkenliyse saldırmıştı; böylelikle de yağmalanarak mürettebatı denize dökülmüştü... O, Atlantik derinliklerinde kaybolurken, mallarının bir kısmı *Ebba'nın* güvertesindeydi!...

Ben kimin ellerine düşmüştüm? Bu serüven nasıl bitecekti?... Back-Cup hapisanesinden bir gün kaçabilecek miydim?... Bu sahte Kont d'Artigas'ı ele verip denizleri Ker Karra-je korsanlarından kurtarabilecek miydim?...

Ve şu haliyle bile yeterince korkunçken, Ker Karraje, Roch Patlayıcısını ele geçirmesi durumunda daha da korkunç olmayacak mıydı?... Evet, yüz kez daha korkunç! Bu yeni savaş aracını kullanırsa, hiçbir ticaret gemisi ona dayanamaz, hiçbir savaş gemisi batmaktan kurtulamazdı.

Ker Karraje adının kafamda uyandırdığı bu düşüncelerle uzun uzun boğuştum. Bu ünlü korsana ilişkin bildiğim her şey belleğimde canlanmıştı, - Pasifik dolaylarını soyarken onun varlığının bilinmemesi, deniz kuvvetlerinin onun gemisine karşı yaptığı hareketler ve bunların boşa çıkması bir bir kafamda sıralandı. Birkaç yıldan beri, Amerika Kıtası açıklarında gemilerin anlaşılmaz şekilde ortadan kaybolmalarıda onun işi olmalıydı... Yalnızca saldırılarının yeri değişmişti... Herkes ondan kurtulduğunu sanıyordu; oysa o, Charleston Körfezi'nde sulara gömüldüğüne inanılan römorkörün yardımıyla Atlantik'in sık sık ziyaret edilen denizlerinde korsanlık yapmayı sürdürüyordu...

“Şimdi,” diye düşündüm, “artık onun gerçek adını ve gerçek sığınağını biliyorum, -Ker Karraje ve Back-Cup!- ama Serkô bu adı bana rahatça söylediğine göre, bunun için izin almış olmalı... Bunun anlamı özgürlüğüme kavuşmaktan sonsuza dek vazgeçmek demek olmuyor mu?...”

Mühendis Serkô anlattıklarının üzerimde bıraktığı etkiyi açıkça gözlemlemişti. Hatırlıyorum da, yanımdan ayrıldıktan sonra Ker Karraje'nin konutuna doğru yöneldi. Olanlar hakkında onu

bilgilendirmek istiyordu.

Gölün kenarında uzun bir yürüyüşün ardından, hücreme dönmeye karar veriyordum ki o sırada arkamda bir ayak sesi işitildi. Arkamı döndüm.

Kont d'Artigas, beraberinde Kaptan Spade'la orada. Bana doğru meraklı bir bakış atıyor. O zaman kendimi tutamıyorum, ağzımdan öfkeyle karışık şu sözler dökülüyor: “Mösyö, burada beni haksız yere tutuyorsunuz! ... Healthful-House'dan kaçırdığınız Thomas Roch'u tedavi etmem için bunu yapıyorsanız, onunla ilgilenmeyi reddediyorum ve sizden beni serbest bırakmanızı istiyorum...” Korsanların reisi kılını kıpırdatmıyor, ağzından tek kelime çıkmıyor.

Bunun üzerine öfkemden çılgına dönüyorum:

“Cevap verin Kont d'Artigas -ya da daha doğrusu- kim olduğunuzu biliyorum... Cevap verin... Ker Karraje...”

Ve cevap veriyor:

“Bekçi Gaydon nasıl Mühendis Simon Hart ise, Kont d'Artigas da Ker Karraje'dir ve Ker Karraje kendi gizlerini bilen Mühendis Simon Hart'a özgürlüğünü asla geri vermeyecektir!...”

BEŞ HAFTA BOYUNCA

Durum gayet açık. Ker Karraje kim olduğumu biliyor... Thomas Roch'la bekçisini, yani ikimizi birlikte kaçırdığı zaman beni tanıyordu...

Peki bu adam bunu nasıl başarmıştı? Bütün Healthful-House personelinden gizleyebildiğim şeyi nasıl öğrenmişti? Thomas Roch'un yanında bekçilik yapan adamın Fransız bir mühendis olduğunu nereden biliyordu?... Bunun nasıl olduğunu bilmiyorum, ama olmuştu.

Kesin olan bir şey vardı o da bu adamın, kendisine belki pahalıya patlayan ama çok da işini gören bilgi kaynakları vardı. Zaten amacına ulaşmak söz konusu olduğu zaman, bu ruh yapısında bir kişi paraya bakmaz.

Bundan böyle, şu Ker Karraje ya da daha ziyade suç ortağı Mühendis Serkö mucit Thomas Roch'un yanında benim yerimi dolduracak. Onların çabaları benden çok daha mı başarılı olacak?... Tanrı korusun, dilerim hiç başarılı olmazlar ve uygar dünyanın başına o felaket gelmez!

Ker Karraje'nin son cümlesine cevap vermedim. Üzerimde çok yakından sıkılan bir kurşun etkisi yarattı. Yine de sözde Kont d'Artigas'nın umduğu gibi sarsılmadım.

Hayır! Dik dik suratına baktım. Kıvılcımlar saçan gözlerini benden kaçırmamıştı. Onun gibi kollarımı kavuşturdum. Ne var ki yaşamım onun elindeydi... Bir işaretiyle tabancadan atılacak tek kurşun ayaklarının dibine serilmem için yeterliydi... Sonra, cesedim şu göle atılacak, Back-Cup tünelinden çıkarak açık denize sürüklenecekti...

Bu tartışmanın ardından, eskisi gibi beni serbest bırakmışlardı. Bana karşı hiçbir önlem alınmamıştı. Mağaranın en kuytu köşelerine kadar sütunlar arasında dolaşabiliyorum; ancak bir şey açıkça ortadaydı, mağaranın tünelden başka çıkışı yoktu.

Bee-Hive'ın ucunda bulunan petek gözüme döndüğüm zaman, kafamda yeni durumla ilgili binlerce düşünce dolaşıyor ve şöyle diyorum:

"Ker Karraje benim Mühendis Simon Hart olduğumu bilse bile, Back-Cup Adacığ'ının eskiden tanıdığımı asla bilmemesi gerekiyor."

Thomas Roch'u benim ellerime emanet etmek tasarısına gelince, kimliğim belli olduğuna göre, sanırım Kont d'Artigas o konuyu hiç ciddiye almayacaktır. Bir bakıma üzüntü duyuyorum, zira mucidin ısrarlı sorgularla karşı karşıya kalacağı gün gibi ortada. Mühendis Serkö patlayıcı ve ateşleme aygıtının formüllerini öğrenmek için her yola başvuracak. Onları bir ele geçirirse geleceğin korsanlık eylemleri için öyle korkunç bir şekilde kullanır ki... Evet! Healthful-House'daki gibi Thomas Roch'un bekçisi olarak kalmam çok daha iyi olurdu.

Bundan sonraki on beş gün boyunca, eski hastamı bir kez olsun göremedim. Yineliyorum, günlük gezintilerimde kimse beni rahatsız etmedi. Yaşamımın maddi yanı bakımından, endişe edecek bir şey yok. Yemeklerim belirli bir düzen içinde Kont d'Artigas'nın mutfağından geliyor, -bu ad ve ünvana dilim öyle alışmış ki hâlâ kullanmadan edemiyorum. Beslenme açısından derdim yok, memnunum;

zaten bu konuda şikayetçi olmak haksızlık olacak. *Ebba'nın* her yolculuğunda yenilenen erzak sayesinde, yiyecek ve içeceğe diyecek yok doğrusu.

Güzel olan bir şey varsa, o da yazma olanağımın elimden alınmamış olması; aylıklıkla geçen uzun saatleri yazarak değerlendiriyorum. Healthful-House'dan kaçırılma olayından bu yana günü gününe not tuttum; en önemsiz olayları dahi defterime yazabildim. Kalem ellerimden alınmadıkça yazmaya devam edeceğim. Belki bu notlar gelecekte Back-Cup gizlerini açığa çıkarmakta işe yarayacak.

-5 Temmuzdan 25 Temmuz- iki hafta geçti, Thomas Roch'a ulaşmak için yaptığım her girişim başarısız kaldı. Onu, bugüne kadar hiçbir sonuca götürmeyen etkimden uzaklaştırmak için önlemler alındığı besbelli. Biricik umudum, Kont d'Artigas, Mühendis Serkö ve Kaptan Spade'ın mucidin gizlerini ele geçirmek için çabalarının boşa gitmesi ve zaman kaybetmeleri.

Üç dört kez -bunlar yalnız benim bildiklerim- Thomas Roch ve Mühendis Serkö tuzlu gölün etrafında birlikte dolaştılar. Görebildiğim kadarıyla Thomas Roch mühendisin söylediklerini belirli bir dikkatle dinliyormuş gibi görünüyordu. Mühendis bütün mağarayı dolaştırdı, onu elektrik fabrikasına götürdü, römorkörün makina akşamını ayrıntılarıyla gösterdi... Healthful-House'dan ayrılışından beri, Thomas Roch'un zihinsel durumu gözle görülür biçimde iyiye gitmişti.

Thomas Roch, Ker Karraje'nin konutunda özel bir odada kalıyordu. Özellikle Mühendis Serkö tarafından her gün kafasının ütülendiğine kuşku yok. Silahına karşılık istediği sınırsız fiyatı ona verirlerse -paranın değerinin farkında mı acaba?- direnmeye gücü kalacak mı?... Bu alçaklar yıllarca üst üste yığılan hırsızlık mallarından elde edilen altınlarla gözünü kamaştırabilirler!... İçinde bulunduğu ruhsal durum sonucunda, silahın gizlerini onlara vermeye razı olur mu?... Gerekli malzemeyi Back-Cup'a getirmek yeter; o zaman, Thomas Roch kimyasal bileşimleriyle güle oynaya vakit geçirir. Üretilen aygıtlara gelince, bunun için kıta fabrikalarından birine sipariş vermekten kolay bir şey olamaz; savaş aracı parça parça üretilirse kimsenin kuşkusunu uyandırmaz!... Ya böyle yıkıcı bir silah bu korsanların eline geçerse! Bunu düşünürken bile tüylerim diken diken oluyor!

Bu dayanılmaz kaygılar bana azıcık olsun soluk aldırıyor, içimi kemiriyorlar, sağlığımı altüst ediyorlar. Back-Cup'ın içi temiz havayla doluyor ama, bazen soluğum tıkanıyor. Sanki şu kalın duvarlar bütün ağırlıklarıyla beni eziyorlar. Sonra dünyanın geri kalanından uzaklaştığımı hissediyorum -sanki gezegenimizin dışındayım- deniz ötesi ülkelerde neler olup bittiğini bilmiyorum!... Ah! Gölün üstünde boşluğa açılan şu tepedeki delikten kaçma olanağı olsa... Adacığın tepesinden kaçabilsem... Yeniden yere inbilsem!...

25 temmuz sabahı, nihayet Thomas Roch'la karşılaşıyorum. Karşı kıyıda tek başına. Bir de aklıma şu geliyor; dünden beri ortalıkta görünmediklerine göre, Ker Karraje, Mühendis Serkö ve Kaptan Spade Back-Cup açıklarında herhangi bir "sefere" çıkmış olmasınlar!...

Thomas Roch'a doğru yöneliyorum ve beni fark etmeden önce dikkatle onu inceliyorum. Ciddi, düşünceli yüz ifadesi artık deliye benzemiyor. Gözlerini yere indirmiş, etrafına bakmadan yavaş adımlarla yürüyor. Kolunun altında bir plançete taşıyor; plançetenin üzerine bir kağıt gerilmiş, kağıda çeşitli ölçekte şekiller çizilmiş.

Birden başını bana doğru kaldırıyor, bir adım ilerliyor ve beni tanıyor: "Ah! Sen... Gaydon!..." diye bağıyor. "Demek senden kurtuldum... Özgürüm!" Gerçekten kendini özgür sanabilir, - Back-Cup'ta, Healthful-House'da olduğundan daha özgür. Ama benim varlığım belleğinde kötü anıları canlandıracak ve belki de bir nöbet geçirmesine neden olacak. Çünkü olağandışı bir heyecanla bana bağıarak sesleniyor:

"Evet... Sen... Gaydon!... Bana yaklaşma... Yaklaşma?... Beni yeniden yakalamak isteyeceksin..."

Akıl hastanesine geri götüreceksin... Asla!... Burada beni koruyacak dostlarım var!... Onlar güçlü, varsıl!... Kont d'Artigas benim ortağım!... Mühendis Serkö benim ortağım!... Buluşumu uygulamaya koyacağız!... Roch silahını burada üreteceğiz... Defol!... Defol!..." Thomas Roch müthiş bir nöbete yakalanmak üzere. Bir yandan sesi yükseliyor, bir yandan kolları sallanıyor ve cebinden deste deste dolarlar, banknotlar çıkarıyor. Sonra, İngiliz, Fransız, Amerikan, Alman altınları parmaklarında şingirdiyor. Peki bu paralar nereden geliyor? Herhalde sattığı gizinin bedeli olarak Ker Karraje'den aldı!...

Bu sırada, bizi az öteden izleyen birkaç adam bu can sıkıcı sahnenin gürültüsünü duyarak yetişiyorlar. Thomas Roch'u yakalayıp tutuyorlar, onu götürüyorlar. Zaten benden uzaklaşır uzaklaşmaz kendine geliyor, ruhen ve bedenen tekrar sakinleşiyor.

-27 Temmuz - Bundan iki gün sonra, sabahın ilk saatlerinde, yamaca doğru inerek taşlı dalgakıranın ucuna kadar ilerledim.

Römorkör kayaların yanında her zaman demirli durduğu yerinde yok; gölün hiçbir yerinde de görünmüyor. Ne var ki benim sandığım gibi Ker Karraje ile Mühendis Serkö gitmemişler; zira dün akşam onları gördüm.

Ama bugün, büyük olasılıkla Kaptan Spade ve mürettebatıyla birlikte römorköre bindiler ve adacığın küçük koyunda bulunan yelkenliye gittiler. *Ebba* şu saatlerde çoktan yola çıkmıştır.

Acaba yine bir korsanlık işi mi?... Mümkündür... Öte yandan, Ker Karraje'nin tekrar gezi yatının sahibi Kont d'Artigas kimliğine girmesi de mümkündür. Her halde Roch silahının hazırlanması için gereken malzemeyi temin edecekler, bunun için de bir limana gidecekler...

Ah! Bir fırsatını bulup römorköre saklansaydım, oradan da *Ebba'nın* ambarına süzülseydim; limana varıncaya kadar orada gizle-nirdim!.. O zaman, belki kaçırdım... insanları bu korsan çetesinden kurtarırdım!...

inatla hangi düşüncelerle boğuştuğumu görüyorsunuz!... Kaçmak... Her ne pahasına olursa olsun bu korsan yuvasından kaçmak!... Ne var ki bir tek deniz altı aracıyla tünelden kaçmak mümkün!... Bunu düşünmek bile çılgınlık değil mi?... Evet!... Çılgınlık... Peki ama Back-Cup'tan başka nasıl kaçılır?...

Ben bu düşüncelere dalıp çıkarken, dalgakıranın yirmi metre ötesinde gölün suları yarılıyor ve römorkör yanaşıyor. Aracın kapağı hemen açılıyor, makina uzmanı Gibson'la adamlar platforma çıkıyorlar. Öteki adamlar aracı palamarlamak için kayalara koşuyorlar. Onu yakalayıp bağlıyorlar ve araç eski yerinde demirliyor.

Demek bu kez yelkenli, römorkörün yardımı olmadan yolculuk yapıyor. Araç yalnızca Ker Karraje ve adamlarını gemiye götürmüş ve *Ebba'yı* adacığın boğazlarından geçirmiş.

Bu durum benim düşüncemi doğruluyor. Yolculuğun amacı Amerikan limanlarından birine gitmek. Kont d'Artigas oradan patlayıcı için gerekli olan malzemeyi temin edecek ve aygıtlar için bir fabrikaya sipariş verecek. Sonra dönüş için belirlenen tarihte, römorkör tekrar tünelden geçip yelkenliyle buluşacak ve Ker Karraje Back-Cup'a geri dönecek...

Bu korsanın planları kesinlikle uygulamaya konmuş ve iş sandığımdan da hızlı yürüyor!
- 3 Ağustos.- Bugün, gölde çok ilginç ve son derece az rastlanan bir olay meydana geldi. Öğleden sonra saat üçe doğru, belirgin bir fokurdama bir dakika kadar suları karıştırdı, iki üç dakika durdu ve gölün tam ortasında yeniden başladı.

Hayli anlaşılmaz bu olaya dikkat kesilen on beş kadar korsan gölün kenarına indiler, -anladığım kadarıyla- korkuyla karışık şaşkınlığa kapıldılar.

Dalgakıranın yanına palamarlandığına göre, suları karıştıran römorkör değildi. Başka bir sualtı

aracının tünelden içeri girdiğini düşünsek bile, bu, olası gözüküyordu.

Çok geçmeden karşı kıyıda haykırırlar yankılandı. Başka adamlar anlaşılmaz bir dille diğerklerine bir şeyler söylediler. Karşılıklı konuşulan on-on iki boğuk cümleinin ardından adamlar telaş içinde Bee-Hive tarafına döndüler.

Göl sularına giren bir deniz canavarı mı görmüşlerdi acaba?... Ona saldırmak için silahlarını mı alacaklar ya da yakalamak için zıpkınlarını mı kullanacaklardı?...

Durumu anlamıştım; saniyesinde yamaçlara geri döndüklerini görüyorum. Elllerinde güçlü tüfekler ve uzun zıpkınlar var.

Gerçekten de, Bermuda Adaları'nda bolca bulunan kaşalot türünden bir balınaydı bu; tünelden geçtikten sonra, şimdi gölün derinliklerinde çırpılmıyordu.

Hayvan madem ki Back-Cup içinde sığınacak bir yer aramak zorunda kalmıştı, balina avcıları onu izliyor olamazlar mıydı?...

Balina tekrar su yüzüne çıkana kadar birkaç dakika geçti. Az sonra kocaman cüssesi görüldü, yeşile çalan parlak bir rengi vardı, sanki korkunç bir düşmanla boğuşuyormuş gibi kabarmıştı. Yeniden görüldüğü zaman, burun deliklerinden büyük bir gürültüyle su fişkırttı. O zaman şöyle düşündüm:

“Eğer bu hayvan balina avcılarından kaçmak zorunda kalarak tünelden geçtiyse, Back-Cup yakınlarında bir gemi var demektir... Belki adacığın üç yüz-dört yüz metre açığında... Şu halde, balina avlayan kayıklar, onu batıya doğru adacığın dibine kadar izlediler... Onlarla bir irtibat kurabilsem!...”

Öyle bir şey olsa, Back-Cup duvarlarının arasından onlara ulaşmam mümkün olamaz mı?...

Gelgelelim balinanın ortaya çıkmasına neden olan şeyi anlamakta gecikmedim. Onu izleyen azgın balıkçılar değil, ama bir köpekbalığı sürüsü, - Bermuda dolaylarında dolaşan o kocaman köpekbalıkları bunlar. Suların içinde hiç zorluk çekmeden onları seçebiliyorum. Beş altı tane varlar, yan dönüyorlar, kocaman çenelerini açınca bir kaşağının sivri uçlarına benzeyen dişleri görünüyor. Balınaya saldırıyorlar. Hayvan kuyruk darbeleriyle kendini savunmaya çalışıyor. Önceden derin yara almış, sular kırmızı renge bürünüyor. Bir dalıyor, bir çıkıyor, köpekbalıklarının ısırıklarından kurtulmayı başaramıyor.

Ne var ki boğuşmanın galipleri bu yırtıcı hayvanlar olmayacak. Av onların elinden kaçacak; zira elinde silahlar bulunan insan onlardan daha güçlü. Orada, yamaçlarda Ker Karraje'nin çok sayıda adamı var. Onların köpekbalıklarından aşağı kalır yanı yok. Ha korsanlar, ha köpekbalıkları, ikisi de bir!... Kaşalotu yakalamaya çalışıyorlar; bu hayvan Back-Cup insanları için iyi bir ganimet sayılır!...

O anda, balina dalgakırana yaklaşıyor. Dalgakıranın üstünde Kont d'Artigas'nın Malezyalısı ve bir sürü iriyarı başka adam iş başında.

Malezyalı bir zıpkınla silahlanmış. Zıpkına uzun bir ip bağlı. Güçlü bir kol hareketiyle zıpkını sallıyor ve usta olduğu kadar büyük bir güçle fırlatıyor.

Sol yüzgecinden ağır şekilde isabet alan balina ani bir hareketle dibe dalıyor. Onu izleyen köpekbalıkları da peşinden dalıyorlar. Zıpkın ipi elli altmış metre uzunluğunda geriliyor. İpi yukarı çekmekten başka yapacak bir şey yok. Hayvan su üstünde son nefesini vermek üzere dipten geri dönecek.

Malezyalı ve arkadaşları balinanın böğürlerinden zıpkını çıkarmamaya dikkat ederek hiç telaşlanmadan işe girişiyorlar. Hayvan tünelin ağzına açılan duvarın yanında görünmekte gecikmiyor.

Ölümcül bir darbe yiyen kocaman memeli hayvan çırpınarak can çekişiyor. Buhar püskürtüyor,

kanla karışık su ve hava fişkırtıyor. O sırada, korkunç bir kuyruk darbesiyle camgözlerden birini kayalara fırlatıyor.

Bu darbenin ardından, zıpkın böğründen çıkıyor ve kaşalot bir daha dalıyor. Son kez su yüzüne çıktığı zaman, kuyruğunun tersiyle suları dövüyor. Bu hareket öyle güçlü ki yarılan suların arasından tünel girişinin bir kısmı görünüyor.

Köpekbalıkları avlarının üzerine saldırıyorlar; ama bir kurşun yağmuru birkaçını vuruyor, ötekiler kaçıyorlar. Camgöz sürüsü tünelin ağzını yeniden bulup Back-Cup'tan çıkarak açık denize ulaşabildi mi?... Mümkündür. Buna rağmen, ihtiyat olarak birkaç gün daha gölün sularına girmemek en doğrusu. Balınaya gelince, iki adam kayığa binerek onu bağlamaya uğraştılar. Hayvan dalgakırana bağlandıktan sonra, bu çalışma biçimine yabancı görünmeyen Malezyalı tarafından parçalara ayrıldı.

Sonuç olarak batıdaki duvarın arasından tünel ağzının açıldığı yeri, tam anlamıyla öğrenmiş oldum. Tünel ağzı yamacın sadece üç metre altında. Bunu bilmem ne işime yarayabilir?

- 7 Ağustos. - Kont d'Artigas, Mühendis Serkö ve Kaptan Spade'ın denize açılmalarından bu yana on iki gün geçti. Yelkenlinin yakında döneceğine ilişkin hiçbir belirti yok. Bu arada, römorkörün kazanı kaynamış buharlı bir gemi gibi harekete hazır beklemesi dikkatimi çekti; pilleri de makina uzmanı Gibson tarafından hazırlanmış durumda. *Ebba* Yelkenlisi Birleşik Devletler limanlarına güpegündüz uğramaktan çekinmese de Back-Cup Kanalı'na girmek için büyük olasılıkla gece vaktini tercih edecek. Nitekim Ker Karraje ile adamlarının gece döneceklerini düşünüyorum.

- 10 Ağustos. - Dün akşam saat sekize doğru, tahmin ettiğim gibi römorkör suya daldı ve tünelden geçti. *Ebba*'yı çekerek geri geldi, yolcularla mürettebatı getirdi.

Bu sabah dışarı çıktığımda, Thomas Roch ve Mühendis Serkö'yü görüyorum. Tuzlu göle doğru inerek görüşüyorlar, ikisinin neler konuştuğunu anlamak zor sayılmaz. Yirmi adım kadar ötede duruyorum. Bu mesafe eski hastamı gözlemlemem için yeterli.

Mühendis Serkö onun sorularına cevap verirken gözleri parlıyor, alını aydınlanıyor, yüz ifadesi değişiyor. Yerinde zar zor duruyor. Nitekim aceleyle dalgakırana gidiyor.

Mühendis Serkö onu izliyor, ikisi de römorkörün yanında, kıyıda duruyorlar.

Mürettebat yükün boşaltılmasıyla uğraşiyor. Kayaların arasına orta büyüklükte on kadar sandık çıkarıyorlar.

Sandıkların kapaklarına kırmızı harflerle özel bir marka kazınmış, - bu harflere Thomas Roch dikkatle bakıyor.

Her birinin hacmi yaklaşık bir hektolitreye olan sandıkların sol kıyıdaki depolara taşınması için Mühendis Serkö emir veriyor. Bu taşıma işlemi kayıkla hemen gerçekleştiriliyor.

Kanımca, bu sandıklar patlayıcı ve ateşleme aygıtı için gereken malzemeyi içinde bulundursa gerek... Aygıtlara gelince, kıtanın herhangi bir fabrikasına sipariş edilmişlerdir. Üretim tamamlanınca, yelkenli onları almaya gidecek ve Back-Cup'a getirecek...

Nitekim bu kez, *Ebba* çalınmış mallarla geri dönmedi; yeni korsanlık eylemleri için suç işlemedi. Ama Ker Karraje denizde saldırı ve savunma için öyle korkunç bir güçle silahlanacak ki! Thomas Roch'un dediğine göre, silahı bir anda yerküreyi yok edecek güçte değil mi?... Bir gün bunu denemeyeceğini kim bilebilir?...

MÜHENDİS SERKÖ'NÜN ÖĞÜTLERİ

İşe koyulan Thomas Roch, sol kıyıdaki bir hangarda uzun saatler geçiriyor. Orası laboratuvarı oldu. Ondan başka kimse oraya girmiyor. Formülleri göstermeden tek başına mı çalışmak istiyor?... Bu, hayli mümkün.

Roch Silahının kullanılması için gereken hazırlıklara gelince, sanırım bunlar son derece basit şeyler. Gerçekten, bu türden bir mermi, Zalinski'nin güllesi gibi, ne top, ne havan eli, ne de fırlatma borusu gerektiriyor. Hattâ kendiliğinden ileriye itici olduğundan, fırlatma gücünü içinde taşıyor. Ve sadece atmosfer katmanlarının korkunç bir şekilde altüst olmasıyla menzilinden geçen her gemi yok olma riskiyle burun buruna kalacak. Böylesine yok edici bir silahı eline geçirirse, Ker Karraje'ye karşı ne yapılabilir?...

-11 Ağustostan 17 Ağustos. - Hafta boyunca, Thomas Roch'un çalışması aralıksız sürdü. Her sabah, mucit laboratuvarına gidiyor, ancak karanlık basarken geri dönüyordu. Onun yanına yaklaşmak ve konuşmak için çabalamıyorum bile. Yapıtına ilişkin olmayan her şeye hâlâ kayıtsız kalmakla birlikte tümüyle akli başında gözükiyor. Zaten bütün beyinsel gücünü kullanmanın ne diye tadını çıkarmasın ki?... Dehası tam anlamıyla doyuma ulaşmadı mı?... Uzun süredir kafasında kurduğu planlar uygulamaya geçmek üzere değil mi?...

-17 Ağustos 18 Ağustos bağlayan gece. -Sabahın saat birinde, dışarıdan gelen patlama sesleriyle sıçrayarak uyandım.

“Back-Cup'a bir saldırı mı oluyor?...” diye düşündüm. “Kont d'Artigas'nın yelkenlisinin gidiş gelişinden kuşkulandılar mı acaba?... Boğazların girişinde onu bulmaya mı çalışıyorlar?... Adacığın topa tutarak yıkmaya mı kalkacaklar?... Thomas Roch patlayıcısının yapımını tamamlamadan ve aygıtlar Back-Cup'a getirilmeden önce, adalet bu korsanların hakkından gelecek mi?...”

Çok şiddetli patlamalar adeta düzenli aralıklarla art arda devam ediyor. *Ebba* Yelkenlisi'nin batma olasılığı aklımdan geçiyor. O zaman karayla bütün irtibat olanaksız olacak ve adacığın erzak ihtiyacı artık giderilemeyecek...

Aslında, römorkör Kont d'Artigas'yı Amerikan kıyılarının herhangi bir noktasına götürmek için yeterli bir araç. Adamın bir başka gezi teknesinin yapımı için parası yok değil. Her neyse!... Tanrı'dan dileyelim de Ker Karraje Roch Silahını ele geçirmeden önce Back-Cup yıkılmış olsun!...

Ertesi gün, sabahın ilk saatlerinde hücremden dışarı fırlıyorum...

Bee-Hive dolaylarında hiçbir değişiklik yok.

Adamlar her zamanki çalışmalarını sürdürüyorlar. Römorkör olduğu yerde duruyor. Laboratuvarına giren Thomas Roch'u görüyorum. Ker Karraje ve Mühendis Serkö sakın sakın gölün yamacını arşınıyorlar. Gece vakti adacığa saldırı olmamış... Ancak yakından gelen patlama sesleri beni uyumdan uyandırmıştı...

O sırada, Ker Karraje konutuna doğru çıkıyor, Mühendis Serkô her zamanki alaycı tavrı, gülümseyen havasıyla bana doğru yaklaşıyor.

“Merhaba Mösyö Simon Hart,” diyor, “şu sakın ortamdaki yaşantımızdan nihayet hoşlandınız mı?... Büyülü mağaramızın avantajlarını haklı olarak değerlendiriyor musunuz?... Günün birinde özgürlüğünüze kavuşma umudundan vazgeçmişsinizdir sanırım.. Bu çekici mağara bırakılıp kaçılır mı?...”

Sonra o eski Fransız romansını mırıldanıyor:

... Ruhumun hoşnut olduğu O güzel yerlerde Sylvie’yi seyretmekten ne denli hoşlanırdım...

Bu alaycı adama içerlemenin ne yararı var?... Hemen sakın bir sesle cevap verdim: “Hayır mösyö, vazgeçmedim ve hâlâ özgürlüğümün geri verileceğini umuyorum...”

- Öyle şey olur mu Mösyö Hart! Hepimizin takdir ettiği bir insandan ayrılmamız mümkün mü? Üstelik ben sizin meslektaşınızın!; Thomas Roch’un tutarsız sözleri arasından gizlerinin belki bir kısmına ulaştım!... Ama ciddi bir bölümüne değil!...”

Ah! İşte bu yüzden beni Back-Cup hapisanesinde tutuyorlar!

Thomas Roch’un buluşunun bir bölümünü bildiğimi sanıyorlar... Eğer Thomas Roch konuşmazsa, beni zorla konuşurmaya umuyorlar... işte bu yüzden onunla birlikte kaçırıldım.. Neden hâlâ boynuma bir taş bağlayıp tuzlu gölün dibine yollamadılar sanki?... Bunu anlamayacak ne var ki!

Mühendis Serkô’nün son sözlerine şöyle cevap veriyorum:

Evet, ciddi.

Mühendis:

- Pekala, diyor, eğer Mühendis Simon Hart olmanın onuruna erseydim, şöyle akıl yürütürdüm: Bir yandan Ker Karraje’nin kişiliği açısından, onu bu mağara kadar gizemli bir sığınak seçmeye sürükleyen nedenlerden dolayı, diğer yandan söz konusu mağaranın gözlerden uzak olması, yalnızca Kont d’Artigas’nın çıkarına değil, ama arkadaşlarımızın da çıkarına...

- Daha doğrusu suç ortakları...

- Peki suç ortakları!... Diğer yandan Kont d’Artigas’nın gerçek kimliğini ve servetlerimizin hangi gizemli çelik kasaya kapatıldığını bildiğinize göre...

- Çalınmış ve kanla lekelenmiş servetler, Mösyö Serkô!

- Buna da peki!... Yalnız bu özgürlük sorununun sizin dilediğiniz şekilde asla çözümlenmeyeceğini anlamak zorundasınız.

Bu koşullarda tartışmak nafi. Nitekim konuşmayı kendi tarafıma yönlendiriyorum.

- Acaba, diye sordum, bekçi Gaydon’un Mühendis Simon Hart olduğunu nasıl anladınız?...

- Aziz meslektaşım, bunu öğrenmemizin hiçbir sakıncası yok... Biraz rastlantı sonucu oldu...

Çalıştığımız fabrikayla bazı ilişkilerimiz vardı ve bir gün hayli tuhaf koşullarda oradan ayrıldınız... Kont d’Artigas’dan birkaç ay önce, Healthful-House’a yaptığım bir ziyaret sırasında sizi gördüm... Ve tanıdım...

- Siz mi?...

- Ta kendisi ve o andan itibaren sizi *Ebba*’ya yol arkadaşı olarak almaya karar verdim...

Healthful-House’da şu Serkô’yle ne zaman karşılaştığımı bir türlü çıkaramıyordum; ama gerçeği söylüyor olması mümkündü. İçimden şöyle dedim:

- Umarım bu fantezi bir gün size pahalıya mal olur!

Sonra birdenbire:

- Yanılmıyorsam, dedim, silahının gizini Thomas Roch’un bir gün size açıklayacağından eminsiniz

öyle mi?

- Evet Mösyö Hart, milyonlar karşılığında... Oh! Milyonlar bize dokunmaz; yalnız onları çalmanın zahmeti var!... Hem onun ceplerini tıka basa doldurduk!

- Peki bu milyonlar onun ne işine yarayacak? Özgür değil ki! Onları alıp götüremez, dışarda harcayamaz!

- İşte onu hiç endişelendirmiyor Mösyö Hart!... Gelecek bu dâhiyi kaygılandırmıyor!... Nasıl olsa şimdi her istediğine ulaştı!... Amerika'da kendi planlarına göre aygıtlar üretilirken, o burada uzun süredir yoksun kaldığı kimyasal formüller üzerine çalışıyor. He, he!... Kendinden itişli bu araç benzersiz bir şey; hızını kendi kendine sağlayıp hedefe varıncaya kadar o hızı artırıyor. Bunun için de bir tür barutun artan yanışından yararlanıyor!... Savaş sanatına köklü bir değişiklik getirecek bu buluş...

- Savunma bakımından mı Mösyö Serkö?

- Hem de saldırı bakımından Mösyö Hart.

- Herhalde, dedim.

Sonra Mühendis Serkö'yü sıkıştırarak ekledim:

- Ama Roch'un ağzından kimse bir şey alamadı...

- Biz fazla zorluk çekmeden aldık...

- Bedelini ödeyerek...

- İnanılmaz bir fiyatla... Üstelik bu adamın çok hassas bir yerine dokunarak...

- Hangi yeri?

- İntikamı!

- İntikam mı?... Kime karşı?...

- Düşmanları olan herkese... Cesaretini kıran, yıldırان, başından defeden, tartışılmaz bir üstünlüğü olan buluşunun bedelini ülkeden ülkeye dolaşarak dilenmek zorunda bırakanlara karşı! Şimdi onun içindeki vatan sevgisi tümüyle sönmüş durumda! Artık onun bir tek düşüncesi, acımasız bir tutkusu var: Değerini bilmeyenlerden öcünü almak... Hattâ bütün insanlıktan!... Gerçekten Mösyö Hart, sizin Avrupa ve Amerika hükümetleriniz Roch Silahlanın layık olduğu bedeli ödememekle haksızlık ettiler!

Mühendis Serkö yeni patlayıcının çeşitli avantajlarını hayranlıkla bir bir sayıyor. Nitrometandan elde edilen patlayıcıya kıyasla tartışmasız biçimde üstün olduğunu söylüyor. O devirde çok sözü edilen formüle göre üç hidrojen atomundan birinin yerini bir sodyum atomu almış.

- Öyle yıkıcı bir etkisi var ki! diye ekliyor. Zalinski güllesine benziyor, ama ondan yüz kez daha etkili. Hiçbir fırlatma aygıtına ihtiyacı yok. Uzayda kendi kanatlarıyla uçtuğunu söylemek yanlış olmaz!

Gizin bir kısmını ağzından almak umuduyla dinliyorum. Hayır... Mühendis Serkö istediği kadarını söylüyor...

- Thomas Roch patlayıcının formülünü size söyledi mi?... diye sordum.

- Evet, Mösyö Hart -canınızı sıkmak istemem ama- çok yakında hatırı sayılır miktarda patlayıcıya sahip olacağız. Onlar güvenli bir yerde saklanacak.

- Peki tehlike yok mu?... Bu maddeden yığınlarca istif edilmesi her an tehlike doğurmaz mı?... Patlama bir kaza sonucunda adacağı havaya uçurursa...

Bir kez daha, Back-Cup sözcüğü az kaldı ağzımdan kaçacaktı. Hem Ker Karraje'nin kimliğini, hem mağaranın geçmişini tanıyan Simon Hart'ın sandıklarından çok daha iyi bilgi topladığını anlayacaklardı.

Bereket versin ki Mühendis Serkô lafi geçiştirmediğine hiç dikkat etmedi ve:

“Korkacak bir şey yok, diye cevap verdi. Thomas Roch’un patlayıcısı, ancak özel bir ateşleme aygıtı tarafından tutuşabilir. Ne bir darbe, ne de ateş onu patlatır.

- Thomas Roch ateşleme aygıtının gizini de size sattı mı?...

- Henüz satmadı, Mösyö Hart, diye cevap verdi. Ama pazarlık çok geçmeden sonuca ulaşacak! Şu anda, yineliyorum, hiçbir tehlike yok, huzur içinde uyuyabilirsiniz!... Şeytan kulağına kurşun! Mağaramızı hâzinelerimizle birlikte havaya uçurmaya niyetimiz yok! Daha birkaç yıl iyi işler yaptıktan sonra, kârları bölüşeceğiz. Bu paralar hayli hatırı sayılır oranlarda olacak; çünkü Ker Karraje and Co Şirketinin tasfiyesinden sonra, her birimize keyfince tadını çıkaracağı adil bir servet kalacak! Şunu da ekleyeyim ki bir patlamaya karşı güvenlikteyiz, bir ihbardan da fazla korkmuyoruz... O ihbarı bir tek siz yapabilirsiniz azizim Mösyö Hart! Onun için seçiminizi yaparak bize zorluk çıkarmamanızı öğütlerim. Şirketin tasfiyesine kadar sabredin... O gün geldiği zaman, sizin hakkınızda ne yapacağımızı düşünürüz!

Anlaşmıştık, bu sözler güven vericiydi. Gerçekten, bugünden yarına ne yapacağımızı göreceğiz. Bu görüşme sonucunda dikkatimi çeken nokta, eğer Thomas Roch patlayıcısını Ker Karraje and Co Şirketi’ne satmış olsa da en azından ateşleme aygıtının gizini saklamış olmasıydı. Aksi halde, patlayıcının sokaktaki toz kadar değeri kalmazdı.

Bu arada, görüşmeyi bitirmeden önce, Mühendis Serkô’ye her şey bir yana çok doğal bir gözlemimi iletmek istedim:

- Mösyö, dedim, Roch Silah’ının patlayıcı formülünü şimdi biliyorsunuz, bu tamam. Ancak mucidinin ileri sürdüğü gibi gerçekten yıkıcı gücü var mı?... Onu hiç denediniz mi?... Bir tutam tütün kadar işe yaramaz bir şey satın almış olmayasınız?...

- Mösyö Hart, belki belli etmek istemiyorsunuz ama, bu konuya kafanız takılmış. Yine de işimizle ilgilendiğiniz için teşekkür ederim, içiniz tamamen rahat olsun. Önceki gece tatminkar sonuçlar aldığımız bir dizi denemeler yaptık. Yalnızca bu patlayıcının birkaç gramıyla kıyı boyundaki kocaman kaya parçaları incecik toz taneciklerine dönüştü.

Bu açıklama işittiğim patlamaların içyüzünü açığa çıkarıyordu. Mühendis Serkô konuşmasını sürdürdü:

- Nitekim aziz meslektaşım, hiç düş kırıklığına uğramadığımızı ileri sürebilirim. Bu patlayıcının etkileri hayal edileni tümüyle aşıyor. Binlerce tonluk mermiyle şarj edilirse, o zaman epey güçlü olacak; yer küremizi yıkacak ve Mars’la Jüpiter arasında patlayan o gezegen gibi küremizin parçalan uzaya dağılacak. Şundan da emin olun ki birkaç millik menzil içinde hangi gemi olursa olsun batırabilecek güçte. Hem de bunu çok uzun menzilli mermilere meydan okuyacak bir mesafeden yapacak... Buluşun zayıf noktası ateşleme düzeninin hâlâ ayarlanmamış olması; bu iş uzun zaman alıyor...

Daha fazla bir şey söylemek istemeyen bir adam gibi Mühendis Serkô susuyor ve ekliyor:

- Şu halde, Mösyö Hart, başladığım gibi bitireyim. Boyun eğin!... Hiç art düşüncesiz yeni yaşamınızı benimseyin!... Kendinizi bu yeraltı yaşamının zevkli dinginliklerine bırakın!... İyi oldu mu insan burada sağlığını korur; geçimsiz oldu mu onu burada düzeltip eski haline getirirler... Yurttaşınız da aynı şeyleri yaşadı!... Yazgınıza boyun eğin... Alabileceğiniz en doğru karar budur!

Bu sözlerin ardından, beni dostça selamladıktan sonra, tavsiyelerde bulunan bu adam yanımdan ayrılıyor. Gelgelelim sözlerinde, bakışlarında, tavırlarında öyle alaycı bir ifade var ki acaba öcümü almama fırsat verecek mi?...

Her ne olursa olsun, bu görüşmenin sonucunda, ateşleme ayarının oldukça karmaşık bir şey olduğunu kavradım. Öyle anlaşılıyor ki o birkaç millik bölge içinde Roch Patlayıcısının etkileri dehşet verici, kolay kolay baş edilir gibi değil, üstelik aynı bölgenin içinde veya ötesinde olsun, aynı etkilere karşı hiçbir gemi güvenlikte sayılamaz... ilgilileri bu konuda bir bilgilendirebilsem!...

-20 Ağustos- İki gün boyunca, hiçbir olay meydana gelmedi. Günlük gezintilerimi Back-Cup'ın son sınırlarına kadar ilerlettim. Akşam, elektrikli lambalar kemerlerin derinliklerini aydınlattıkları zaman, hapisanem olan bu mağaranın doğal harikalarını seyrederken ortalığı saran bu dini havanın etkisinde kalmamak mümkün değildi. Zaten umudumu hiç yitirmedim, duvarların arasında korsanların bilmediği bir yarık araştırıyorum; bulursam, oradan kaçmam mümkün olacak!... Gerçekten bir dışarı çıkarsam, bir geminin geçmesini beklemem gerekecek... Kaçışım Bee-Hive'da hemen anlaşılır... Yakalanmakta gecikmem... Hiç olmazsa... Onu düşünüyorum... Bir kayık... Küçük koyun dibinde palamarlanmış olan *Ebba*'nın kayığı... Ona binmeyi bir başarırısam... Boğazlardan geçerim... Saint-Georges ya da Hamilton Adası'na doğru yönelirim...

Gece vakti -saat yaklaşık olarak dokuz-gölün yüz metre kadar doğusunda bulunan doğal sütunlardan birinin dibine gidip kumdan halıya uzandım. Birkaç saniye sonra, etraftan kısa aralıklarla ilkin ayak sesleri, sonra birtakım konuşmalar kulağıma çalındı.

Sütunun dibindeki kayalığın arkasına olabildiğince büzülerek dikkatle kulak kabarttım...

Bu sesleri tanıyorum. Bunlar Ker Karraje ile Mühendis Serkö. Karşılıklı durmuşlar, İngilizce konuşuyorlar - Back-Cup'ta genellikle konuşulan dil İngilizce. Ne dediklerini anlamam kolay olacak.

Kuşkusuz söz konusu olan Thomas Roch ya da daha ziyade onun Silahı.

Ker Karraje:

- Sekiz gün sonra, diyor, *Ebba*'yla denize açılmayı düşünüyorum. Çeşitli parçaları getireceğim. Virginie Fabrikasında tamamlanmış olsalar gerek...

Mühendis Serkö:

- Onlar elimizin altında oldukları zaman, diye cevap veriyor, burada montajlarını yapacağım ve fırlatma rampalarını kuracağım. Ama her şeyden önce, kaçınılmaz gibi görünen bir işe girişmem gerekiyor...

Ker Karraje:

- Ne işi? diye soruyor.
- Adacığın bölme duvarını delme işi.
- Delmek mi?...
- Yalnızca bir tek kişinin geçebileceği oldukça dar bir geçit. Tıkaması kolay bir çeşit sıçan yolu. Ağız dışarıdan kayaların arasına kamufle edilecek.

- Ne için Serkö?...

- Yeraltı tünelinden başka, dışarıyla bir yerden irtibat kurmanın yararlı olacağını birçok kez düşünmüştüm.. Gelecekte başımıza neler geleceği belli olmaz...

Ker Karraje onun dikkatini çekiyor:

- Fakat o bölmeler çok kalın ve son derece katı bir maddeden oluşmuş...

Mühendis Serkö hemen cevap veriyor:

- Roch patlayıcısının birkaç parçacığıyla onlar incecik toz haline gelirler, sonra üzerlerine üfleme yeterli! Bu işi üzerime alıyorum!

Bu konuşmanın nasıl işime yaradığını anlamak zor sayılmaz.

Tünelden farklı bir yerden, Back-Cup'ın içerisiyle dışarı arasında irtibat kurulması söz konusu...

Bunun nasıl bir şans doğuracağını kimbilir?...

Ben tam böyle düşünürken Ker Karraje karşılık veriyor:

- Anlaşıldı Serkö, bir gün Back-Cup'ı savunmak zorunda kalırsak, hiçbir geminin oraya yaklaşmaması lazım; bunu önlemeliyiz... Üstelik sığınağımız rastlantı sonucu keşfedilebilir ya da ihbar sonucu ortaya çıkabilir...

Mühendis Serkö:

- Ne ihbardan, ne rastlantıdan korkmamıza gerek var... diye cevap veriyor.

- Kuşkusuz arkadaşlarımız için böyle bir şey düşünemeyiz, ama Simon Hart bakımından...

Mühendis Serkö:

- O mu! diye bağıyor. Böyle bir şey yapması için kaçmayı başarması gerekir... Hem Back-Cup'tan kaçılmaz!... Zaten, itiraf edeyim, bu yürekli adam ilgimi çekiyor... Ne de olsa bir meslektaş. Thomas Roch'un buluşuyla ilgili söylediklerinden çok fazla şeyi bilmesinden kuşkulaniyorum.. iyi birer dost gibi fizikten, mekanikten, balistikten söyleşerek sonunda öyle anlaşacağız ki ağzından her şeyi alacağım..

Mert ve duyarlı Kont d'Artigas:

- Boş ver! diye ekliyor. Gizi tümüyle ele geçirdiğimiz zaman, ondan kurtulmanın yoluna bakarız...

- Zamanımız var, Ker Karraje...

Şiddetle çarpan kalbimi bastırarak:

- Tanrı buna fırsat verirse, alçaklar! diye düşündüm.

Gerçekten Tanrı yakında yardım etmezse, neyi umut edebilirim?...

Konuşmalar başka konulara geçiyor ve Ker Karraje şu gözlemi yapıyor:

- Şimdi Serkö, patlayıcının formülünü bildiğimize göre, Thomas Roch'un her ne pahasına olursa olsun ateşleme aygıtının gizini de bize açıklaması gerekiyor...

Mühendis Serkö:

- Bu, şart, diye karşılık veriyor. Onu ikna etmeye çalışacağım. Aksi gibi, Thomas Roch bu konuda tartışmaktan kaçmıyor. Zaten, patlayıcıyı denemek için ateşleme aygıtından birkaç parça imal etmişti. Koridoru açmak için bize ondan yine yapacak...

Ker Karraje:

-Ama... Denizdeki baskınlarımız için... diye sordu.

- Sabır... Silahının bütün mermileri sonunda elimize geçecek...

- Bundan emin misin Serkö?...

- Eminim... Bedelini ödeyerek Ker Karraje.

Görüşme bu şekilde sona erdi, sonra, neyse ki beni fark etmeden uzaklaştılar. Mühendis Serkö biraz meslektaşını savunur gibi görünse de Kont d'Artigas hakkımda hiç iyi şeyler düşünüyormuş gibi değildi. En ufak bir kuşku duyduklarında beni göle atacakları kesin; bu durumda sadece kabaran deniz benim cesedimi tünelden geçirir.

-21 Ağustos - Ertesi gün, Mühendis Serkö geçidin delinmesi için en uygun yeri araştırmaya başladı. Geçit öyle bir yerde açılmalıydı ki dışardan hiçbir şüphe uyandırmamalıydı. Titiz araştırmaların ardından, deliğin kuzey duvarında açılması kararlaştırıldı. Burası, Bee-Hive'in ilk hücrelerine on metre mesafedeydi.

Geçidin hemen açılmasını diliyordum.

Kimbilir, belki benim kaçışıma yardımcı olabilirdi!... Ah! Keşke yüzmeyi bilseydim, o zaman tünel ağzının yerini tam olarak bildiğim için belki oradan kaçmayı denerdim. Gerçekten, gölün sahne

olduğu m¼cadele sırasında, balinanın son kuyruk darbesiyle yarılan suların altından t¼nel ağzının ¼st kısmı bir an i¼in g¼r¼nm¼řtü... Onu g¼rm¼řt¼m... Oyleyse denizin b¼y¼k gelgit olaylarında meydana çıkmaz mı? Dolunay ve yeni doğan ay d¼nemlerinde, deniz olağan seviyesinin altına, yani en alt seviyesine indiği zaman, m¼mk¼nd¼r ki... Bundan emin olmam gerekecek!

Bu g¼zlem ne işime yarayacak, bilmem, ama Back-Cup'tan ka¼mak i¼in hi¼bir şeyi g¼zden ka¼ırmamak zorundayım.

-29 Ağustos - Bu sabah, r¼mork¼r¼n hareketine tanık oluyorum. Herhalde Amerikan limanlarından birine yapılacak o yolculuk s¼z konusu. Ama¼, yapımı tamamlanmış olması gereken aygıtların teslim alınması.

Kont d'Artigas birkaç saniye M¼hendis Serk¼ ile g¼r¼ř¼yor. Oyle g¼r¼n¼yor ki m¼hendis onunla birlikte gitmeyecek. Kont birtakım emirler verir gibi. Sanırım s¼z konusu olan benim. Aracın platformuna ayak bastıktan sonra, yanında Kaptan Spade ve *Ebba* m¼rettebatıyla i¼eri iniyor. Kapak kapanır kapanmaz, r¼mork¼r¼ sulara dalıyor, su y¼zeyi hafif¼e ¼alkanıyor.

Saatler ge¼iyor, g¼n bitiyor. Sualtı aracı geri d¼nmediđine g¼re, bu yolculuk boyunca yelkenliyi ¼ekekeđi sonucuna varıyorum... Belki bu dolaylarda dolaşan gemileri batıracak!...

Bununla birlikte, oyle anlaşılıyor ki yelkenlinin yokluğu kısa s¼recek; zira gidiş ve d¼n¼ř i¼in sekiz g¼nl¼k bir zaman yeterli.

Ote yandan, hava durumu da *Ebba'nın* işini kolaylaştıracak; mağaranın i¼indeki havanın dinginliğinden bu sonuca varıyorum. Kaldı ki Bermuda Adalarındaki iklimi g¼z ¼n¼ne alırsak ilkbahar sonuyla yaz başlangıcı arasındayız. Ah! Hapisanemin duvarlarından bir ¼ıkıř yolu bulabilsem!...

TANRI RAST GETİRSİN!..

-29 Ağustostan 10 Eylülle - On üç gün geçti, *Ebba* hâlâ dönmedi. Yoksa doğrudan Amerika kıyısına gitmedi mi?... Back-Cup açıklarında bir iki korsanlık yaparak gecikti mi?... Ancak bana öyle geliyor ki Ker Karraje'nin aygıtları getirmekten başka işi olmasa gerek. Yoksa Virginie Fabrikası onların yapımını henüz tamamlamadı mı?...

Öte yandan Mühendis Serkö'nün hiç sabırsızlık göstermediğini görüyorum. Bana karşı her zamanki o çocuksu havasıyla bilinen davranışı sergiliyor; ancak yine bilinen nedenlerden ötürü bu davranışı hiç hoş karşılamıyorum. Sağlık durumumu merak eder gibi yapıyor, tam anlamıyla boyun eğmeye zorluyor, Ali Baba diye çağırıyor, yeryüzünde şu Bin Bir Gece Mağarasından daha büyüleyici bir yer olmadığına inandırmaya çalışıyor. Böylece ne vergi, ne harç ödemedi karnımı doyuruyor, ısınıyor, konutta oturuyor, giyiniyorum. Öyle ki mutlu bir prenslik olan Monaco sakinleri bile bu denli dertsiz tasasız bir yaşamın tadını çıkaramazlar...

Ara sıra, bu alaycı ağız kalabalığı karşısında yüzümün kızardığını hissediyorum, içimden bu acımasız alaycının gırtlığına sarılıp bir anda boğazlamak geçiyor... Sonra beni de öldürecekler... Ne fark eder?... Bu aşağılık Back-Cup ortamında yıllar yılı yaşamaya mahkum olmaksansa sonunu böyle getirmek daha iyi değil mi?...

Ne var ki mantık sözünü geçiriyor ve sonuçta omuz silkmekle yetiniyorum.

Thomas Roch'a gelince, *Ebba*'nın hareketinden bu yana geçen ilk günlerde onu pek az gördüm. Laboratuvarına kapanıyor, ara vermeden formülleriyle uğraşiyor. Elinin altına verilen bütün maddeleri kullandığını düşününce Back-Cup'la birlikte Bermuda Adalarını havaya uçuracak kadar patlayıcı yapmış olmasın!

Ateşleme aygıtının formülünü hiçbir zaman vermeye razı olmayacağını hâlâ umut ediyorum. Bu son gizi satın almak için Mühendis Serkö'nün çabalarının boşa çıkacağını da bekliyorum.. Acaba bu umudum da sönüp gider mi?...

-13 Eylül- Bugün, patlayıcının gücüne gözlerimle tanık oldum; aynı zamanda ateşleme aygıtının nasıl kullanıldığını gözlemledim.

Sabah saatlerinde, adamlar adacığın dış tarafıyla irtibat kurmak için önceden belirlenen duvarı delmeye başladılar.

Mühendisin yönetiminde, işçiler duvarın dibini kazarak işe koyuldular. Buradaki kireçli tabaka granitle boy ölçüşebilecek sertlikteydi. Güçlü kolların kullandığı kazmalarla ilk darbeleri indirdiler. Yalnız kazma kullanıldığından iş çok uzun, çok zahmetliydi. Zira Back-Cup eteklerinin bu kısmında duvar yirmi-yirmi beş metre kalınlığa ulaşıyordu. Ancak Roch Patlayıcısı sayesinde, bu işi oldukça kısa sürede tamamlamak mümkün olacaktı.

Gördüğüm şey beni hayli şaşırttı. Duvarın çökmesi, patlayıcı sayesinde gerçekten olağanüstü bir kolaylıkla gerçekleştirildi. Oysa kazmayla büyük çaba harcamadan bu duvarın parçalara ayrılması olanaksızdı.

Evet! O patlayıcının birkaç gramı kaya kütesini parçalamaya yetiyordu; kırıntılara ayırdı ve neredeyse un ufak toz haline getirdi.

Böylece buhar gibi onu üfleyip dağıtmak mümkündü! Evet! Yineliyorum, patlayıcının beş on gramı bir metreküp hacminde bir oyuk açıyor, top güllesinin patlamasına benzer sert bir gürültü çıkarıyor ve hava tabakalarını şiddetle sarsıyor.

Patlayıcı ilk kez çok küçük dozda kullanılmasına rağmen, duvarın çok yakınında bulunan bir sürü adam yere devrildi, içlerinden ikisi ağır şekilde yaralanmıştı; birkaç adım geriye itilen Mühendis Serkö bile yara bere içinde kaldı.

Bugüne dek icat edilen bütün yıkıcı güçlerden daha üstün olan bu maddenin meydana getirdiği sonuç bakın nasıl gerçekleşti:

Kayanın içinde ilk iş olarak yanlamasına on milimetre derinlik ve beş santimetre uzunlukta bir oyuk açıldı. Patlayıcının birkaç gramı oyuğun içine yerleştirildi. Hattâ oyuktaki patlayıcıyı sıkıştırmaya dahi gerek kalmadı.

Ardından, Thomas Roch duruma el attı. Elinde camdan küçük bir tüp tutuyordu; tüpün içinde zeytinyağını andıran mavimtrak bir sıvı vardı; sıvı havayla temas edince çok çabuk pıhtılaşıyordu. Oyuğun ağzına sıvıdan bir damla döktü, sonra çok telaş etmeden geri çekildi. Gerçekten de, ateşleme sonucu patlamanın meydana gelmesi için yaklaşık otuz beş saniye kadar bir sürenin geçmesi gerekiyordu. Patlama gerçekleştiği zaman, dağıtıp parçalama gücü öyleydi ki, bunu ısrarla söylüyorum, sınırsız bir güç olduğuna inanılabilir ve günümüzde bilinen yüzlerce patlayıcıdan binlerce kez üstün bir etkiye sahipti.

Bu koşullar altında, o kalın ve sert duvarın delinmesi sekiz günlük bir sürede tamamlandı.

-19 Eylül - Belirli bir süre, denizin alçalma ve yükselme olayını gözlemledim. Yirmi dört saatte iki kez meydana gelen bu olay sonucunda oluşan ters akıntılar deniz altı tünelini açıkça ortaya çıkarıyor. Şu halde, tuzlu gölün üstünde yüzen bir nesne tünel ağzının üst kısmı açığa çıktığından çekilen sularla birlikte dışarıya sürüklenebilir. Peki bu çekilme olayı gün dönümünde en alt seviyede gerçekleşmiyor mu?... Tam da o günlerde olduğumuza göre, bunu öğrenebilirim. Yarından sonra 21 Eylül, bugünse Eylül'ün 19'u, alçalan deniz suyunun üstünde tünel ağzının üst kıvrımını daha önce görmüştüm.

Öyleyse tünelden geçişi ben denemesem bile, göl suyuna atılan bir şişenin deniz alçal -masının son dakikalarında oradan geçme şansı olamaz mı?... Ve bir rastlantı, tanrısal bir rastlantı, sonucu bu şişe Back-Cup açıklarında bir gemi tarafından niçin bulunmasın?... Hattâ akıntılar onu Bermuda plajlarına niçin fırlatmasın?... Bu şişe bir de pusula içeriyorsa...

Kafam bu düşünceyle uğraşıyordu. Ardından karşıt düşünceler geliştireyordum: Bir şişe tüneli geçerken ya da açık denize ulaşmadan dıştaki sığ kayalıklara çarparak parçalanma riski taşır... Evet... Ama onun yerini, balık ağlarında destek işlevi görenlere benzeyen ağzı sıkıca kapalı küçük bir fiçı alırsa, bu fiçı kolay kırılır bir şişeden daha şanslı olacak ve açık denize ulaşabilecek...

-20 Eylül - Bu akşam, kimseye görünmeden gemilerden yağmalanmış çeşitli eşyaların istiflendiği depolardan birine girdim. Planlarım için çok elverişli olan küçük bir fiçı ele geçirdim.

Küçük fiçıyı ceketimin altına gizledikten sonra, Bee-Hive'a döndüm ve hücreme girdim. Sonra hiç zaman yitirmeden işe koyuldum.

Kağıt, mürekkep, kalem; hiçbir şeyim eksik değil. Bu anlatıda üç aydır günü gününe tutabildiğim notları bu malzemeye borçluyum.

Bir kağıda şunları yazıyorum:

“Amerika Birleşik Devletlerinin Kuzey Karolina eyaletinde, New-Berne yakınlarında, Healthful-House Hastanesinin 17 nolu pavyonunda kalan Thomas Roch ve bekçisi Gaydon ya da daha doğrusu Fransız Mühendis Simon Hart, 15 haziranda kaçırılarak Kont d’Artigas’ya ait olan *Ebba* Gemisine götürülmüşler ve 19 hazirandan beri orada bulunmaktadır. Şu anda, ikisi de, takma adı Kont d’Artigas olan Ker Karraje adlı korsanın sığınak olarak kullandığı bir mağaranın içine kapatılmışlardır. Bu adam, bir zamanlar Batı Pasifik dolaylarında korsanlık yapıyordu. Bu korkunç korsanın çetesi yüz kadar adamdan oluşmuştur. Sınırsız gücü olan Roch Patlayıcısını ele geçirdiği zaman, Ker Karraje korsanlık eylemlerine devam edecek ve işlediği suçların cezasız kalmasını iyice güvence altına alacaktır.

Dolayısıyla ilgili Devletlerin en kısa zamanda onun korsan yuvasını çökertmesi büyük önem taşımaktadır.

Korsan Ker Karraje’nin sığındığı mağara Back-Cup Adacığının içine açılmıştır. Oysa burası, yanılığa düşülerek faaliyete geçen bir yanardağ olarak algılanmıştı. Bermuda Adaları’nın batı ucunda yer alan adacık, doğudan sığ kayalıklarla çevrilidir, ancak güney, kuzey ve batıdan gemilerin yanaşmasına elverişlidir.

Dışarısı ile içerisi arasındaki irtibata gelince, bu şimdilik bir tünelle sağlanmaktadır. Tünel, batıda dar bir boğazın dibindedir ve ağzı su yüzeyinin birkaç metre altındadır. Back-Cup’ın içine girmek için, kuzeybatı kısmında delinerek açılmakta olan geçit tamamlanıncaya kadar, şimdilik bir sualtı aracına sahip olmak zorunludur.

Korsan Ker Karraje bu türden bir sualtı aracına sahiptir, - bu araç bizzat Kont d’Artigas tarafından yaptırılmış ve Charleston Körfezi’ndeki denemeler sırasında ortadan kaybolduğu varsayılmıştır. Bu römorkör yalnızca tünele giriş ve çıkışlarda değil, Bermuda dolaylarında sık sık ticaret gemilerine saldıran yelkenliyi çekmek için de kullanılmaktadır.

Batı Amerika limanlarında iyi nam salmış olan *Ebba* Yelkenlisinin bağlı olduğu liman küçük bir koydur; bu koy, bir kaya yığının arkasına gizlenmiş durumdadır, açık denizden görünmez ve adacığın batısında bulunur.

Back-Cup’a ve tercihen eskiden Bermudalı balıkçıların yerleşmiş olduğu batı tarafına bir çıkarma hareketine girişmeden önce, bölme duvarda patlayıcı mermilerle bir gedik açılması uygun düşer. Çıkarmanın ardından Back-Cup’ın içine girilmesi için bu gedik kolaylık sağlayacaktır.

Öte yandan, Roch Patlayıcısının devreye girip girmeyeceğini de önceden hesaba katmak gerekir. Beklenmedik bir saldırıyla karşılaşan Ker Karraje’nin Back-Cup’ı savunmak için o silahı kullanmaya kalkışması mümkündür. Şu da iyi bilinmeli ki bu silah bugüne dek hayal edilenlerin çok üstünde yıkıcı bir güce sahiptir ve etkileri bin yedi yüz-bin sekiz yüz metrelik bir alana yayılmaktadır. Ancak bu tehlikeli bölgenin kapsadığı alan değişebilir; ateşleme bir kez ayarlandı mı onu değiştirmek zaman alır. Söz konusu alanı aşan bir gemi adacığa zarar görmeden yaklaşabilir.

Bu belge bugün, 20 Eylül, akşam saat sekizde kaleme alınmış ve tarafımdan imzalanmıştır.

Mühendis SİMON HART.”

Kağıda döktüğüm yazının içeriği böyledi. Adacığa ilişkin söylenecek ne varsa söylemiş, yeni haritalardaki gerçeğe uygun yerini göstermişim. Öte yandan, Back-Cup’ın savunmasını güçlendirmek için Ker Karraje hazırlık yapacağından çok gecikmeden harekete geçmenin önemi yazıda belirtilmiş bulunuyordu. Pusulaya mağaranın bir planını da ekledim. Mağaranın iç arazi yapısı, tuzlu gölün konumu, Bee-Hive konutları, hücremin, Thomas Roch’un laboratuvarının, Ker Karraje’nin konutunun bulunduğu mevkiiler planda yer alıyordu. Ancak her şeyden önce pusulanın bulunması gerekiyordu,

acaba birinin eline geçecek miydi?...

Nihayet, belgeyi dayanıklı katranlı bir kumaş parçasına sardıktan sonra, küçük fiçiyi yerleştiriyorum. Fıçı yaklaşık on beş santimetre uzunluğu, sekiz santimetre genişliğinde ve demirle kaplı. Tamamen su geçmez ve hem tünel geçişinde, hem de dışarıdaki kayalardan alacağı darbelere karşı dayanacağına eminim.

Gelgelelim emin ellere ulaşacağı yerde, fiçinin, denizin geri çekilmesi durumunda adacığın kayalıklarına takılma riski yok değil! Yelkenli küçük koya girdiği zaman *Ebba* mürettebatı tarafından bulunabilir!... imzama taşıyan ve Ker Karraje'yi ihbar eden bu belge onun eline geçerse, Back-Cup'tan kaçma yollarını bir daha aklımın köşesinden bile geçiremem. Artık yazgıma boyun eğmek zorunda kalırım...

Gece oldu. Geceyi ne denli sabırsızlıkla beklediğimi tahmin edersiniz! Önceki gözlemlerime dayalı hesaplarıma göre, deniz alçalması saat sekiz kırk beşte olmalı; o anda, tünel ağzının üst kısmı yaklaşık elli beş santim kadar su yüzüne çıkacak. Su yüzeyiyle tünel kubbesi arasındaki yükseklik küçük fiçinin geçişi için oldukça yeterli sayılır. Zaten fiçiyi henüz içerden dışarıya doğru çekilen sular sürükleyebilsin diye alçalma olayından bir yarım saat önce fırlatmayı düşünüyorum.

Saat sekize doğru, tam alacakaranlıkta, hücremden ayrılıyorum. Yamaçlarda kimse yok. Tünelin bulunduğu duvara yöneliyorum. Bu tarafta yanan sonuncu lambanın ışığında, tünel ağzındaki kemerin üst kısmının suların dışına çıktığını görüyorum. Akıntı o tarafa doğru yöneliyor.

Göl seviyesine kadar kayalardan aşağı indikten sonra, tüm umutlarımla birlikte o kıymetli pusulayı taşıyan küçük fiçiyi fırlatıyorum. Fransız denizciler gibi mırıldanıyorum: "Tanrı rast getirsin, Tanrı rast getirsin!" Küçük fiçi ilkin kımıl tısız kalıyor, bir dalgayla yamaca geri dönüyor. Alçalmanın akıntısına kapılması için onu kuvvetle itmek zorunda kalıyorum...

Tamam, oldu. Yirmi saniye içinde tünel ağzında kayboldu...

Evet! Tanrı rast getirsin!... Tanrı küçük fiçimi kurtarsın!... Ker Karraje'nin bütün tehlikelerinden onu korusun ve bu korsan çetesi insanlık adaletinin ellerinden kurtulmasın!

SWORD'UN RÖMORKÖR TARAFINDAN BATIRILMASI

Uykusuz geçen bütün gece boyunca, o küçük fiçıyı düşündüm. Kayalara çarpar gibi oluşu kaç kez gözlerimin önüne geldi; küçük koyda bir kenara yanaşması ya da herhangi bir oyuğa takılıp kalışı kaç kez aklımdan geçti... başımdan aşağıya soğuk terler boşanıyordu... Sonunda tüneli aşıyor... Boğaza doğru yöneliyor... Çekilen deniz onu açıklara sürüklüyor... Ulu Tanrım! Eğer dalga tekrar onu geri getirip Back-Cup içine sokarsa... Doğan günle birlikte onu görürsem...

Günün ilk ışıklarıyla birlikte kalkıp kumsala doğru yola çıktım...

Bakıyorum... Tuzlu gölün dingin sularında hiçbir nesne seçilmiyor...

İlerleyen günlerde, geçit açma çalışması bili-

nen şekilde devam etti. Mühendis Serkö, 23 eylülde, öğleden sonra saat dörtte sonuncu kayayı patlattı. Geçiş sağlanmıştı, - yalnızca daracık bir yol açılmıştı, geçerken eğilmek gerekiyordu, ama yeterliydi. Dış tarafta, geçidin ağzı kıyının çalılıkları arasında kayboluyordu; önlem almak gerektiği zaman ağzını tıkamak kolaydı.

O günden itibaren, bu geçit sıkı koruma altına alındı; bu da pek doğaldı. Mağaraya girmek ya da çıkmak için bile kimsenin izin almadan geçmesi yasaktı... Yani oradan kaçmak olanaksız...

-25 Eylül- Bugün, sabah vakti, römorkör gölün derinliklerinden su üstüne çıktı. Kont d'Artigas, Kaptan Spade ve gemi mürettebatı dalgakırana yanaşıyorlar. *Ebba* tarafından getirilen mallar boşaltılıyor. Back-Cup'ın ihtiyacı olan küçük erzak balyaları, et kasaları ve konserveler, şarap ve rakı fiçıları görüyorum, -bunlardan başka Thomas Roch'u ilgilendiren bir sürü koli. Aynı zamanda, adamlar disk biçimini andıran çeşitli aygıt parçaları taşıyorlar.

Thomas Roch bu çalışmada hazır bulunuyor. Gözleri kıvılcımlar saçarak parlıyor. Parçalardan birini yakaladıktan sonra, inceliyor, memnuniyet belirten bir işaretle başını sallıyor. Sevincini tutarsız sözcüklerle dışa vurmadığını gözlemliyorum; eski Healthful-House hastasından eser kalmamış. Hattâ tedavisi olanaksız sanılan o kısmi deliliğin tümüyle iyileşip iyileşmediğini bile düşünüyorum!...

Nihayet Thomas Roch gölde hizmet gören kayığa biniyor. Mühendis Serkö laboratuvarına kadar ona eşlik ediyor. Römorkörün bütün yükü bir saat içinde öbür kıyıya taşınıyor.

Ker Karraje'ye gelince, Mühendis Serkö'yle yalnızca bir iki kelime konuştu. Öğleden sonra buluştular ve Bee-Hive'in önünde uzun süre dolaşarak görüştüler.

Görüşme bitince, geçide doğru yönelirler, yanlarında Kaptan Spade'la oraya girerler. Onların arkasından ben de girebilsem!... Back-Cup'a salt tükenmiş esintileri gelen Atlantik'in o can veren havasını bir an için olsun içime çekebilsem!...

-26 Eylül'den 10 Ekime - On beş gün geldi geçti. Thomas Roch ve Mühendis Serkö'nün yönetiminde aygıtların ayarları yapıldı. Sonra fırlatma rampalarının montajıyla uğraşıldı. Bunlar

küçük gerdeller takılmış, taşınabilir basit sehpalardı; *Ebba*'nın güvertesine ya da su seviyesinde kaldığı zaman römorkörün platformuna bile bunları monte etmek zor sayılmazdı.

Böylece, bir tek yelkenlisiyle Ker Karraje okyanusların efendisi olacaktı!... Hiçbir savaş gemisi tehlikeli bölgenin içine sokulamazdı ve *Ebba* mermi menzilininde dışında kalacaktı!... Ah! Hiç olmazsa pusulam binlerinin eline geçseydi... Şu Back-Cup sığınağını bir öğrenselerdi!... O zaman, onu yıkmak bir yana, hiç değilse erzak temin etmesini engellerlerdi!...

-20 Ekim - Bu sabah, römorkörü her zamanki yerinde göremeyince çok şaşırdım. Önceki gün, pil parçalarını yenilediklerini anımsıyorum; ancak bunun olağan bir revizyon olduğunu düşünmüştüm. Eğer gittiyse ve yeni geçit şimdi kullanılabilir hale geldiğine göre, civarda herhangi bir korsanlık seferi söz konusu. Çünkü Thomas Roch'a lazım olan aygıt ve parçaların hepsi artık Back-Cup'ta.

Ancak gün dönümü mevsimindeyiz. Bermuda denizi sık sık fırtınayla çalkalanır. Şiddetli rüzgar müthiş bir gürültüyle patlar. Mevsim değişikliği Back-Cup kraterinden hızla giren sert hava akımlarından hissediliyor; derin mağaranın içi yağmurla karışık şiddetle esen buharla doluyor. Nitekim yamaçlardaki kayalar su serpintileriyle yalayan tuzlu gölün suları da çalkalanıyor.

Ama yelkenlinin küçük Back-Cup koyundan ayrılmış olması kesin mi?... römorkörü yardım etse bile bu fırtınalı denize karşı koymak için çok hafif değil mi?...

Öte yandan, denizin birkaç metre altındaki dingin sularda seyredemediği için şiddetli dalgadan korkacak bir şeyi olmayan römorkörün yelkenliye eşlik etmeden yola çıkmış olmasına anlam vermeli?...

Sualtı aracının hangi nedenden ötürü yola çıktığını bilmiyorum, - üstelik uzun süreli bir yolculuk bu, zira gün boyu geri dönmedi.

Bu kez, Mühendis Serkö Back-Cup'ta kaldı. Yalnız Ker Karraje, Kaptan Spade, römorkör ve *Ebba* mürettebatı adacıktan ayrıldı...

Yaşam bu dört duvar arasına kapanmış insanlar sürüsünün ortasında, her zamanki tatsız tekdüzeliğiyle devam ediyor. Bütün zamanımı petek gözümde geçiriyorum. Uzun uzun düşünüyor, umutlanıyor, umutsuzluğa düşüyor, her gün biraz daha zayıflayan bir beklenti içinde akıntılara terk edilen o küçük fiçıya umut bağlıyorum. Ve büyük olasılıkla benden sonra yok olacak bu notları kaleme alıyorum...

Thomas Roch kendini tümüyle laboratuvarına verdi, - sanırım, ateşleme aygıtının yapımıyla uğraşılıyor. Bu aygıtın formülünü ne pahasına olursa olsun satmak istemeyeceği düşüncesi kafamda hâlâ saplantı olarak duruyor... Fakat buluşunu Ker Karraje'nin hizmetine vermekte duraksamayacağını da biliyorum.

Bee-Hive dolaylarında dolaşırken, sık sık Mühendis Serkö'yle karşılaşıyorum. Bu adam her seferinde benimle konuşmaya hazır olduğunu gösteriyor... Yalnız işin doğrusu, saygısızca, beni küçümseyerek yaklaşıyor.

Her şeyden konuşuyoruz, - nadiren de benim durumumdan laf açılıyor. Bu konuda acı acı yakınmaktan kaçmıyorum, çünkü yeniden alay etmeye başlayacak.

-22 Ekim- Bugün, Mühendis Serkö'ye yelkenlinin römorkörle birlikte denize açılıp açılmadığını sordum.

“Evet, Mösyö Simon Hart,” diye cevap verdi, “açık denizde hava ne denli berbat olursa olsun, korkunç dalgalarla dövülse de sevgili *Ebba*'mız bakımından korkacak bir şey yok!...”

- Yolculuk daha uzayacak mı?...

- Kırk sekiz saat içinde geri dönmesini bekliyoruz... Kış mevsiminin kesinlikle elve-

rişsiz hale getirdiği bu denizlerde fırtınalar başlamadan önce Kont d'Artigas'nın yapmaya karar verdiği son yolculuk bu.

- İş yolculuğu mu, yoksa gezi mi? diye sordum.

Mühendis Serkö gülümseyerek karşılık veriyor:

- İş yolculuğu, Mösyö Hart, iş yolculuğu! Artık aygıtlarımız tamam; güzel havalar geri geldiğinde, saldırıya geçmekten başka yapacağımız bir iş kalmadı...

- Zavallı gemilere karşı...

- Hem zavallı... Hem servet yüklü gemiler!

- Korsanlık, bunların cezasız kalmayacağını sanıyorsunuz, umarım! diye bağırdım.

- Sakin olun, sevgili meslektaşım, sakin olun!... Her şeyi biliyorsunuz; kimse asla Back-Cup sığınağını keşfedemez, kimse onun gizini ele veremez!... Zaten çok güçlü ve kullanılışı bu aygıtlarla adacığa yakından sokulan her gemiyi hiç zorlanmadan batırırız...

- Ama bir şartla, dedim, Thomas Roch silahını nasıl sattıysa ateşleme aygıtının formülünü de satarsa...

- O iş tamam, Mösyö Hart, o bakımdan hiç endişeniz olmasın.

Bu kesin cevap karşısında, eğer ikircikli ses tonundan Mühendis Serkö'nün laflarına bel bağlamamak gerektiğini hissetmesem, felaketin başımıza geldiği sonucuna varacaktım.

-25 Ekim - İçine bulaştığım bu korkunç serüvenden sonra, hâlâ nasıl hayatta kaldığıma hayret ediyorum!... Kırk sekiz saattir ara verdiğim bu notları bugün yeniden yazabilmem bir mucize! Şansım biraz yaver gitse, kurtulabilirdim!... Şimdi Bermuda limanlarından birinde olacaktım... Saint-Georges ya da Hamilton'da... Back-Cup sırları açığa çıkmış olacaktı... Her yana ihbar edilen yelkenli hiçbir limana uğrayamayacak, Back-Cup'ın erzakı tükenecekti... Ker Karraje'nin korsanları açlıktan ölüme mahkum edileceklerdi!...

Olan bitenler şöyle gelişti:

23 Ekim akşamı, saat sekize doğru, tarif edilemez bir sinirle hücremden çıktım. Sanki yakında gerçekleşecek tehlikeli olayı sezmiştim. Biraz sakinleşmeye çalışarak boş yere uykumu getirmeye çabalamıştım. Uyuyamamaktan umutsuzluğa düşerek dışarı çıktım.

Back-Cup'ın dışında, hava çok kötü olsa gerekti. Şiddetli rüzgar kraterden içeri giriyor, tuzlu gölün suyunu dalgalandırıyor.

Bee-Hive yamacına doğru yöneldim.

Bu saatte kimsecikler yoktu. Hava oldukça sıcak, atmosfer nemliydi. Arı kovanının bütün eşekarıları petek gözlerinin içine sokulmuşlardı.

Geçit ağzını bir adam bekliyordu; bunun yanında, ek bir önlem olarak dışarıdan geçidin ağzı kamufle edilmişti. Bu adam durduğu yerden yamaçları göremezdi. Üstelik sağ ve sol kıyının üstünde yalnızca iki lamba yanıyordu; öyle ki doğal sütun şeklindeki ormanda derin bir karanlık hüküm sürüyordu.

Karanlığın içinde yürüyordum; o anda, yanımdan biri geçti.

Thomas Roch'u tanıdım.

Ağır ağır yürüyordu. Her zamanki gibi düşüncelere dalmıştı, gergindi, kafası durmadan çalışıyordu.

Bu rastlantı onunla konuşmak için elverişli bir fırsat değil miydi?... Bilmediği şeyler konusunda büyük olasılıkla onu bilgilendirebilirdim... Bilmiyordu... Kimlerin ellerine düştüğünden habersiz

olsa gerekti... Kont d'Artigas'nın korsan Ker Karraje olduğundan kuşku bile duymamıştı belki... Buluşunun bir bölümünün nasıl bir haydutun eline geçtiğinden kuşkulanmıyordu... Kendisine ödenen mil-yonların asla tadını çıkaramayacağını ona söylemek gerekiyordu... Benim kadar onun da Back-Cup hapisanesinden kurtulma olasılığı yoktu... Evet! İnsani duygularına başvuracaktım; geriye kalan gizini saklamayı başaramazsa sorumlu olacağı felaketselere değinecektim...

Ben bu düşüncelere dalıp çıkarken sırtımdan sımsıkı tutulduğumu hissettim.

İki adam kollarımdan tutuyor, üçüncüsü karşımda dikiliyordu.

Seslenmek istedim.

İngilizce konuşan bu adam:

“Ses çıkarmayın!” dedi. “Siz, Simon Hart değil misiniz?...”

- Adımı nereden biliyorsunuz?...

- Sizi hücrenizden çıkarken gördüm...

- Peki siz kimsiniz?...

- İngiliz donanmasından Yüzbaşı Davon; Bermuda'da konaklayan *Standard* Gemisi subaylarından.

Öyle heyecanlanmışım ki bir an cevap bile veremedim, soluğum tıkanmıştı.

Yüzbaşı Davon ekledi:

- Sizi Ker Karraje'nin ellerinden kurtarmaya geldik. Fransız mucit Thomas Roch'la sizi kaçıracamız.

- Thomas Roch mu?... diye kekeledim.

- Evet... Sizin imzanızı taşıyan belge Saint-Georges'un bir kumsalında bulundu...

- Küçük fiçinin içinde, Yüzbaşı Davon... Tuzlu gölün sularına fırlattığım küçük fiçiyi...

Subay:

- Fiçinin içinde bir pusula vardı, diye cevap verdi. Back-Cup'ın Ker Karraje ve çetesine sığınak hizmeti gördüğünü o belgeden öğrendik... O sahte Kont d'Artigas, yani Ker Karraje, Healthful-House'dan iki adamın kaçırıldığı olayın faili...

- Ah! Yüzbaşı Davon...

- Şimdi, yitirecek bir saniye bile yok... Karanlıktan yararlanmak lazım...

- Bir şey daha Yüzbaşı Davon... Back-Cup içine nasıl girebildiniz?

- *Sword* denizaltısıyla... Altı aydır, Saint-Georges'da deneme yapıyordu...

- Bir denizaltı mı?...

- Evet... Şu kayaların dibinde bizi bekliyor.

- Orada!... Orada mı!... diye yineledim.

- Mösyö Hart, Ker Karraje'nin römorkörü nerede?...

- Üç haftadır ortalıkta yok...

- Ker Karraje, Back-Cup'ta değil mi?...

- Hayır, ama her an gelebilir; onu bekliyoruz.

Yüzbaşı Davon:

- Neyse, önemli değil! dedi. Söz konusu olan Ker Karraje değil... Bizim görevimiz Thomas Roch'u kaçırmak... Sizinle birlikte Mösyö Hart... İkiniz de *Sword*'da olmadan denizaltı bu gölü terk etmeyecek!... Saint-Georges'a geri dönmezse, bu benim başarısız kaldığım anlamına gelecek... Ve yeniden hareket başlayacak...

- *Sword* nerede, yüzbaşı?...

- Bu tarafta... Kumsalın karanlığında, oradan fark edilemez. Uyarılarınız sayesinde, mürettebatım

ve ben, sualtı tünelinin girişini bulduk. Neyse ki *Sword* burayı geçti... On dakikada gölün su yüzeyine çıktı... Adamlarımdan ikisi benimle birlikte geldiler... Planınızda belirttiğiniz gibi sizi hücreden çıkarken gördüm... Thomas Roch şu anda nerede biliyor musunuz?...

- Buradan birkaç adım ötede... Az önce buradan geçerek laboratuvarına gitti...

- Tanrı yardımcımız olsun, Mösyö Hart!

- Evet, Yüzbaşı Davon!”

Yüzbaşı, iki adam ve ben, gölü çevreleyen patikada ilerledik. Neredeyse on metre kadar uzaklaşmıştık ki Thomas Roch’u gördüm. Onun üstüne atılıp ses çıkarmaması için ağzını tıkadık; bağlayarak *Sword*’un bulunduğu yere götürdük. Bütün bunlar bir dakikadan az sürmüştü.

Sword, olsa olsa on tonilatoluk bir denizaltıydı, - dolayısıyla hem boyutları, hem gücü bakımından römorköre oranla çok zayıftı. Akümülatörle çalışan iki dinamosu vardı; akümülatörler Saint-Georges Limanı’nda on iki saat önce şarj edilmişti. Dinamolar pervanenin hareketini sağlıyordu. Ama ne olursa olsun, *Sword* bizi hapisneden kurtarıp özgürlüğümüze kavuşturmaya yeterdi, - hâlâ inanmadığım o özgürlüğe!... Nihayet Thomas Roch, Ker Karraje ile Mühendis Serkö’nün ellerinden kurtarılacaktı... Bu serseriler onun buluşundan yararlanabilirlerdi... Artık savaş gemilerinin adacığa yaklaşarak çıkarma yapmasına hiçbir şey engel olamazdı; geçitten zor kullanarak girecekler, korsanları ele geçireceklerdi...

İki adam Thomas Roch’u taşırken kimseyle karşılaşmamıştık... Hep birlikte *Sword*’un içine indik... Üst kapak kapatıldı... Depoları suyla doldu ... *Sword* dibe daldı... Kurtulmuştuk... Denizaltı su geçirmez ince duvarlarla ay-rılan üç bölümden oluşacak şekilde düzenlenmişti. Birinci bölümde akümülatörler ve makina dairesi bulunuyordu; bu bölüm baş taraftaki güverte girişinden kıç tarafa kadar uzanıyordu. İkinci bölüm, yani gemi kılavuzunun bulunduğu yer, denizaltının ortasındaydı. Buraya mercimek şeklindeki camları olan bir periskop monte edilmişti. Elektrikli bir borda fenerinden yayılan ışınlar su altını görmeyi sağlıyordu. Üçüncü bölüm ön taraftaydı; Thomas Roch ve ben oraya kapatılmıştık.

Arkadaşım ağzındaki tıkaçtan kurtulsa bile bağlarından kurtulamazdı. Olan bitenin bilincinde olduğuna da emin değildim...

Karşımıza herhengi bir engel çıkmazsa aynı gece Saint-Georges’a varmak umuduyla hemen hareket ettik.

Bölmenin kapısını ittikten sonra, ikinci bölümde Yüzbaşı Davon’nun yanma gittim. Dümen manevrasıyla görevli adamın yanındaydı.

Arka bölümde, makinist dahil üç kişi itici aygıtı devreye sokmak için yüzbaşının emirlerini bekliyordular.

O sırada:

“Yüzbaşı Davon,” dedim, “sanırım Thomas Roch’un tek başına kalmasında hiçbir sakınca yok... Tünelin ağzını bulmak için size yardımcı olabilirim...”

- Evet... Yanımdan ayrılmayın, Mösyö Hart.

O anda, saat tam olarak sekizi otuz yedi dakika geçiyordu. Periskoba yansıyan elektrikli borda fenerinin ışınları *Sword*’un yol aldığı derinlikleri belirsiz bir şekilde aydınlatıyordu. Denizaltının bulunduğu yamaçtan başlayarak gölü boyu boyunca aşmak zorundaydık. Tünel ağzını bulmak mümkün olsa da elbette kolay olmayacaktı. Kıyıları izleyerek kısa zamanda onu bulmamamız olanaksızdı. Sonra tünelden yavaşça geçip duvarlara çarpmaktan sakınarak *Sword* tekrar su üstüne çıkacak ve Saint-Georges’a doğru yol alacaktı.

Yüzbaşıya:

- Ne kadar derinlikteyiz? diye sordum.

- Dört buçuk metre.

- Daha fazla derine dalmaya gerek yok, dedim. Gün dönümündeki büyük gelgit olayında yaptığım gözleme göre tünelin ortasında olmalıyız.

-*All right!* diye cevap verdi yüzbaşı.

Evet! *All right*, sanki Tanrı bu sözcükleri subayın ağzından söylüyordu... Aslında dilekleri için daha iyi birini seçemezdi!

Borda fenerinin ışığında yüzbaşıya baktım. Otuz yaşlarında bir adamdı, soğuk, sakin, yüz ifadesi kararlı, -doğuştan gelen aldırmaazlığıyla tam anlamıyla bir İngiliz subayı- sanki *Standard* Gemisindeymiş gibi heyecansız, olağanüstü bir soğukkanlılıkla, hattâ bir makinanın işleyişi gibi hareket ediyordu.

- Tüneli geçerken, dedi, uzunluğunun kırk metre kadar olduğunu kestirdim...

- Evet... Bir uçtan öbürüne kırk metre kadar Yüzbaşı Davon...

Gerçekten de, kıyı seviyesinde delinen geçit yaklaşık otuz metre olduğuna göre, bu uzunluk doğru olsa gerekti.

Makiniste pervaneyi çalıştırma emri verildi.

Sword yamaca çarpmaktan çekinerek oldukça yavaş bir hızla ilerledi. Ara sıra, borda fenerinden yansıyan ışıkta karanlık bir kütle belirince, yamaca hayli yaklaştığı anlaşılıyordu. O zaman bir dümen hareketi izlenen yönü doğrultuyordu. Ancak bir sualtı aracını açık denizde kullanmak ne denli zor olsa da şu gölün dibindeki sulara kullanmaktan daha zor olamazdı!

Beş dakikalık bir ilerlemeden sonra, *Sword*'un daldığı derinlik dört beş metreyi bulmuştu ve hâlâ tünel ağzına ulaşamamıştı.

O sırada:

“Yüzbaşı Davon, dedim, belki su yüzüne çıkmak daha akıllıca olacak. O zaman tünel ağzının bulunduğu duvarı daha iyi görebiliriz.

- Ben de aynı kanıdayım, Mösyö Hart, orasını bize tam olarak gösterebilirseniz...

- Gösterebilirim.

- Güzel.

İhtiyat olarak borda feneri söndürüldü ve göl yeniden karanlığa gömüldü. Aldığı emir üzerine makinist pompaları çalıştırdı, ağırlığı hafifleyen *Sword* yavaş yavaş su üstüne çıktı.

Ben yerimde kalmıştım. Periskop camlarından bakarak pozisyonumuzu belirleyecektim.

Nihayet, *Sword* suyun bir ayak üstüne çıkınca, yukarı doğru hareketini kesti.

Yamaç lambasının aydınlattığı bu tarafta Bee-Hive duvarını tanıdım.

Yüzbaşı Davon soruyor:

- Sizin görüşünüz ne?...

- Epeyce kuzeye düştük... Tünel ağzı mağaranın batısında.

- Yamaçlarda kimse var mı?...

- Kimsecikler yok.

- Bu, çok iyi, Mösyö Hart. Su üstünde kalacağız. Sonra sizin göstereceğiniz duvarı bulunca, *Sword* dalacak...

Yapılacak en iyi iş buydu. Gemi kılavuzu çok yaklaştığı yamaçtan *Sword*'u uzaklaştırdıktan sonra, onu tünelin tam ortasına doğru yönlendirdi. Dümen hafifçe yükseldi ve pervanesi tarafından itilen

araç doğru yönü buldu.

Tünel ağzına on metre kadar kalmıştı ki aracın durmasını emrettim. Elektrik akımı kesilir kesilmez *Sword* durdu, su kapaklarını açtı, depolarını suyla doldurdu ve yavaşça daldı.

O zaman periskop feneri devreye girdi ve duvarın karanlık kısmında, fener ışınlarını yansıtmayan bir tür siyah çember belirdi.

- Orada... Tünel orada! diye haykırdım.

Bu hapisaneden kaçmayı düşündüğüm kapı değil miydi *ol*... Özgürlük açık denizde beni beklemiyor muydu?...

Sword yavaşça tünel ağzına yöneldi...

Ah!... Ne kötü talihsizlik! Bu darbeye nasıl dayanabilmişim?... Yüreğim nasıl durmamıştı?...

En az yirmi metre ilerde, tünelin derinliklerinde belirsiz bir ışık göze çarpıyordu. Işık bize doğru ilerliyordu. Ker Karraje'nin sualtı aracından yansıyan ışıktan başka bir şey olamazdı bu.

- Römorkör!... diye bağırdım. Yüzbaşı... Römorkör Back-Cup'a geri dönüyor!...

Yüzbaşı Davon:

- Makinalar tornistan! diye emir verdi.

Sword tam tünele gireceği anda geriledi.

Belki kaçmak için bir şansımız vardı; çünkü yüzbaşı hemen feneri söndürmüştü ve büyük olasılıkla ne Kaptan Spade ne de adamlarından herhangi biri *Sword*'u fark etmemişlerdi. Belki denizaltı geri çekilerek römorköre yol açmıştı... Belki de karanlık kütle gölün derinliklerine karışmıştı... Belki römorkör de-nizaltıyı görmeden geçecekti... Yanaşacağı yere geldiği zaman, *Sword* tekrar hareket edecekti... Ve tünel ağzına yönelecekti... *Sword*'un pervanesi tersine döndü, güneydeki yamaca doğru geri geldik... Birkaç saniye sonra, artık *Sword*'un beklemesine gerek kalmayacaktı...

Hayır!... Kaptan Spade, tünelden geçmeye hazırlanan bir sualtı aracının farkına varmıştı. Göl sularında onu izlemeye hazırlanıyordu. Ker Karraje'nin güçlü aracı tarafından saldırıya uğrayınca bu dayanıksız denizaltı ne yapabilirdi?...

O zaman Yüzbaşı Davon bana dönerek:

- Mösyö Hart, dedi, Thomas Roch'un bulunduğu bölüme geri dönün... Ben kıçtaraftaki bölümü kapatırken siz de kapıyı kapatın... Çarpışırsak, duvarlar sayesinde *Sword*'un batmaması mümkün...

Bu tehlike karşısında soğukkanlılığını kaybetmeyen yüzbaşının elini sıktıktan sonra, ön tarafa, Thomas Roch'un yanına döndüm... Kapıyı kapadım ve koyu karanlıkta bekledim.

O zaman, *Sword*'un römorkörden kaçmak için birtakım manevralar yaptığını hissettim. Onun menziline, çepeçevre dönüşlerinden, dalışlarından kurtulmaya çalışıyordu. Kah bir darbeden kurtulmak için aniden manevra yapıyor, kah su yüzüne çıkıyor ya da gölün en derin yerlerine dalıyordu. Eşit olmayan güçlerde iki deniz canavarı gibi bulanık suların altında manevra yapan iki aracın mücadelesini bir düşünün!

Birkaç dakika geçti... Römorkörün takibinin sona erip ermediğini, *Sword*'un nihayet tünelden geçip geçmediğini düşündüm...

Bir çarpışma meydana geldi... Sanki çok şiddetli bir darbeydi... Ama hayal kuracak vaktim yoktu, - işin doğrusu, *Sword* sancak tarafından, böğründen çarpışmıştı... Belki o anda, gövde sacı darbeye direnmişti!... Fakat aksi halde, bölümlerden biri su alıyor olabilirdi!...

Hemen arkasından, ikinci bir darbe, bu kez çok şiddetle *Sword*'u geri itti. Sanki römorkörün burnu tarafından kaldırılmış, adeta aşağı doğru inerek ikiye biçilmişti. Sonra dikildiğini hissettim, ön taraf yukarı kalkarak arka bölüme gelen suların ağırlığıyla batmaya başladı...

Thomas Roch ve ben bir yere tutunmaya fırsat bulamadan, ansızın birbirimizin üstüne devrildik.. Nihayet sacın parçalandığını anladığım bir gürültüyle son darbeyi alan *Sword* dibe oturdu ve hareketsiz kaldı...

Ondan sonra ne olmuştu?... Kendimi kaybettiğimden bilmiyordum.

Daha sonra, saatler -uzun saatler- geçtiğini öğrendim. Anımsadığım tek düşünce şöyleydi:

- Ölürsem, hiç olmazsa Thomas Roch ve gizi de benimle birlikte ölür... Ve Back-Cup korsanları suçlarının cezasını çekmekten kurtulamazlar!

BEKLEYİŞ

Çok geçmeden kendime geldim. Hücremin asma yatağına uzanıp kaldığımı fark ediyorum. Orada, belki otuz saattir böyle yatmıştım.

Tek başına değilim. Mühendis Serkō yanımda. Bana gereken özeni gösterdi, bizzat tedavi etti, - ama sanırım, bir dost gibi değil de kendisinden gerekli açıklamalar beklenen bir adam gibi davrandı; ortak çıkarları gerektirirse benden kurtulma olasılığı da var tabii.

Hâlâ çok güçsüzüm adım atacak halim yok. Gölün suları içeri girerken, az kalsın o daracık bölmenin içinde havasızlıktan boğulacaktım. Serkō bu serüveni ağzımdan almak için yanıp tutuşuyor!... Evet... Ama çenemi sıkı tutacağım.

Her şeyden önce, Yüzbaşı Davon'la *Sword* mürettebatının nerede olduğunu düşünüyorum. O yürekli İngilizler çarpışma sırasında öldüler mi acaba?... Yoksa bizim gibi sağ salim hayattalar mı? - *Sword*'la römorkörün çarpışmalarından sonra, aslında Thomas Roch'un da benim gibi hayatta kaldığını varsayıyorum...

Mühendis Serkō ilk sorusunu soruyor:

- Bana olan biteni açıklar mısınız, Mösyö Hart?

Karşılık vermek yerine kafamdan onu sorgulamak geçiyor.

- Ya Thomas Roch nerede?... diye sordum.

Buyurgan bir ses tonuyla yineliyor:

- Onun sağlığı çok iyi, Mösyö Hart... Neler oldu?...

- ilk önce, ötekiler... Ötekilerin ne olduğunu bana söyler misiniz? dedim.

Bana kötü kötü bakmaya başlayan Mühendis Serkō:

- Ötekiler kim?... diye soruyor.

- Bana ve Thomas Roch'a saldıran o adamlar... Ağzımızı tıkayan adamlar... Bizi götürüp içeri tıktılar... Nereye?... Onu bile bilmiyorum!

İyice düşünüp taşındıktan sonra, en doğrusunun şaşırmış gibi davranmak olduğuna karar verdim. O akşam, ne olayın faillerini tanımaya, ne de kendimi toparlamaya fırsat bulamadan ani bir saldırıya uğramıştım.

Mühendis Serkō:

- O adamlar, dedi, sonlarının ne olduğunu öğreneceksiniz... Ama önce, tüm bunlar nasıl meydana geldi, bana onu söyleyin...

Üçüncü kez aynı soruyu yinelerken, sesinden çıkan tehditkar tondan benden hangi konuda şüphelendiklerini anlıyorum. Öte yandan, dışarıyla hiçbir ilişkim olmadığının kesinleşmesi için küçük fiçıda bulunan pusulamın Ker Karraje'nin eline geçmemiş olması lazım... Küçük fiçi Bermuda makamlarınca bulunduğu göre, korsanın eline geçmemiş... O zaman bana yöneltilecek böylesi bir suçlama hiçbir geçerli nedene dayanamaz.

Nitekim kısa kısa anlatmaya başlıyorum. Önceki gün, akşam saat sekize doğru, yamaçta

geziniyordum. Thomas Roch'un laboratuvarına doğru gittiğini gördüm. O anda, üç kişi beni arkamdan yakaladı... Ağzımı tıkayıp gözlerimi bantladılar. Sürüklendiğimi, sonra başka bir adamla birlikte bir çeşit oyuğa sokulduğumu hissettim. Çıkardığı seslerden yanımdaki adamın eski hastam olduğunu anlamıştım... Sanırım, suda yüzen bir araçtaydık... Doğal olarak bu araç geri dönen römorkör olamaz mıydı?... Sonra araç galiba sulara daldı... O sırada, bir darbe sonucu oyuğun içinde yere düştüm, çok geçmeden havasız kaldım... Sonunda kendimi kaybetmişim.. Bundan başka bir şey bilmiyorum..

Mühendis Serkö bütün dikkatini vererek beni dinliyordu; bakışları sert, alını kırış kırıştı. Gelgelelim gerçeği söylediğime tam anlamıyla inanmış görünmüyor.

Üç kişinin üzerinize atıldığını söylüyorsunuz, öyle mi? diye soruyor.

- Evet... Onları sizin adamlarınız zannettim... Bana yaklaştıklarını görmedim... Kim onlar?

- Dillerini bilmeniz gereken yabancılar!...

- Konuşmadılar.

- Hangi ulustan olduklarını bilmiyor musunuz?

- Yok.

- Mağaranın içine hangi maksatla girdiklerini bilmiyor musunuz?

- Bilmiyorum.

- Peki bu konuda fikriniz ne?...

- Fikrim mi, Mösyö Serkö?... Yıneliyorum, Kont d'Artigas'dan emir alan korsanlarınızdan iki üç kişinin beni tuzlu göle atacağını zannettim... Thomas Roch'a da aynı şeyi yapacaklardı... Bütün gizleri elinize geçirdiğinize göre -siz de bana böyle söylemişsiniz- benim gibi ondan kurtulmamanız için herhangi bir neden kalmamıştı...

Her zamanki alaycı tavrını takınmayan Mühendis Serkö:

- Gerçekten Mösyö Hart, dedi, böyle mi düşündünüz...

- Evet... Ama yanıldığımı anlamakta gecikmedim, itiraf edeyim, gözlerimdeki banttan kurtulduğum zaman kendimi römorkörün bölümlerinden birinde buldum.

- O, römorkör değildi, tünelden içeri giren aynı türden bir araçtı...

- Bir sualtı aracı mı?... diye haykırdım.

- Evet... İçinde Thomas Roch'la sizi kaçırmakla görevli adamlar vardı...

Şaşırmış gibi yapmaya devam ederek:

- Bizi kaçırmak mı?...

Mühendis Serkö yineledi:

- Bu olay hakkında ne düşündüğünüzü soruyorum size...

- Ne düşündüğüm mü?... Bana göre, bunun akla yatkın bir tek açıklaması var. Sığınağınızın gizi ihbar edilmediyse ki ne siz, ne de adamlarınız tedbirsizce davranmayacağına göre, böyle bir ihanetin nasıl meydana geldiğini bilemem, kanımca, civarda denemeler yapan bu denizaltı rastlantı sonucu tünel ağzını keşfetti... İçeri girdikten sonra, göl suyunun üzerine çıktı... Birtakım insanların mağaranın içinde barındığını görüp hayrete düşen mürettebat karşısına çıkan ilk kişiyi ele geçirdi... Yani Thomas Roch ve beni... Belki başkalarını da... Fakat, aslında bilmiyorum...

Mühendis Serkö çok ciddilemişti, inandırmaya çalıştığım varsayımın açığını mı sezdi acaba?... Çok şey bildiğim halde söylemek istemediğimi mi sanıyor?... Her neyse, cevabımı kabul eder görünüyor ve ekliyor:

“Gerçekten de, Mösyö Hart, olaylar böyle gelişti ve yabancı bir araç tünelden geçmek istedi, o anda römorkör tünelden çıkıyordu ve çarpıştılar... diğer araç çarpışmanın kurbanı oldu... Ama biz,

hemcinslerimizi ölüme terk edecek adamlar değiliz... Zaten, sizin ve Thomas Roch'un ortadan kayboluşu hemen fark edilmişti... Çok değerli iki yaşamı kurtarmak gerekiyordu... işe koyulduk... Adamlarımız arasında usta dalgıçlar var... gölün derinliklerine daldılar... *Sword*'un gövdesine halatlar geçirdiler...

- *Sword* mu?... diye sordum.

- Su yüzeyine çıktığı zaman, aracın ön tarafında okuduğumuz isim bu... Sizi tekrar bulmak çok güzeldi -ama kendinizde değildiniz- fakat hâlâ soluk alıyordunuz, sizi yeniden hayata döndürebilmek ne mutluluktu!... Ne yazık ki *Sword*'u kumanda eden subay ve mürettebatı için çabalarımız boşa gitti... Darbe onların bulunduğu arka bölümle orta bölümü parçalamıştı; bu talihsizliklerini yaşamlarıyla ödediler... Sizin söylediğiniz gibi, bizim gizemli sığınağımızın bulunması yalnız rastlantıya bağlı.”

Yüzbaşı Davon ve arkadaşlarının ölümünü öğrenince, kalbim sıkıştı. Fakat oynadığım role sadık kalarak onları hiç tanımamış gibi yaptım... Tanımıyormuş göründüm... Kendimi tutmam gerekiyordu... *Sword*'un subayıyla aramda hiçbir gizli ilişki olmadığına onu inandırıp kuşku uyandırmamam çok önemliydi... Kimbilir belki Mühendis Serkö *Sword*'un ortaya çıkışını yalnızca bir “rastlantıya” bağlıyordu! Uydurduğum açıklamaları hiç değilse bir süreliğine kabul etmesi için hiçbir nedeni yoktu!...

Sözün kısası, özgürlüğüme kavuşmak için ele geçen umulmadık fırsat yitip gitmişti... Böyle bir fırsat tekrar çıkar mıydı?... Her ne olursa olsun, pusulam takımadada bulunan İngiliz makamlarının eline geçtiğine göre, korsan Ker Karraje olayını öğrenmişlerdi. *Sword* Bermuda'ya geri dönmeyince, Back-Cup Adacığ'na karşı yeni bir hareket başlayacağına kuşku yoktu. Zaten o talihsiz karşılaşma olmasaydı, yani *Sword* tünelden çıkarken römorkör içeri giriyor olmasaydı, şu anda bu hapisede kalıyor olmayacaktım!

Hiç kuşku uyandırmadan her zamanki yaşantıma geri döndüm. Mağaranın içinde hâlâ elimi kolumu sallayarak dolaşıyordum.

Bu son serüvenin Thomas Roch bakımından hiçbir üzücü sonuç doğurmadığı kesin. Beni nasıl kurtardılarsa, uygulan olumlu tedavi onu da kurtardı. Zihinsel yetenekleri tam anlamıyla yerinde; tekrar çalışmaya başladı, bütün günlerini laboratuvarında geçiriyor.

Ebba'ya gelince, son yolculuğundan küçük balyalar, sandıklar, değişik türden bir yığın eşya getirdi. Bu mallara bakarken, son korsanlık seferinde, birçok geminin yağmalandığı sonucuna vardım.

Bu arada, rampaların kurulmasına ilişkin çalışma etkin biçimde sürdürüldü. Aygıtların miktarı elli kadar vardı. Eğer Ker Karraje ve Mühendis Serkö, Back-Cup'ı savunmak zorunda kalırlarsa, her saldırıya karşı üç ya da dört patlayıcı adacığ güvence altına almaya yetecek. Üstelik onların menziline giren hiçbir gemi batmaktan kurtulamayacak. Şimdi şunu düşünüyorum; Back-Cup'ı savunmak için hazırlığa başlamaları mümkün değil mi? Bu durumu korsanlar açısından yorumlayalım: “*Sword*'un göl sularında görünüşü rastlantı sonucuydu, durumumuzda hiç değişiklik olmayacak ve hiçbir güç, hattâ İngiltere bile *Sword*'u adacığın içinde aramayı düşünmeyecek. Fakat bunun tersine, bilinmeyen bir ihbar sonucu, Back-Cup'ın Ker Karraje'nin sığınağı olduğu öğrenildiyse ve *Sword*'un seferi adacığ karşı ilk girişimse, farklı koşullarda ikinci bir girişimi beklemek gerekir. Bu, ya uzaktan bir saldırı, ya da çıkarma hareketi olabilir. Şu halde, Back-Cup'ı terk etmeden ve mallarımızı kaçırmadan önce, Roch Patlayıcısını savunma amaçlı kullanmamız gerekiyor.” Kanımca, bu düşünceyi daha da geliştirerek korsanlar şöyle diyeceklerdir:

“Healthful-House'dan iki adamı kaçırma olayıyla, her ne şekilde olursa olsun, bu ihbar arasında bir bağlantı var mı?... Thomas Roch ve bekçisinin Back-Cup'a kapatıldıklarını biliyorlar mı?... Bu

kaçırmanın korsan Ker Karraje'nin çıkarları için gerçekleştirildiği biliniyor mu?... Amerikalılar, İngilizler, Fransızlar, Almanlar, Ruslar adacığa yapılacak herhangi bir saldırıda başarısızlığa mahkum olacaklarından mı korkuyorlar?..."

Bununla birlikte, tüm bunların bilindiğini varsaysak bile, karşılaşılabilecek tehlikeler ne denli büyük olursa olsun, kendisiyle uğraşmaktan geri kalmayacaklarını Ker Karraje anlamış olsa gerekti. Temel ortak çıkarlar, kamu güvenliği ve insanlık adına sığınağının yok edilmesi kaçınılmazdı. Korsan ve suç ortakları önce Batı Pasifik denizlerini haraca kestikten sonra, şimdi Batı Atlantik dolaylarını talan ediyorlar... Her ne pahasına olursa olsun, onları yok etmek gerekir!

Her koşulda ve sadece sonuncu varsayımı hesaba katsak bile, Back-Cup mağarasında yaşayanların sürekli gözetim altında tutulması gerekiyordu. Nitekim, bu günden başlayarak çok sıkı koşullar altında denetim yapılmaya başlandı. Tünelden geçmeye gerek görmeden geçidi kullanarak korsanlar dışarıyı aralıksız gözlüyorlar. Kıyılardaki kayalıkların arkasına gizlenerek gece gündüz ufkun çeşidi noktalarını denetliyorlar. Bu işi sabah ve akşam değişen on ikişer kişilik gruplar halinde gerçekleştiriyorlar. Açık denizde görülen her gemi ya da kıyıya sokulan herhangi bir gemi hemen bildirilecek.

Umutsuz bir tekdüzelik içinde günler akıp gitti. Aslında, Back-Cup'ın ilk günlerdeki gibi güvenlik içinde olmadığı hissediliyor. Bezgin ve belirsiz bir endişe hüküm sürüyor. Kıyı gözcülerinin her an bir saldırı haberi vermesinden korkuluyor. Durum artık *Sword*'un gelişinden öncekine benzemiyor. Cesur Yüzbaşı Davon ve mürettebatı, siz insanlık davası için yaşamınızı feda ettiniz; İngiltere ve uygar Devletler bunu unutmazlar!

Şimdi savunma yöntemleri ne denli güçlü olursa olsun, belli etmemeye çabalıyorlar ama boşuna, Ker Karraje, Mühendis Serkö ve Kaptan Spade'in kafalarının altüst olduğu besbelli. Nitekim sık sık fısıltı halinde konuşuyorlar. Belki mallarını kaçırarak Back-Cup'ı terk etme konusunu tartışıyorlar; çünkü eğer sığınak açığa çıktıysa, kıtlığın sonlarını hazırlayacağını da biliyorlar.

Bu bakımdan gerçeği tam olarak bilmiyorum ama, önemli olan o küçük fiçıyı tünelden dışarı fırlatmamdan hiç kuşkulananmamaları... Tanrının yardımıyla küçük fiçı Bermudalılarının eline geçmişti. Mühendis Serkö bu konuda bana hiçbir imada bulunmadı, buna eminim. Hayır ne kuşkuluyorlar, ne de kuşkulu kişiyim. Kont d'Artigas'yı yeterince tanıyorum, başka türlü olsaydı, beni çoktan Yüzbaşı Davon'la *Sword* mürettebatının yok olduğu suların dibine gönderirdi.

Çevremizdeki denizler, önümüzdeki günlerde, şiddetli kış fırtınalarıyla karşı karşıya kalacak. Adacığın tepesinde dehşetli rüzgarlar uğulduyor.

Doğal sütun oluşturan ormandan gelen hava akımları olağanüstü sesler çıkarıyorlar. Mağara dev bir müzik aletinin armoni odasını andırıyor. Bu uğultular arada bir öyle şiddetli çıkıyor ki bir deniz filusunun top seslerini bastırabilir. Fırtınadan kaçan çok sayıda deniz kuşu içeri giriyor ve çok seyrek durgunluk anlarında acı çığlıklarıyla kulaklarımızı sağır ediyorlar.

Böylesine kötü bir havada yelkenlinin açık denize çıkamayacağını söylemeye gerek yok. Zaten bu da sorun değil, zira Back-Cup bütün mevsim kendisine yetecek erzakını depoladı. Sanırım bundan böyle, Kont d'Artigas *Ebba*'sıyla Amerikan kıyılarında dolaşmak için pek aceleci davranmayacak. Bu durumda yakalanma tehlikesini göze alması lazım. Zira artık varsıl yat sahibi olarak değil de korsan Ker Karraje'nin layık olduğu şekilde kabul görecektir!

Bununla birlikte, *Sword*'un ortaya çıkışının adacığa karşı bir hareket başlangıcı olup olmadığını düşünüyorum. Kamu adına kovuşturma açıldı mı acaba? Bu Back-Cup'ın geleceği bakımından son derece önemli bir durum.

Nitekim bir gün -çok ihtiyatlı davranarak ve kuşku uyandırmamaya dikkat ederek- bu konuda Mühendis Serkö'nün ağzını arıyorum.

Thomas Roch'un laboratuvarının yakınlarında bir yerdeydik. Görüşme birkaç dakikadır sürüyordu, o sırada Mühendis Serkö bir İngiliz denizaltısının gölün sularında görünmesinin olağandışı bir şey olduğunu söyledi. Bu kez bana öyle geldi ki Ker Karraje çetesine karşı bir girişim yapıldığına inanmaya başlıyordu.

Onu sormak istediğim soruya yönlendirmek için:

“Ben, aynı kanıda değilim,” diye karşılık verdim.

- Peki neden?... diye sordu.

- Çünkü sığınağınız bilinseydi, mağaraya girmek, hiç olmazsa Back-Cup'ı yıkmak için çoktan yeni bir girişim yapılmış olurdu.

Mühendis Serkö:

- Onu yıkmak mı? diye haykırıyor... Onu yıkmak!... Ama bu, şu anda elimizin altında bulunan savunma silahları düşünüldüğünde çok tehlikeli bir şey olurdu!...

- Bunu bilmiyorlar, Mösyö Serkö. Ne eski, ne yeni kıtada, Healthful-House'daki kaçırma olayının sizin amaçlarınız için gerçekleştirildiği bilinmiyor... Thomas Roch'un buluşunu ele geçirmeyi başardığınızda...

Mühendis Serkö bu sözlerime hiç cevap vermiyor, zaten cevabı da olamaz.

Konuşmayı sürdürüyorum:

“Yani bu adacığın yok edilmesini isteyen deniz kuvvetleri filosu, saldırmakta duraksamayacaktır... Mermileriyle direncini kıracaktır... Yani şimdiye dek böyle bir şey gerçekleşmediyse, bundan sonra da gerçekleşmeyecek demektir... Çünkü Ker Karraje'ye ilişkin hiçbir şey bilmiyorlar. Bu konuda meraklanmanıza hiç gerek yok, sizin için en hayırlı varsayım bu...”

Mühendis Serkö:

- Peki, dedi, ama olan oldu... İster bilsinler, ister bilmesinler, eğer savaş gemileri adacığın yakınma dört beş mil sokulurlarsa, toplarını ateşlemeye fırsat bulamadan batırılacaklar!

Şimdi sıra bendeydi:

- Peki, sonra?...

- Sonra?... Büyük olasılıkla başkaları aynı şeyi göze almaya cesaret edemeyeceklerdir.

- Peki! Fakat bu gemiler menzulinizin dışında sizi kuşatacaklar, üstelik *Ebba* bir zamanlar Kont d'Artigas'yla sık sık ziyaret ettiği limanlara bir daha uğrayamayacak!... O zaman, adacığın erzak ihtiyacını nasıl gidereceksiniz?”

Mühendis Serkö sessiz kalıyor.

Daha önceden de kafasına takılan bu soruya çözüm bulamadığı kesin... Ve sanırım, korsanlar Back-Cup'ı terk etmeyi düşünüyorlar...

Bu arada, kapana iyice kıştırıldığını anlayınca, sözlerimin altında kalmak istemiyor:

“Elimizin altında her zaman römorkör var, diyor. *Ebba*'nın yapamadığını o yapacaktır...”

- Römorkör mü!... diye bağırdım. Ker Karraje'nin gizleri biliniyorsa, Kont d'Artigas'nın sualtı aracından habersiz olmaları mümkün mü sizce?...”

Mühendis Serkö kuşkulu bir bakış atıyor.

“Mösyö Simon Hart,” diyor, “yorumlarınızda biraz ileri gidiyorsunuz gibi geliyor bana...”

- Ben mi, Mösyö Serkö?...

- Evet... Sanki çok daha fazla şeyler biliyormuş gibi konuşuyorsunuz!”

Bu uyarı üzerine hemen susuyorum. Açıklamalarının son olaylarda benim de parmağım olduğunu düşündürecek kadar risk taşıdığı besbelli. Mühendis Serkö'nün bakışları acımasızca üzerime saplanıyor, kafatasımı deliyorlar, beynimi kazıyorlar...

Buna rağmen, soğukkanlılığımı hiç yitirmeden, sakın bir sesle cevap veriyorum:

“Mösyö Serkö, hem mesleğim gereği, hem zevk olsun diye her şeyin mantıklı bir açıklamasını yapma alışkanlığım vardır. Bunun içindir ki düşüncelerimi sizinle paylaştım, ister dikkate alın, ister almayın, bu sizin tercihiniz.”

Bu sözlerin ardından ayrılıyoruz. Ama biraz aşırı giderek hata yaptım; belki kuşku uyandırdım ve o kuşkuları ortadan kaldırmam kolay olmayacak...

Bu görüşme sonunda, şu değerli bilgiyi edinmiştim: Roch Patlayıcısının gemiler için tehlikeli sayılan menzili dört beş mil arasındaydı... Belki yakın zamanda gerçekleşecek ikinci gelgit olayında... Bir pusula içeren ikinci bir fiçı düşünebilir miyim?... Gelgelelim tünel ağzının açılması için uzun süre deniz çekilmesini beklemek gerekecek!... Sonra, o yeni pusula binlerinin ellerine ulaşacak mı?...

Kötü hava devam ediyor, şiddetli rüzgarlar her zamankinden daha fazla korku saçıyor, oysa Bermuda Adalarının kış dönemine göre bu olağan. Back-Cup'a karşı ikinci bir sefer düzenlenmesini acaba denizin durumu mu geciktiriyor?... Yine de Yüzbaşı Davon bana söylemişti; kendi seferi başarısızlığa uğrar ve *Sword*'un Saint-Georges'a geri dönmediği anlaşılırsa, bu korsan yuvasının işini bitirmek amacıyla farklı koşullarda ikinci bir girişim yapılacaktı... Adaletin er ya da geç yerine gelmesi ve Back-Cup'ın tümüyle ortadan kaldırılması gerekir... Ben o yıkım sırasında hayatta kalmasam da!...

Ah! Dışarının havasını, bir an için olsun, içime çekebilsem!... Bir kez olsun, Bermuda ufkunun uzaklarına bakmama izin verseler!...

Bütün ruhum bu isteklerle yanıp tutuşuyor, -geçidi geçsem, kıyıya ulaştım, kayaların arkasına gizlensem... Kimbilir, adacığa doğru yönelen bir deniz filosunun dumanlarını belki ilk gören ben olurum!...

Ne yazık ki bu plan gerçekleşmez; çünkü adamlar geçidin iki ucunda gece gündüz nöbet tutuyorlar. Mühendis Serkö'nün izni olmadan kimse o geçide giremez. Bunu denemeye kalkışırsam, mağaranın içinde elimi kolumu sallayarak dolaşmaktan yoksun kalma tehlikesiyle karşılaşırım.. Hattâ daha beteri de başıma gelebilir...

Gerçekten, son konuşmamızdan bu yana, Mühendis Serkö sanki bana karşı tavrını değiştirmiş gibi geliyor. Şimdiye dek bakışları alaycıydı; oysa şimdi Ker Karraje kadar sert bakıyor, yüzünden güvensizlik, kuşku ve merak okunuyor.

-17 Ekim.- Bugün öğleden sonra, Bee-Hive'da bir telaş vardı. Hücrelerden dışarı fırlıyorlar... Her yandan feryatlar yükseliyordu.

Yatağımdan aşağı atlıyorum, hızla dışarı çıkıyorum.

Korsanlar geçide doğru koşuyorlar. Geçidin girişinde, Ker Karraje, Mühendis Serkö, Kaptan Spade, baş tayfa Effronat ve Kont d'Artigas'nın hizmetinde olan Malezyalı duruyorlar.

Bu kargaşaya neden olan şeyi çok geçmeden öğreniyorum. Çünkü gözcüler alarm işareti vererek içeri dönmüşler.

Kuzeybatıda bir sürü gemi görünmüş, -Back-Cup'a doğru tam yol ilerleyen savaş gemileri.

BİRKAÇ SAAT DAHA

Bu haber üzerimde öyle büyült bir etki bıraktı ve ruhumu öylesine bir heyecan kapladı ki!... Serüvenin sonunun yaklaşmakta olduğunu hissediyorum.. Uygarlık ve insanlık başka türlüünü isteyebilir miydi zaten!

Şimdiye dek notlarımı günü gününe tutmuştum. Bundan böyle, saat saat, dakika dakika tutmam önem kazanıyor. Kimbilir Thomas Roch'un son gizini ele geçirirsem, belki sonra onu kaydetmeye vakit bulamam! Saldırı sırasında ölürsem, Tanrı dilerse, cesedimin üzerinde Back-Cup mağarasında geçirdiğim beş ayın notlarını bulurlar!

İlk önce, Ker Karraje, Mühendis Serkö, Kaptan Spade ve bir sürü adam adacığın dış tarafındaki görev yerlerine gittiler. Onların peşinden giderek kayaların arasına büzülüp açık denizde beliren gemileri görmek için neler vermezdim ki!

Bir saat sonra, hepsi Bee-Hive'a dönüyorlar. Yirmi kadar adamı gözcülük yapmaları için dışarıda bırakmışlar. O dönemde, günler çok kısa olduğundan, yarına kadar korkacak bir şey yok. Bir çıkarma söz konusu olmadığına göre ve saldırıya geçenler Back-Cup'ın savunmaya geçeceğini varsayacaklarından, gece harekatına girişmeyi düşünmeyeceklerdir.

Akşama kadar rampaları kıyı şeridinin çeşitli noktalarına yerleştirmekle uğraştılar. Önceden belirlenen yerlere yerleştirmek için altı rampa geçitten geçirildi.

Bu iş bitince, Mühendis Serkö, Thomas Roch'u görmek için laboratuvara gitti. Olan biten hakkında onu bilgilendirmek mi istiyor?... Bir deniz filosunun Back-Cup'a doğru geldiğini mi söyleyecek?... Adacığın savunması için onun Patlayıcısını kullanacaklarını mı anlatacak?...

Belli olan bir şey varsa, o da, her biri hayli kilogram ağırlıkta patlayıcıyla yüklü ve onlara başka mermilerden daha üstün menzil sağlayan havada patlayıcı maddeyle dolu elli kadar silahın, yıkıcı işlevlerini yerine getirmek üzere hazır durumda olduğuydu.

Ateşleme aygıtının sıvısına gelince, Tho-mas Roch ondan belirli sayıda tüplerde imal etti, bundan daha fazlasını bilmiyorum; ama Ker Karraje'nin korsanlarından desteğini esirgemeyecek!

Bu hazırlıklar sırasında, karanlık bastırdı. Mağaranın içinde loşluk hüküm sürüyor. Zira yalnızca Bee-Hive lambaları yakıldı.

Olabildiğince az görünmek işime geldiğinden hücreme dönüyorum. Deniz filosunun Back-Cup'a yaklaştığı şu saatlerde, Mühendis Serkö yeniden kuşkulandırmaya başlayabilir.

Ancak görünen gemiler dosdoğru buraya mı yönelecekler?... Yoksa Bermuda açıklarına yönelip ufukta kayıp mı olacaklar?... bir anlığına kuşkuya kapıldım.. Hayır... Hayır!... Tersine, Kaptan Spade'ın görüşüne göre, kendisinin de az önce belirttiği gibi, gemilerin adacığa sokulacakları besbelli.

Gemiler acaba hangi ulustan?... *Sword*'un öcünü almaya karar veren İngilizler tek başlarına bu harekate girişmiş olmasınlar?... Yoksa öteki ulusların kruvazörleri de onlara katıldılar mı?... Hiçbir şey bilmiyorum.. Bunu bilmem olanaksız!... Ama, ne önemi var?... Önemli olan bu tehlikeli

mağaranın yıkılması; onun yıkıntıları altında ezilsem de, kahraman Yüzbaşı Davon ve yiğit mürettebatı gibi ölsem de buna razıyım.

Savunma hazırlıkları Mühendis Serkö'nün gözetimi altında düzenli bir biçimde soğukkanlılıkla devam ediyor. Saldıranlar menzile girdikleri zaman, bu korsanlar onları yok edeceklerinden emin görünüyorlar. Roch Patlayıcısına güvenleri tam. Gemilerin kendilerine bir şey yapamayacağı düşüncesine öylesine kapılmışlar ki gelecekte kendilerini bekleyen zorluklar ve tehlikeler akıllarına bile gelmiyor!...

Rampalar kıyının kuzeybatı tarafına yerleştirilmiş olsa gerek. Mermileri fırlatmak için küçük gerdeller oradan kuzey, batı ve güneye yönlendirilecek. Adacığın doğu tarafına gelince, bilindiği gibi, ilk Bermuda Adaları'na kadar sığ kayalıklarla doğal yollardan savunulmuş durumda.

Saat dokuzda doğru, hücremden öylesine çıkıyorum. Bana aldırmayacaklar, hattâ belki karanlıkta göze bile çarpmayacağım. Ah! Geçide girip bir kıyıya ulaşabilsem, bir kayanın arkasına gizlenebilsem!... Orada, günün doğuşunu beklerim!... Hazır Ker Karraje, Mühendis Serkö, Kaptan Spade ve korsanlar dışarıda görev başındayken, niçin bunu başarmayayım?...

O sırada, gölün yamaçları ıssız, ama geçidin girişinde Kont d'Artigas'ın Malezyallısı bekçilik yapıyor. Buna rağmen, hiç duraksamadan Thomas Roch'un laboratuvarına doğru yöneliyorum. Kafamdaki düşünceler yurttaşımın üzerine toplanmış durumda!... düşününce, onun Back-Cup sularında bulunan deniz filosunun varlığından habersiz olduğu kanısına vardım. Mühendis Serkö herhalde öcünü alması için onu son anda, birden devreye sokacak!...

Hemen karar verdim; eylemlerinden sorumlu olacağını Thomas Roch'a açıklayacağım, şu kritik anda, bu adamların onu haince planlarına alet ettiğini bildireceğim..

Evet... Bunu denemem lazım, insanlığın kendisine haksızca davranışına başkaldıran bu ruhun içinde belki bir nebze kalmış olan yurtseverliği uyandırabilirim!

Thomas Roch laboratuvarına kapanmış. Orada tek başına olsa gerek; çünkü ateşleme aygıtının parçalarını hazırlarken içeriye kimse alınmamıştı...

O tarafa yöneliyorum, gölün yamacının yakınından geçiyorum. Römorkörün küçük dalgakıranda hâlâ demirli olduğunu görüyorum.

Oraya gelince, laboratuvara yandan girebilmek için ilk doğal sütunlar sırasının arasına büzülüyorum, -böylece Thomas Roch'un yanında kimsenin bulunmadığından emin olacağım.

Karanlık kemerlerin arasına daldım. Gölün öbür kıyısından parlayan bir ışık gözümü alıyor. Laboratuvardaki ampulden yayılan ışık bu, ön taraftaki daracık pencereden sızıyor.

Yalnız bu taraf, güney yamaçlar karanlık, karşı tarafta ise Bee-Hive, kuzey duvarına kadar kısmen aydınlık. Karanlık gölün üstündeki kubbenin üst deliğinden birkaç yıldız göz kırparak parlıyor. Gökyüzü tertemiz, fırtına dinmiş, şiddetli rüzgar artık Back-Cup'tan içeri girmiyor.

Laboratuvarın yanına sokulunca, duvar boyunca yerde sürünerek ilerliyorum. Pencerenin yanında dikilip Thomas Roch'u görüyorum..

Tek başına. Işıl ışıl parlayan başının dörtte üçü görünüyor. Yüz hatları gergin, alnındaki kırışık daha belirgin, ama hiç olmazsa yüz ifadesinde mutlak bir huzur, tam anlamıyla bilinçli bir tavır okunuyor. Hayır! Bu, artık 17 no'lu pavyondaki hasta değil, Healthflu-Ho-use'ın delisi değil. Acaba tümüyle iyileşti mi diye düşünüyorum. Bir nöbet daha geçirirse yine keçileri kaçıracağından artık korkmamalı mı?...

Thomas Roch tezgahın üzerine iki cam tüp bıraktı, bir üçüncüsünü de elinde tutuyor. Onu ampulün ışığına tutarak tüp içindeki sıvının saydamlığını gözlemliyor.

İçimden bir anda laboratuvarın içine atılıp o tüpleri parçalamak geçiyor... Fakat Thomas Roch'un yenilerini imal etmek için zamanı olmaz mı?... En iyisi, ilk planımı uygulamak.

Kapıyı itip içeri giriyorum ve sesleniyorum:

“Thomas Roch!...”

Beni görmedi, işitmedi.

“Thomas Roch!...” diye yineliyorum.

Başını kaldırıp geri dönüyor, bana bakıyor...

Sakin hattâ kayıtsız bir sesle cevap veriyor.

“Ah! Siz misiniz Simon Hart?”

Adımı biliyor. Healthful-House'da bekçilik yapanın Gaydon değil de Simon Hart olduğunu ona Mühendis Serkö söylemiş olmalı.

“Adımı biliyor musunuz?...” diyorum.

- Benim yanımda hangi amaçla görev yaptığınızı da... Evet, benden kimsenin bedelini ödemek istemediği o gizi ele geçirmeyi umut ediyordunuz!

Thomas Roch hiçbir şey bilmiyor; belki bilmemesi daha iyi, o zaman benim söyleyeceklerimi düşünecek.

“İşte onu başaramadınız Simon Hart!”

Cam tüpü sallayarak ekliyor:

“O konuda hâlâ kimse başarılı olamadı... Ve olamayacak!”

Tahmin ettiğim gibi Thomas Roch ateşleme aygıtının formülünü henüz açıklamamış!...

Tam yüzüne bakarak karşılık veriyorum:

“Benim kim olduğumu biliyorsunuz, Thomas Roch... Ama burada, kimlerin yancıdasınız, onu biliyor musunuz?...”

- Evimdeyim, diye bağılıyor.

Evet! Ker Karraje'nin onu inandırdığı şey bu!... Back-Cup'ta mucit kendini evinde sanıyor... Bu mağaraya yığılmış servetler ona ait... Back-Cup'a onun mallarını çalmak için saldıracaklar... O da onları savunacak... Ve savunmaya da hakkı var!

“Thomas Roch,” dedim, beni dinleyin...

- Bana ne söyleyeceksiniz, Simon Hart?...

- İkimizin birden içine ufaldığımız bu mağara bir korsan çetesi tarafından işgal edilmiş durumda...

Thomas Roch sözümü bitirmeme izin vermiyor, hattâ beni anladı mı bilmem, ve şiddetle haykırıyor.

“Size yineliyorum, buraya yığılmış olan hazineler benim buluşumun bedelidir... Bana aitler... Roch Patlayıcısının bedeli benim istediğim şekilde ödendi... Herkesin geri çevirdiği bedel bu... Hattâ benim öz vatanımda bile... Sizin de vatanınız... Beni soymalarına izin vermeyeceğim!”

Bu saçma iddialara nasıl karşılık vermeli?... Buna rağmen konuşmayı sürdürüyorum:

“Thomas Roch, Healthful-House'dan anılar kaldı mı belleğinizde?”

- Healthful-House... Orada zorla alıkoydular... En küçük sözümü bile dikkatle izleyen Gaydon'u bekçilikle görevlendirdiler... Gizimi çalmaya çalıştılar...

- Thomas Roch, o gizden çıkar sağlamayı hiçbir zaman düşünmedim... Öyle bir görevi kabul etmezdim... Ama siz hastaydınız... Aklınız başınızda değildi... Böyle bir buluşun yok olmaması gerekiyordu... Evet... Geçirdiğiniz nöbetlerden birinde onu bana açıklasaydınız, bütün onur ve kazancınız sizin olacaktı!

Thomas Roch küçümseyerek cevap veriyor:

- Sahi mi, Simon Hart!... Onur ve kazanç... Bunu bana söylemekte biraz geç kaldınız!... Beni bir tecrit hücrelerine tıktıklarını unutuyorsunuz... Delilik bahanesiyle... Evet! Bahane, çünkü aklımı hiçbir zaman, bir saat dahi yitirmedim ve özgür kaldığımdan beri neler yaptığımı görüyorsunuz...

- Özgür mü!... Kendinizi özgür sanıyorsunuz, Thomas Roch! Bu mağaranın duvarları arasına kapatılmadınız mı? Healthful-House'ın duvarları arasına kapatılmaktan daha sıkı bir hapis bu!

Thomas Roch yavaş yavaş öfkesi artmaya başlayan bir sesle devam ediyor:

- Evinde yaşayan bir adam, canı istediği zaman dilediği gibi dışarı çıkar!... Önümde bütün kapıların açılması için bir kelime söylemem yeter!... Bu konut bana aittir!... Kont d'Artigas içindeki her şeyle birlikte onun mülkiyetini bana vermiştir!... Ona saldırmaya kalkışanlara lanet olsun!... Onları yok edecek gücüm var, Simon Hart!

Böyle konuşurken, mucit elinde tuttuğu cam tüpü ateşli ateşli çalkalıyor. O zaman bağıriyorum:

- Thomas Roch, Kont d'Artigas başkalarını nasıl kandırıdıysa, sizi de öyle kandırdı!... Bu ismin arkasında, Pasifik ve Atlantik denizlerini haraca kesen en korkunç korsanlardan biri gizleniyor!... Bir dolu cinayetin faili olan bir eşkıya... İğrenç Ker Karraje'dir o...

Thomas Roch:

- Ker Karraje! diye yineliyor.

Bu adın üzerinde belirli bir etki bırakıp bırakmadığını kendime soruyorum... Her neyse, bu etkinin çok geçmeden silindiğini görüyorum.

Thomas Roch dışarı çıkmamı işaret ederek kolunu uzatıyor:

“O Ker Karraje'yi tanımıyorum,” diyor. “Yalnız Kont d'Artigas'yı tanırım..”

Son bir çaba göstererek ekliyorum:

- Thomas Roch, Kont d'Artigas ve Ker Karraje sadece tek ve aynı kişi!... Bu adamın sizin gizinizi satın almasındaki amaç suçlarının cezasız kalmasını sağlama almak ve zorluk çekmeden yenilerini işlemek. Evet... O, korsanların reisi...

Köşeye sıkıştıkça öfkesi artan Thomas Roch:

- Korsanlar... diye haykırıyor. Bu sığınakta bile beni tehdit etmeye cesaret edenler, korsan onlar... *Sword*'la bunu denediler, Serkö her şeyi anlattı... Bana ait olan şeyi benden çalmak istediler... Buluşumun bedelini ödemedi...

- Hayır, Thomas Roch, asıl bunu yapanlar, sizi Back-Cup mağarasına kapatanlar... Kendilerini savunmak için sizin dehanızı kullanacaklar... Gizlerinizi tümüyle ele geçirince, sizi ortadan kaldıracaklar!...”

Bu sözlerin ardından, Thomas Roch konuşmamı kesiyor... Sanki artık söylediğim hiçbir şeyi işitmiyor... Geçerli olan kendi düşüncesi, benimki değil, - Mühendis Serkö'nün ustalıkla onun içine işlediği saplantılı oç alma düşüncesi, bütün kını o düşüncenin içinde odaklanmış.

“Asıl korsanlar,” diye ekliyor, “beni dinlemek istemeden geri çevirenler... Haksızca davranıp beni bıktıranlar... Küçümseyerek, ıskarta mal gibi beni ezenler... Her ülkeden beni kovanlar... Oysa ben onlara üstünlük, yenilmezlik ve büyük bir güç sunuyordum!...”

Evet! Kimsenin kulak asmadığı mucidin o bitmez tükenmez öyküsü; ona karşı kayıtsız kalanlar ya da çekemeyenler onun buluşlarını denemeyi, onları kendisinin takdir ettiği bedelle satın almayı reddedenler... bunu biliyorum... Ve bu konuda abartılarak yazılan her şeyi de biliyorum...

Ne var ki şimdi, Thomas Roch'la tartışmanın zamanı değil... Kanıtlarımın bu altüst olmuş ruha, düş kırıklıklarının kinini o denli körüklediği bu yüreğe, Ker Karraje ve suç ortaklarının enayi yerine

koyduğu bu zavallıya hiçbir şey ifade etmediğini anlıyorum!... Kont d'Artigas'ın gerçek adını açıklarken, o çeteyle reisini anlatırken, onların etkisinden kurtarmayı, içine itildiği suç batağını ona göstermeyi umut ediyordum...

Yanılmışım!... Bana inanmıyor!... Sonra, Artigas ya da Ker Karraje bunun ne önemi var!... Back-Cup'ın efendisi Thomas Roch değil mi?... Yirmi yıl boyunca, cinayetler ve hırsızlıkla yığılan servetlerin sahibi o değil mi?...

Böylesi ahlaki bir yozlaşmışlık karşısında elim kolum bağlanıyor, bu kırgın insana, eylemlerinden sorumlu olacağına bilincinde olmayan bu ruha nasıl davranacağımı bilemiyor, yavaş yavaş laboratuvar kapısına doğru geriliyorum... Çekilip gitmekten başka yol yok... Birkaç saat içinde meydana gelecek korkunç olayın önüne geçmeye gücüm olmadığına göre, ne olacaksa olacak.

Zaten Thomas Roch beni görmüyor bile... Aramızda konuştuklarımızı nasıl unuttuysa, sanki burada olduğumu da unutmuş gibi. Yalnız başına olmadığına aldırış etmeden, tekrar işe koyuldu...

Yaklaşan felaketi önlemek için yapılacak tek şey var... Thomas Roch'un üstüne atılmak... Onu zarar veremez hale sokmak... Vurup öldürmek... Evet!... Öldürmek!... Buna hakkım var... Görevim...

Yanımda silah yok, ama tezgahın üzerinde aletler görüyorum... Bir makas, bir çekiç... Mucidin kafasını dağıtmama kim engel olabilir? ... O ölünce, tüpleri kırarım ve buluşu da onunla birlikte yok olur!... O zaman, gemiler yanaşabilirler... Adamlarını Back-Cup'a çıkarırlar... Top gülleleriyle adacığı yıkarlar!... Ker Karraje ve arkadaşları tümüyle yok olur... Bunca cinayete neden olacak bir katili öldürmekte duraksayabilir miyim?...

Tezgaha doğru ilerliyorum... Orada çelik bir makas var... Elim makasa gidiyor...

Thomas Roch bana doğru dönüyor.

Ona vurmak için çok geç... Boğuşma çıkacak... Boğuşma, gürültü demek... Çığlıklar işitilir... Bu tarafta hâlâ birkaç korsan var... Hattâ yamaçtaki kumlarda gıcırdayan ayak sesleri işitiyorum... Ancak sıvışacak kadar vaktim var; yakalanmak istemiyorum...

Bu arada, mucidin yurtseverlik duygularını sonuncu kez uyandırmayı deniyor ve şöyle diyor:

“Thomas Roch, gemiler yaklaştılar... Bu korsan yuvasını yıkmaya geliyorlar!... içlerinden biri belki Fransa'nın bayrağını taşıyordur!...

Thomas Roch bana bakıyor... Back-Cup'ın saldırıya uğrayacağını bilmiyordu, az önce benden öğrendi... Alnındaki kırışıklar derinleşiyor... Bakışları alevleniyor...

“Thomas Roch, ülkenizin bayrağına ateş etmeye cüret eder misiniz... Üç renkli Fransız bayrağına?...”

Thomas Roch tekrar başını kaldırıyor, sinirli sinirli sallıyor, sonra küçümseyen bir jest yapıyor.

“Bana ne?... Sizin vatanınız!...”

- Artık benim vatanım yok, Simon Hart!” diye haykırıyor. “Yıldırılan mucidin vatani olmaz!... Nereye sığınmışsa, vatani orasıdır!... Servetimi ele geçirmek istiyorlar... Kendimi savunacağım... Lanet olsun... Bana saldırmaya cüret edenlere lanet olsun!...”

Sonra, laboratuvarın kapısına atılıp hırsla açıyor. Bee-Hive'dan işitilecek denli kuvvetli bir sesle yineliyor:

“Çıkın... Çıkın buradan!”

Yitirecek bir saniye bile yok, hemen sıvışıyorum.

BİRE KARŞI BEŞ

Bir saat boyunca, mağaranın sonuna kadar karanlık kemerlerin altında dolanıp durdum. Bu tarafta, kaç kez bir çıkış, bir yarık, duvarda bir çatlak aramıştım. Oradan süzülüp adacığın kıyısına ulaşacaktım.

Araştırmalarım boşunaydı. Şu anda, içinde bulunduğum durumda, tanımlanamaz hezeyanlar içindeyim.. Sanki bu duvarlar daha kalınlaşıyorlar.. Hapisanemin duvarları yavaş yavaş üzerime geliyorlar... Sanki beni ezecekler...

Bu zihinsel karışıklık ne kadar sürdü?... Bilemem.

O sırada, kendimi Bee-Hive tarafında buldum. O hücrenin karşısındayım; ne kafamı dinleyecek, ne uyuyacak haldeyim.. Kafam karmakarışıkken uyumak... Uzun yıllar etkisini sürdürecektir bir olayın sonuna gelmişken uyumak...

Fakat bu sondan elime ne geçecek?... Tho-

mas Roch'u zararsız hale getiremedim; öyleyse, Back-Cup'a yapılacak saldırıdan ne beklemeliyim? Thomas Roch'un silahları fırlatılmaya hazır durumda; gemiler menzile girince, hepsi batacak...

Her ne olursa olsun, gecenin son saatlerini hücremin içinde geçirmeye mahkumum. Gün doğunca, gereken neyse düşüneceğim. Belki bu gece top sesleri Back-Cup kayalarını sarsacak... Roch Patlayıcısının mermileri de adacığa saldıran gemileri yıldırım hızıyla vuracak!...

O anda, Bee-Hive dolaylarına son bir bakış atıyorum. Karşı tarafta bir ışık parlıyor... Bir tek ışık... Bu, laboratuvarın ışığı; gölün sularında yansıyarak titreşiyor.

Yamaçlar ıssız, dalgakıranda kimse yok... Bu saatte Bee-Hive'in boş olması gerektiği aklıma geliyor. Korsanlar savaş için siperlere gitmişler...

O sırada, karşı konulamaz bir içgüdüyle sürükleniyorum. Hücreme geri dönmek yerine, duvar boyunca süzülüyorum. Dinleyerek, etrafı gözleyerek, ayak sesleri işitince herhangi bir kuytuya büzülmeye hazır halde ilerliyorum...

Böylece geçit ağzına varıyorum..

Yüce Tanrım!... Bu tarafta, hiç bekçi yok... Geçiş serbest...

Düşünerek vakit harcamadan karanlık geçide doğru atılıyorum.. El yordamıyla duvarlara tutunarak ilerliyorum.. Çok geçmeden daha temiz bir hava yüzümü okşuyor, - tuzlu hava, deniz havası, beş uzun ay boyunca içime çekmediğim hava... Ciğerlerime çektiğim o can veren hava...

Geçidin dış ağzı pırıl pırıl yıldızlarla dolu gökyüzüne açılıyor... Geçit tıkalı değil... Belki Back-Cup'tan çıkabilirim...

Yüzükoyun yatarak, ses çıkarmadan, yavaş yavaş yerde sürünüyorum.

Geçit ağzına varınca başımı çıkarıp bakıyorum..

Kimse yok... Hiç kimse!

Adacıkta, doğuya doğru yerde sürünerek dar bir oyuğa ulaşıyorum. Bu yandaki sığ kayalıkların

yanma varılacak gibi değil; burada gözcü olmasa gerek. Bulduğum yerden iki yüz metre ötede, kuzeybatıya doğru ilerleyen kıyı burnu var.

Sonunda... Şu mağaranın dışındayım, -hâlâ özgür değilim, ama kavuşmama ramak kaldı.

Burunda kımıldamadan duran birkaç gözcünün silueti seçiliyor; gölgeleri kayalarla karıştırılacak denli belirsiz.

Gökyüzü berrak, soğuk kış gecesinde yoğun pırıltılar saçan yıldızlar parlıyor.

Ufukta, kuzeybatıya doğru, gemilerin ışıkları bir çizgi gibi görünüyor.

Doğu yönündeki beyazlıklara bakarak, sabahın yaklaşık saat beşi olduğunu kestiriyorum.

- 18 Kasım - Hava yeterince aydınlandı, Thomas Roch'un laboratuvarına yaptığım ziyareti ayrıntılarıyla kağıda dökmem lazım -bunlar, belki de kalemimden dökülen son satırlar...

Yazmaya başlıyorum, saldırı sırasında meydana gelecek olaylar da defterimde yer bulacak.

Denizi puslandırıran nemli buğu ve hafiflik yerini esintiye bırakarak dağılmakta gecikmiyor. Nihayet gemileri seçiyorum...

Sayıları beşe varan bu gemiler, en az altı mil aralıklarla sıra halinde dizilmişler, - şimdilik Roch mermilerinin menzili dışındalar.

Korktuğum şeylerden biri başıma gelmedi, - bu gemilerin Bermuda Adaları'ndan geçerek Antillere ve Meksika dolaylarına doğru yola devam edeceklerinden korkuyordum... Hayır! Orada duruyorlar... Back-Cup'a saldırmak için günün ışmasını bekliyorlar...

O anda, kıyıda belirli bir hareket meydana geliyor. Üç ya da dört korsan kayaların arkasından fırlıyor. Burundaki gözcüler arka tarafa geçiyor. Bütün çete, eksiksiz orada.

Mağaranın içinde bir siper aramaya gerek görmemişler. Ağır güllerin adacığın vurması için gemilerin fazla sokulamayacağını biliyorlar.

Bu çetrefil arazide başım bile kuytuda kalacak şekilde siper aldım ama, yakalanma riskine girmek istemiyorum. Bu tarafa yaklaşmak akıllarına bile gelmez. Yine de bir aksilik olabilir. Mühendis Serkö ya da bir başkası hücremde olup olmadığından emin olmak ister ve beni oraya kapatmak gereğini duyar... Aslında, benden ne diye korkacaklar?...

Saat yediyi yirmi beş geçse, Ker Karraje, Mühendis Serkö, Kaptan Spade burnun ucunda belirdiler; oradan kuzeybatı ufkunu gözlemliyorlar. Onların arkasına altı rampa yerleştirilmiş. Rampaların küçük gerdellerine patlayıcılar sürülmüş. Ateşleme aygıtı devreye girer girmez, uzun bir menzil çizerek fırlayacaklar ve çevredeki atmosferi altüst ederek tam yerinde patlayacaklar.

Saat yediyi otuz beş geçiyor. - Gemilerden dumanlar çıkıyor, hareket ediyorlar ve Back-Cup patlayıcılarının menziline yaklaşıyorlar.

Korkunç sevinç çığlıkları, -vahşi hayvan ulumaları desem daha doğru- işitiliyor. Bu sesleri çıkaranlar korsan sürüsü.

O anda, Mühendis Serkö, Ker Karraje'nin yanından ayrılıyor; onu Kaptan Spade'la baş başa bırakıyor. Geçit ağzına doğru yöneliyor ve mağaraya giriyor. Kuşkusuz Thomas Roch'u arayacak.

Gemilere patlayıcıları fırlatması için Ker Karraje emir verdiğiğinde, Thomas Roch benim söylediklerimi anımsayacak mı acaba?... işlediği suç bütün iğrençliğiyle gözünün önünde canlanacak mı?... İtaat etmeyi reddedecek mi?... Hayır... Bundan çok çok eminim!... Zaten neden hayale kapılayım ki?... Mucit burada, kendi evinde değil mi?... Bunu söyledi... Ona inanıyor... Evine saldıracaklar... Kendini savunuyor!

Bu sırada, beş gemi adacığın burnuna doğru yavaşça yaklaşıyor. Belki gemilerdekiler Thomas Roch'un son gizini Back-Cup korsan-larına açıklamadığını düşünüyorlar, - gerçekten de benim küçük

fiçiyı göl sularına fırlattığım gün henüz açıklamamıştı. Şu halde, komutanlar adacığa bir çıkarma hareketına girişmek niyetindelerse, gemileri bir millik menzil içinde riske sokarlarsa, çok geçmeden deniz yüzeyinde enkaz parçaları kalacak!...

İşte Thomas Roch, yanında Mühendis Serkö. Geçitten çıkıyorlar ve ilk baştaki geminin yönüne çevrilmiş rampaya doğru yöneliyorlar.

Ker Karraje ve Kaptan Spade aynı yerde onları bekliyorlar.

Anladığım kadarıyla Thomas Roch sakin. Ne yapacağını biliyor, içinde biriken kinle bulanıklaşmış bu zavallı ruhu hiçbir şey durduramayacak!

Parmaklarının arasında cam bir tüp parlıyor. Tüpün içine ateşleme aygıtının sıvısı doldurulmuş.

O sırada, bakışları, yaklaşık beş mil ötedeki en uzak gemiye doğru çevriliyor.

Orta büyüklükte bir kruvazör bu, - iki bin beş yüz tonilatodan fazla.

Bayrak çekilmemiş; ama yapısından bir Fransıza pek sevimli gelmeyen bir ulusa ait olduğu anlaşılıyor.

Öteki dört gemi geride kalıyorlar.

Bu kruvazör adacığa karşı saldırıyı başlatmakla görevli.

Madem ki korsanlar yaklaşmasına izin veriyorlar, o zaman toplarını ateşlesin ve Thomas Roch menzile girer girmez güllerinden biri onu vursun!...

Mühendis Serkö kruvazörün yaklaşmasını dikkatle izlerken, Thomas Roch rampa önünde yerini alıyor. Bu rampa patlayıcı şarj edilmiş üç mermiyle yüklü. Bunlar Turpin'nin mermileri için tasarladığı o çevresel hareketi yapmaya gerek duymadan hedefe varıyorlardı. Mermiler havada patlayan özellikleriyle uzun menzile sahip. Zaten geminin yok olması için birkaç yüz metre ötesinde patlamaları yeterli.

Vakit tamam. Mühendis Serkö:

“Thomas Roch!” diye haykırıyor.

Parmağıyla kruvazörü gösteriyor. Kruvazör yavaş yavaş kuzeybatı burnuna yaklaşıyor ve artık beş altı mil mesafede...

Thomas Roch buyurgan bir işaret yaparak rampanın önünde tek başına kalmak istediğini belirtiyor.

Ker Karraje, Kaptan Spade ve ötekiler elli adım kadar geri çekiliyorlar.

Böylece Thomas Roch sağ elinde tuttuğu cam tüpün ağzını açıyor, sıvıdan birkaç damlayı art arda üç mermiye döküyor. Damlalar havada patlayan maddeye karışıyorlar...

Kırk beş saniye geçiyor, madde anca karışıyor, sanırım o kırk beş saniyede kalbimin durduğunu hissediyorum...

Dehşet bir ıslık sesi havayı deliyor. Havada iki yüz metrelik çok uzun bir eğri çizen üç mermi kruvazörün üstünden aşıyorlar...

Iskaladılar mı?... Tehlike ortadan kalktı mı?...

Hayır! Mermiler, topçu komutanı Chapel'in disk çizen mermisini andıran bir Avustralya bumerangi gibi kendi etraflarında geri dönüyorlar...

Ortalık bir anda, bir dinamit ya da barut fiçisi patlamışçasına sarsılıyor. Geri püskürtülen atmosferin alt katmanları Back-Cup Adacıği'nı zeminine kadar titretiyor...

Etrafa bakıyorum...

Kruvazör ortalıkta yok; parçalanıp ortadan yarılmış, dibe inmiş. Zalinski güllesine benzer bir etki yaratıyor ama Roch Patlayıcısının sınırsız gücü yüzünden yüz kat daha etkili.

Burnun ucuna doğru atılan korsanlar bağı-rıp çağırıyorlar. Ker Karraje, Mühendis Serkö, Kaptan

Spade kalakalmışlar, gözlerine inanamıyorlar!

Thomas Roch'a gelince, orada, kollarını kavuşturmuş, gözleri kıvılcımlar saçıyor, yüzü ışıltıyor.

Onu anlıyorum. Nefret dolu mucit bu zaferiyle öcünü aldı, bunun sonucunda kini iki katına çıkı!...

Eğer öbür gemiler yaklaşırlarsa, onların da başına aynı şey gelecek. Aynı şekilde kaçınılmaz akıbete uğrayacaklar, yazgılarından kurtulamayacaklar!... İşte son umudum da onlarla birlikte yok oluyor; kaçsınlar, açık denize gitsinler, boşa gidecek bu saldırıdan vazgeçsinler!... Adacığın ortadan kaldırılmasının yolunu uluslar anlaşarak başka türlü bulsunlar!... Back-Cup'ı korsanların kaçamayacağı şekilde gemilerle abluka altına alırlar, onlar da inlerindeki vahşi hayvanlar gibi açlıktan sığınaklarında ölürler!...

Fakat bilirim, savaş gemileri yok olacaklarını bilseler bile asla geri çekilmeyi istemezler. Okyanus diplerini boyulasalar da birbiri ardı sıra saldırmakta duraksamayacaklar!

Gerçekten de, gemiler birbirlerine sinyaller göndermeye başlıyorlar. Bir anda, ufuk, kuzeybatıdan esen rüzgarla kıvrılan daha koyu bir dumanla kararıyor ve dört gemi ilerliyor.

İçlerinden biri öne geçiyor. Ağır toplarını ateşlemek için menzile girmekte acele ediyor...

Ben, her şeyi göze alarak saklandığım yerden çıkıyorum... Gözlerimden ateş fişkiriyor, bakıyorum... Onu önlemem mümkün değil; ikinci bir felaketi bekliyorum...

Gözle görülür biçimde yaklaşan gemi, az önceki kruvazöre eşit tonilatoda. Bandırası belli değil; hangi ulusa ait, onu çıkaramıyorum. Yeni mermiler fırlatılmadan tehlikeli menzilden çıkmak niyetinde, hızından belli. Ancak mermiler dönüp vuracak; onların yıkıcı gücünden nasıl kurtulacak?...

Thomas Roch ikinci rampanın önünde. Öbür gemi gibi aynı yerden geçerken o da sulara gömülecek...

Açıklardan biraz esinti gelmekle birlikte havanın sessizliğini hiçbir şey bozmuyor.

Birden kruvazör güvertesinde trampet çalıyor... Borazan sesleri iştiliyor. O bakırdan sesler bana kadar geliyor...

Onları tanıyorum, bu borazan seslerini...

Fransızlar... Ulu Tanrım!... Bu, ülkemin gemisi, ötekilerin önüne geçmiş ve bir Fransız mucit onu yok edecek!...

Hayır!... Bu, olamaz... Thomas Roch'un üzerine atılacağım... Bunun bir Fransız gemisi olduğunu ona haykıracağım... Onu tanımadı... Ama tanıyacak...

O anda, Mühendis Serkö'nün bir işareti üzerine, Thomas Roch cam tüpü tutan elini kaldırıyor...

O sırada, borazanlar daha titrek sesler çıkarıyorlar... Bayrağı selamlıyorlar... Rüzgarda bir bayrak dalgalanıyor... Üç renkli bayrak; mavi, beyaz ve kırmızı renkler göğün içinde ışıltı ışıltı seçiliyor.

Ah!... Ne oluyor?... Anlıyorum!... Ulusal bayrağını görünce, Thomas Roch sanki büyüleniyor!... Bayrak yavaş yavaş havada dalgalandıkça, kolu ağır ağır sarkıyor!... Sonra geri çekiliyor... Üç renkli kumaşın kıvrımlarından saklamak istercesine eliyle gözlerini kapatıyor...

Yüce Tanrım!... Bu kırılmış yürekte demek bütün yurtseverlik duyguları henüz sönmemiş; ülkesinin bayrağını görünce o yürek hâlâ çarpıyor!...

Benim heyecanım ondan az değil!... Görünmeyi göze alarak, - artık ne önemi var! - kayalar boyunca yerde sürünüyorum... Oraya varıp Thomas Roch'a destek olmam ve onun zayıf düşmesini önlemem lazım!... Bedelini hayatımla ödesem de ona vatani adına son kez ant içireceğim:

“Fransız, o gemide dalgalanan üç renkli bayrak!... Fransız, yaklaşan Fransa'nın bir parçası!... Fransız, onu vururken iyice hain olmayacak mısın?...”

Ama müdahale etmeme gerek yok... Thomas Roch bir zamanlar gücünü tüketen o nöbetlerden

birine yakalanmış değil... Kendine söz geçirir durumda...

Bayrağı karşısında gördüğü zaman, anladı... Kendini geriye attı...

Onu tekrar rampanın önüne götürmek için birkaç korsan yaklaşıyor...

Onları itiyor... Çırpınıyor...

Ker Karraje ve Mühendis Serkö yetişiyorlar... Hızla yaklaşan gemiyi işaret ediyorlar... Mermiyi fırlatması için emrediyorlar...

Thomas Roch reddediyor.

Kaptan Spade, ötekiler, öfke içinde onu tehdit ediyorlar... Sövüp sayıyorlar... Vuruyorlar... Elinden tüpü almak istiyorlar...

Thomas Roch tüpü yere atıp topuğuyla eziyor...

Bu durum karşısında alçaklar dehşete kapılıyorlar!... Kruvazör tehlikeli menzili aştı, onun güllerine artık karşılık veremezler. O güller şimdi adacığa düşmeye başlıyorlar, kayalar parçalar halinde dağılıyor...

Fakat Thomas Roch nerede?... O güllerden biriyle mi vuruldu?... Hayır... Geçidin içine atılırken onu son kez görüyorum...

Ker Karraje, Mühendis Serkö, ötekiler onun peşinden gidiyorlar. Back-Cup'ın içinde sığınacak bir yer arayacaklar...

Ben... Ne pahasına olursa olsun mağaraya dönmek istemiyorum, - burada ölsem de! Son notlarımı tutacağım ve Fransız denizciler karaya çıktıkları zaman, yanlarına gideceğim...

TONNANT GÜVERTESİNDE

MÜHENDİS SIMON HARPİN NOTLARININ SONU

Yüzbaşı Davon'a *Sword*'la Back-Cup'ın içine girme görevi verilmişti. Ancak onlardan hiçbir haber alamayınca, İngiliz makamların, yürekli denizcilerin öldürüldüğüne dair hiç kuşkuları kalmamıştı. Gerçekten, *Sword* Bermuda Adaları'na geri dönmemişti. Tünel girişini araştırırken su altında sığ kayalıklara mı çarpıp parçalanmıştı? Ker Karraje korsanları tarafından mı batırılmıştı? Kimse bir şey bilmiyordu.

Seferin amacıysa, Thomas Roch mermilerin yapımını tamamlamadan onu kaçırmaktı. Saint-Georges kumsalında bulunan küçük fiçı içindeki belgeden yola çıkılarak hareket ediliyordu. Fransız mucit kurtarılıp, Mühendis Simon Hart'la birlikte Bermudalı makamlara teslim edilecekti. Bu iş bitince, Back-Cup Ada-

cığı'na sokulan Roch Patlayıcısı konusunda endişe edilecek bir şey kalmıyordu.

Fakat birkaç gün geçip de *Sword* geri dönmeyince, ona yitik gözüyle bakıldı. Böylelikle, makamlar saldırı amaçlı ikinci bir sefer düzenlemeye karar verdiler.

Simon Hart'ın küçük fiçıda bulunan pusulasından bu yana geçen zamanı gerçekten göz önünde bulundurmak gerekiyordu, yaklaşık sekiz hafta geçmişti. Belki şu anda, Ker Karraje, Simon Hart'ın tüm gizlerini ele geçirmişti!

Deniz kuvvetleri arasında bir anlaşma yapıldı. Beş savaş gemisinin Bermuda dolaylarına gönderilmesi kararlaştırıldı. Madem ki Back-Cup yığınının içinde geniş bir mağara bulunuyordu, adacığın duvarları modern toplarla bir kaleyi yıkar gibi yıkılacaktı.

Deniz filosu, Virginia'da, Chesapeake girişinde bir araya geldi ve takımadaya doğru hareket ederek 17 Kasım akşamı vardı.

Ertesi sabah, ilk saldırıyı yapacak gemi belirlendi ve gemi harekete geçti. Henüz adacığın dört buçuk mil uzağındayken, üzerinden aşan üç mermi kendi etraflarında geri dönüp arkadan gelerek elli metre kadar mesafede patladılar. Gemi birkaç saniye içinde battı.

Atmosfer katmanlarının korkunç biçimde altüst oluşunun ve havadaki sarsıntının yarattığı etki şimdiye dek geliştirilmiş olan yeni patlayıcılardan kat kat üstündü. Bir saniyelik olaydı bu. Geride kalan dört gemi buldukları uzaklıktan müthiş bir sarsıntıyla etkilendiler.

Bu apansız felaketten çıkarılacak iki sonuç vardı:

- 1) Roch Patlayıcısı korsan Ker Karraje'nin elindeydi.
- 2) Yeni silah, mucidi tarafından geliştirilen yok edici bir güce sahipti.

Öncü kruvazörün batmasının ardından, diğer gemiler, hayatta kalıp da birkaç tahta parçasına tutunanları kurtarmak için filikalarını gönderdiler.

Bu sırada, gemiler birbirleriyle işaretleşerek Back-Cup Adacığı'na saldırdılar. En hızlısı, bir Fransız savaş gemisi olan *Tonnant* hemen ön safa geçti, öteki gemiler ona yetişmek için hızlandılar.

Tonnant öteki mermilerle yok olmayı göze alarak patlayıcının yıkıcı menziline yarım mil kadar

sokuldu. Ağır toplarını hedefine yönelteceği anda üç renkli bayrağı çekti.

Subaylar merdiven tepelerinden adacık ka-yalıklarına dağılmış Ker Karraje çetesini görebiliyorlardı.

Korsanları ezmenin tam zamanıydı. Şimdilik ateş ederek yuvalarında gedik açılabilirdi. Nitekim *Tonnant* ilk top ateşini başlattı. Bunun üzerine, korsanlar Back-Cup içine kaçıştılar...

Birkaç dakika sonra, ortalıkta müthiş bir sarsıntı meydana geldi. Öyle ki sanki gökkubbe Atlantik'in derinliklerine çöküyordu.

Adacığın yerinde, dumanlar içinde bir kaya yığını kalmıştı. Kayalar bir çığ gibi birbiri üstüne devrilmişti. Tersine dönmüş fincan yerine, kırılmış fincan!... Back-Cup yerine sığ kayalık yığını!... Patlama sonucu muazzam kabaran deniz dalgaları bu kayalara köpüklerini bırakıyordu!...

Bu patlamanın nedeni neydi?... Her türlü savunmanın olanaksız olduğunu gören korsanlar bu patlamayı bile bile mi gerçekleştirmişlerdi?...

Tonnant yavaşça adacığın kalıntılarına yaklaştı. Kaptan filikaları denize indirtti, filikalar Back-Cup'tan su üstünde duran kalıntıya doğru yöneldiler.

Subaylardan aldıkları emirle karaya çıktılar, mürettebat Bermuda Adaları yönündeki kayalıklarla birleşen bu kalıntıları araştırdı.

Korkunç biçimde parçalanmış cesetler, kopmuş organlar, insan etinden oluşan kanlı balçık her yere dağılmıştı... Mağaradan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Her şey yıkıntıların altına gömülmüştü.

Sığ kayalığın kuzeybatı tarafında sağlam kalmış bir tek beden buldular. Beden yalnızca nefes alıyordu; onu hayata döndürmek umuduyla beklediler. Yere serilmiş beden, büzülmüş elinde bir not defteri tutuyordu. Defterde tamamlanmamış bir son satır okunuyordu...

Bu, Fransız Mühendis Simon Hart'tı. Onu *Tonnant'in* güvertesine taşıdılar. Tüm çabalara rağmen, bilincini yerine getirmeyi başaramadılar.

Bu arada notları okudular. Notlar mağarada patlamanın meydana geldiği son ana kadar kağıda dökülmüştü. Böylece Back-Cup'ın son saatlerinde, neler olup bittiğini kısmen de olsa anlamak mümkün oldu.

Bununla birlikte, Simon Hart'ın bu felaketten sonra yaşamda kalması gerekiyordu, o patlamanın kurbanları arasında bir tek o yaşamayı hak etmişti. Sorulara cevap verecek duruma gelince şunları, kısacası gerçeği söyledi.

Üç renkli bayrağı görünce duygularına engel olamayan Thomas Roch vatanına karşı işleyeceği suçun bilincine varır. Geçidin içine dalarak patlayıcısından hatırı sayılır miktarda bulunan depoya ulaşır. Sonra, kendisine engel olunmasına fırsat vermeden o korkunç patlamayı gerçekleştirir ve Back-Cup Adacığı'nı yok eder.

Ker Karraje ve korsanları artık yok oldular, tabii onlarla birlikte Thomas Roch ve buluşunun gizi de!

1. Yunanca bir sözcük. Yunanistan'ın kireçli kayalıklarında oyulmuş doğal uçurumlar. Bazı akarsular içlerine boşalarak orada kaybolurlar.(Ç.N.)

2. İlk Fransız Denizaltısı